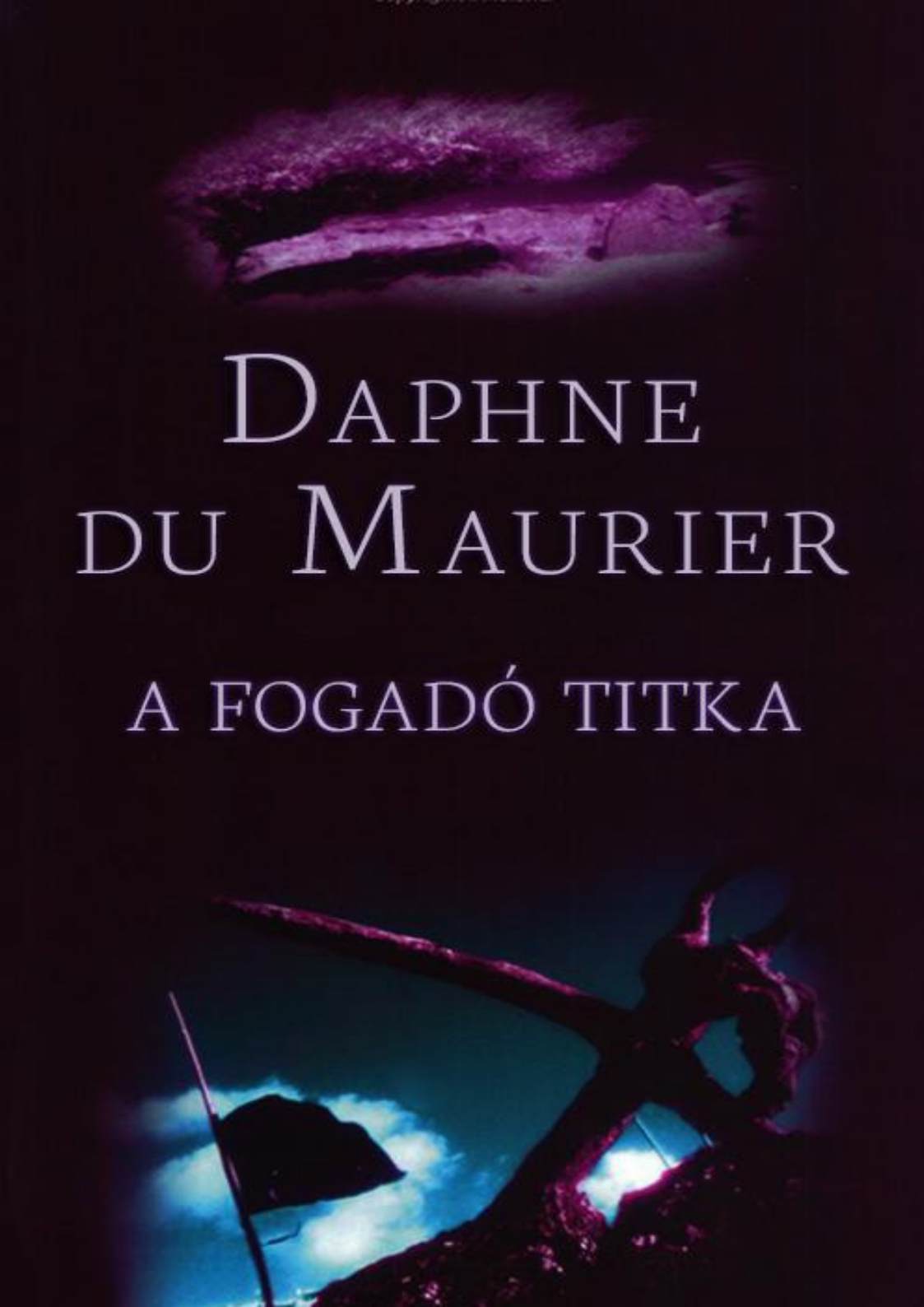

Daphne du Maurier

A fogadó titka

Daphne du Maurier
A FOGADÓ TITKA

Daphne du Maurier: Jamaica Inn
© Daphne du Maurier, 1936

Fordította: Bittsánszky Sarolta

Apollinaire
BÚCSÚ

Letéptem ezt a hangaszálat
Már tudhatod az ősz halott
E földön többé sose látlak
Ó idő szaga hangaszálak
És várlak téged tudhatod

Vas István fordítása

Első fejezet

Hideg, szürke, késő novemberi nap volt. Éjjel az időjárás megváltozott, a hirtelen feltámadó szél gránitszürke felhőket és szemerkélő esőt hozott magával. Noha még alig múlt két óra, a fakó téli égbolt rátelepedett a hegyekre, és ködfüggönybe burkolta őket, négy órára már egészen sötét lett. A levegő dermesztően hideg volt, s a szorosan zárt ablakon át is belopódzott a postakocsi belsejébe. A bőrülések is mintha nedvesek lettek volna. A tetőn valahol rés támadhatott, mert az eső újra meg újra megjelent, apró cseppekben, a padon aztán olyan sötét foltot hagyott, mintha tintásüveg borult volna ki.

A szél lökésszerűen támadt, az útkanyarulatokban különös erővel rázta meg a kocsit, s a védtelen vidéken olyan erővel fújt, hogy a kocsi egész teste remegett, himbálódzott a magas kerekeken, mintha részeg lenne.

A kocsis a feje búbjáig magára húzta a télikabátját, s hátrét görnyedve igyekezett saját vállai között védelmet találni. A csüggedt lovak egykedvűen rótták az utat, túlságosan meggyötörte őket a szél és az eső, még az ostorcsapásokkal sem törődtek, melyeket a kocsis dermedt keze a fejük fölött elsuhintott.

A kocsi kerekei recsegtek, ropogtak, mikor időnként az út mély keréknyomaiba tévedtek. Néha sár csapódott föl az ablakra, s ott elkeveredett a szüntelenül záporozó esővel. Mindegy, milyen látványt nyújtott volna a vidék, az elhomályosodott ablak úgyis eltakart mindent.

Az ülésen kuporgó néhány utas egymáshoz bújt melegért, s kórusban kiáltottak föl, valahányszor a kocsi a megszokottnál mélyebb gödörbe zökkent.

Egy öregember, aki egyfolytában panaszkodott, amióta csak felszállt Truróban, mérgesen fölpattant, matatni kezdett az ablakkereten, majd nagy reccsenéssel kinyitotta az ablakot, zuhanyként engedve magára és a többi utasra a borzongató esőt. Kidugta a fejét, és rákiáltott a kocsisra. Éles, ingerült hangon átkozta, gazembernek, gyilkosnak nevezte, és figyelmeztette, ha továbbra is ilyen nyaktörő sebességgel halad, mindnyájan el fognak pusztulni. Már alig maradt szusszanásnyi erejük, s ő maga kijelenti, hogy soha többé nem fog postakocsin utazni.

Legközelebbi szomszédja, egy derűs, piros arcú, kék köpenyes asszonyság egyetértően sóhajtott, magára vonva a többi utas figyelmét, fejével az öregember felé biccentett, s már legalább huszadszor jegyezte meg, hogy ilyen pocsék idő nem volt még soha, pedig emlékszik jó néhány télre. Aztán táskája mélyén kotorászva, nagy darab süteményt szedett elő, és erős, fehér fogaival beleharapott.

Mary Yellan a szemközti sarokban ült, épp ott, ahol az eső időnként beszivárgott a tetőrésen. Nedves, hideg csöppek hulltak vállára, melyeket türelmetlen mozdulattal söpört le magáról.

Kezébe támasztotta állát, szemét a sáros-esős ablakra szegezte, és valami elkeseredett reménykedéssel figyelte, hátha mégis fénysugár töri át az égbolt nehéz takaróját, és ha csak egy percre is, de újra előbukkan az elveszett kék ég, amely tegnap még Helford fölött úgy ragyogott, mint a szerencse hírnöke.

Alig negyven mérföld választotta el attól a helytől, amely huszonhárom éven át otthona volt, de szívében máris megfakult a remény, s a hősies bátorságot, mely annyira jellemző volt rá és erőt adott neki anyja hosszú szenvedésének és halálának idején, az első esőzés meg a

haragos szél máris alaposan megtépázta.

A vidék idegen volt számára, s már ez a tény is leverte. Amikor kikémlelt a kocsi párás ablakán, egészen másféle világot látott, mint amit otthon megszokott, pedig attól alig egynapi utazás választotta csak el. Mily távolinak tűnik, s g talán már örökre rejtve marad számára Helford fénylő vize, a zöld dombok, a lejtős völgyek s a vízparti kis házak fehér csoportja. Helfordban lágyan esett az eső, megsimogatta a fák leveleit, eltűnt a buja fű között, patakká egyesült, majd a széles folyóba ömlött s a hálás talajba szivárgott, amely virágot adott érte.

De itt korbácsoló, kegyetlen eső csapkodta a kocsi ablakát, s kemény, kopár talajt verdesett. Fák is alig akadtak, kivéve azt a néhányat, melynek a négy világtáj felé csupaszon meredező ágait századok vihara tekerte, szaggatta. Az idő és a tomboló szél feketére tépázta a fákat, s a késői fagyoktól félve még a tavaszi langyos fuvallatok idején sem akad olyan rügy, mely kibújna és levelet hajtana. Kietlen vidék volt ez, rét vagy bokor sem akadt errefelé, csak kő, feketés hanga meg satnya bozót.

Itt sohasem lehet lágy, jó idő, gondolta Mary. Komor a tél, mint ma este, vagy száraz, tikkasztó a hőség nyár közepén, sehol egy árnyat adó völgy, a fű pedig már május előtt sárgásbarnára szikkad. A táj szürke lett, mint az idő. Még az út menti és a falusi népség is szinte a környezetéhez idomult. Helstonban, ahol Mary az első kocsira szállt, még hazai földet taposott. Oly sok gyermekkori emléke fűződött Helstonhoz! A tovatűnt napok, amikor hetenként a piacra ment apjával... amikor apja meghalt... Anyja milyen bátran tartott ki, télen-nyáron bekocsizva a piacra, ahogyan a férje tette. A kocsi hátsó felében a tyúkok meg a tojások lapultak, Mary pedig a

bakon ült anyja mellett, a kosarát – amely akkora volt, mint ő maga – kezében szorongatva, kis állát a kosár fülére támasztotta. A helstoni nép barátságos volt, a Yellan családot ismerték, és mindenki becsülte őket a városban. Az özvegy kemény harcot vívott az élettel, miután a férje meghalt. Kevés olyan asszony akadt, aki vállalta a magányos életet a farmon gyerekével, és eszébe sem jutott, hogy másik férfit vegyen maga mellé. Manaccanban volt egy farmer, aki megkérte volna, ha meri, meg egy másik is a folyó mentén, Gweeknél – de mind a kettő láthatta az asszony szemén, hogy nem kellenek neki. Teste-lelke ahhoz tartozik, aki már nincs többé. A farmon végzett nehéz munka tönkretette erejét. Űzte, hajtotta, nem kímélte magát tizenhét özvegyi éve alatt. Amikor pedig az utolsó próba eljött, nem bírta a megerőltetést, s a szíve cserbenhagyta. Apránként fogyott a jószága, és a rossz idők miatt (így mondták Helstonban) csökkentek az árak, s nem maradt semmi pénze. A felvidéken sem volt másként. Rövidesen éhínség várt rájuk. Aztán járvány csapott le, és a jószág mind elpusztult a Helford környéki falvakban. Ismeretlen járvány volt, s nem találtak rá gyógymódot. Mindenhová eljutott, és mindent letarolt, akár a kora tavaszi fagy, mely az újholddal érkezik. Aztán hirtelen eltávozott, nyomában halálösvény maradt. Aggodalmas, fárasztó idők voltak ezek Mary Yellan és anyja számára. A csirkék meg a kacsák szemük láttára egymás után betegedtek és döglöttek meg, a kisborjú kinn a réten fordult föl. Legmeghatóbb az öreg kanca volt, amely húsz éven át szolgálta őket, s amelynek széles, inas hátán ült először a gyereklábú Mary. Az istállóban múlt ki egy reggel, hűséges pofáját Mary ölébe hajtva. Mikor gödröt ástak a gyümölcsösben, az almafa alatt, és ráébredtek,

hogy soha többé nem viszi őket a helstoni hetipiacra, Mary anyja hozzá fordult, és így szólt: – Valami belőlem is a sírba szállt szegény Nell-lel. Nem tudom, hogy a hitem-e vagy más. A szívem elfáradt, nem bírom már tovább.

Bement a házba, leült a konyhában, falfehéren, s tíz évet öregedve. Csüggedten megvonta a vállát, amikor Mary az orvosért akart indulni.

– Már késő, gyermekem – mondta. – Tizenhét évvel késtünk el. – Aztán halkan sírni kezdett, mint aki még sohasem sírt.

Mary elment az öreg orvosért, aki Mawganban élt, s őt is világra segítette. Amikor visszafelé hajtottak, az öreg csak rázta a fejét.

– Megmondom, mi a baj, Mary – szólt. – Anyád nem kímélte se testét, se lelkét, amióta apád meghalt, s végül belerokkant. Nem tetszik az ügy, s nagyon rosszkor is történt.

Végighajtottak a kanyargó, falusi utcán a dombra épült házhoz. Egy szomszédasszony már a kapuban várta őket, arcán látszott, alig várja, hogy a rossz hírt közölje.

– Rosszabbul van az anyád – kiáltott. – Épp az imént jött ki az ajtón; meredten nézett, akár egy kísértet, aztán egész teste remegni kezdett, és összerogyott az ösvényen. Mrs. Hoblyn meg Will Searle bevitték szegényt. Azt mondják, a szeme csukva van.

A doktor erélyesen elzavarta az ajtó előtt bámészkodó csoportot. Ő meg Searle fölemelték a tehetetlen testet a földről, és az emeletre vitték, a hálószobába.

– Szélütés – mondta az orvos –, de lélegzik. A pulzusa is nyugodt. Ez az, amitől féltem, hogy így összeroppan hirtelen. Csak a Jóisten meg ő tudják, hogy miért éppen most, annyi keserves év után történt. Szüleidhez méltón

kell most viselkedned Mary, hogy átsegítsd a bajon. Te vagy az egyetlen, aki erre képes.

Hat hosszú hónapon át vagy talán még tovább ápolta Mary az anyját első és egyben utolsó betegsége alatt. De akármilyen gondosan ápolta ő is meg az orvos is, az özvegy már nem akart meggyógyulni. Feladta az életéért folytatott küzdelmet.

Mintha a megváltás után vágyott volna, titkon imádkozva, hogy gyorsan jöjjön el.

– Nem akarom, hogy küszködj, mint ahogy én tettem mondta Marynek. – Testet-lelket összetör itt az élet. Semmi sem köt már Helfordhoz, ha én már nem leszek. Legjobb lesz, ha Patience nénédhez költözöl, föl Bodminba.

Nem használt az sem, ha Mary azt bizonygatta, hogy nem fog meghalni. A halálvágy megrögződött elméjében, és reménytelen volt küzdeni ellene.

– Nem akarom elhagyni a farmot, anyám – mondta Mary. – Itt születtem ebben a házban, meg az apám is, régen te is helfordi lány voltál. Ez az a hely, ahova a Yellanok tartoznak. Nem félek a szegénységtől, meg attól, hogy a farm szétesik. Tizenhét éven át dolgoztál itt egyedül. Miért ne tehetném ugyanezt én is? Erős vagyok, a férfimunkát is elvégzem, tudod jól.

– Nem lánynak való élet ez – felelte az anyja. – Én mindezt azért tettem, mert apádra és rád gondoltam. Nyugodt és elégedett az az asszony, aki a családjáért dolgozik, de egészen más, ha csak saját magadért küzdesz. Nincs abban köszönet.

– Mi hasznom lenne a városban? – kérdezte Mary. – Nem ismerek más életet, csak ezt itt, a folyó mentén; s nem is vágyódom sehova. Helston jelenti a várost számomra.

Legjobban itt érzem magam, néhány csirkével, ami még megmaradt, a veteménnyel meg az öreg disznóval, s a kis csónakkal a folyón. Mit csináljak Bodminban, Patience néninél?

– Fiatal lány nem élhet egyedül, Mary, mert megzavarodik, vagy rossz útra tér. Vagy az egyik, vagy a másik. Elfelejtetted szegény Sue-t, aki teliholdnál, éjféltájt a templomkertben sétált, és nem létező szeretőjét hívogatta? Aztán ismertem egy másik lányt, még mielőtt te megszülettél volna, aki tizenhat éves korában árva maradt. Megszökött Falmouthba, és összeállt a matrózokkal. Nem tudnék nyugodni a sírban, de az apád sem, ha biztonságban nem tudnánk. Kedvelni fogod Patience nénédet. Mindig nagyon szerette a tréfát meg a nevetést, és helyén volt a szíve. Emlékszel, mikor tizenkét éve meglátogatott? Szalagos főkötője volt, és selyem alsószoknyája. Egy trelowarreni fickó szemet vetett rá, de Patience annál többre tartotta magát.

Igen, Mary emlékezett Patience nénire, göndör hajára, nagy, kék szemére, s arra is, hogyan nevetett, és hogyan emelte föl a szoknyáját, mikor lábujjhegyen kitipegett a sáron át. Szép volt, akár egy tündér.

– Azt már nem tudom, hogy Joshua bácsid miféle ember – folytatta az anyja –, mert sohasem láttam, s nem is ösmertem olyat, aki látta volna. De amikor a nénéd tíz éve, Szent Mihálykor hozzáment, annyi csacsiságot firkált összevissza, amit az ember csak fiatal lánytól várna, nem pedig egy harminc fölötti nőtől.

– Nyersnek fognak találni – mondta Mary lassan. – Nem olyan finom a viselkedésem, amilyet elvárnának. Alig lenne mondanivalónk egymás számára.

– Megszeretnek majd magadért, nem pedig holmi modor

miatt. Ígérd meg, lányom: ha én már nem leszek, írni fogsz Patience nénédnek, és megmondod, hogy legutolsó és leghőbb óhajom az volt, hogy hozzá költözz.

– Ígérem – felelte Mary, de szíve nehéz volt, és szorongó, ha a bizonytalan és megváltozott jövőre gondolt. Elveszít mindent, amit ismert és szeretett, és még az sem fogja a jövendő nehéz napok alatt megvigasztalni, hogy az ismerős, drága földön járhat.

Anyja napról napra gyöngült, az élet egyre fogyott belőle. Valahogyan megérte az aratást meg a gyümölcsszedést, s a levelek első hullását is. De amikor reggelente pára és dér csípte a rétet, a folyó pedig kiáradva ömlött a háborgó tengerbe, s a hullámok mennydörögve törtek meg Helford partjain, az özvegy nyugtalanul forgolódott az ágyán, lepedőjét görcsösen markolászta. Maryt a férje nevén hívta, s régmúlt dolgokról fecsegett, meg emberekről, akiket Mary sohasem ismert. Három napig a saját kis világában élt, míg aztán a negyediken meghalt.

Marynek végig kellett néznie, hogy azok a tárgyak, amelyeket oly jól ismert és szeretett, egyenként mások kezébe vándoroltak. Az élő jószág a helstoni piacra került. A bútort a szomszédok vették meg darabonként. Egy coveracki embernek megtetszett a ház, és megvásárolta. Pipával a szájában kószált a kertben, és mutogatta, hogy mi mindent fog megváltoztatni. A fákat például kivágatja, hogy jobb legyen a kilátás. Mary néma gyűlölettel figyelte az ablakából, aztán becsomagolta holmiját apja ládájába.

Az a coveracki idegen éreztette vele, hogy már-már Mary a betolakodó a saját otthonában. Látszott a szemén, már alig várja, hogy a lány elmenjen. Mary is csak arra tudott gondolni, hogy minél hamarabb elkerüljön innen, s

örökre hátat fordíthasson az egésznek. Még egyszer elolvasta nénje levelét, az egyszerű papírra vetett, gyakorlatlan írást. A néni meg volt rendülve az unokahúgát ért csapás miatt. Fogalma sem volt arról, hogy nővére betegeskedett, oly sok év eltelt már azóta, hogy Helfordban járt. Aztán így folytatta: „Nálunk sokféle változás történt, amiről nem tudhatsz. Nem élek már Bodminban, hanem onnan majdnem tizenkét mérföldnyire, a launcestoni úton. Nagyon kietlen és magányos ez a hely, de örülnénk, ha eljönnél hozzánk, mert legalább lenne télire társaságom. Megkérdeztem a bácsidat is; azt mondta, nem bánja, ha csöndes beszédű vagy, s nem sokat fecsegsz. Persze pénzt vagy ingyen étkezést nem tud adni, ezt meg kell értened. Elvárja, hogy segédkezz a kocsmában, lakás meg ellátás fejében. A bácsid most a Jamaica Inn fogadósa.” Mary összehajtotta a levelet, és a ládába tette. Különös meghívás volt ez attól a Patience nénitől, akinek mindig mosolygó arcára emlékezett.

Rideg, semmitmondó levél volt, nem nyújtott vigaszt, de annál inkább értésül adta, hogy unokahúga ne kérjen majd pénzt. Patience néni, a selyemszoknyás, finom dáma egy fogadós felesége! Mary feltételezte, hogy anyja erről nem tudott. A levél nagyon különbözött attól, amit egy boldog menyasszony tíz évvel ezelőtt küldött.

De hát ígéretet tett az anyjának, és nem szegheti meg a szavát. Otthonát eladta, itt nem volt már számára hely. Akárhogy is fogadják majd, a néni végtére is az anyja testvére, és ezt nem szabad elfelejteni. A régi élet mögötte maradt – a kedves, jól ismert farm és a fénylő helfordi vizek. Előtte a jövő – és a Jamaica Inn. Így került hát Mary Yellan a nyikorgó, imbolygó kocsiba. Helstonból észak felé haladva Truro városába értek, ahol annyi a

háztető, a templomtorony meg a széles, kövezett utca. Az égbolt még a délvidéket idézte. Az emberek a kapukban álldogáltak, és mosolyogva integettek az elhaladó postakocsi után. De aztán Truro is messzire tűnt a völgyben, s az égbolt terhesen függött fölöttük. Az út két oldalán durva, műveletlen földek terültek el. Szétszórt falvak következtek, és a tanyaházak ajtajában egyre kevesebb volt a mosolygó arc. A fák megritkultak, sövény egyáltalán nem akadt. Aztán föltámadt a szél, és esőt hozott magával. Így zötyögött be a kocsi Bodminba, amely szürke volt, és szinte fenyegető, akár a dombok, amelyek körülölelték. Az utasok lassanként szedelőzködni kezdtek, és készültek a kiszálláshoz. Kivéve Maryt, aki csöndesen ült a sarokban. A kocsis – arcán esővíz fénylett – benézett az ablakon.

– Továbbmegy Launcestonba? – kérdezte. – Pokoli út lesz ma este a lápvidéken át. Bodminban maradhat éjszakára, s a reggeli kocsin folytathatja az utat. Ma este csak maga lenne egyedül.

– Ismerősök várnak már – felelte Mary. – Nem félek az úttól. De nem is akarok egészen Launcestonig menni. Lenne olyan szíves a Jamaica Inn-nél megállni?

A kocsis csodálkozva nézett rá.

– A Jamaica Inn-nél? – ismételte. – Hát maga mit keres ott? Nem fiatal lánynak való hely az. Valami tévedés lesz. – Hitetlenkedő szemmel meredt Maryre.

– Ó, hallottam, hogy meglehetősen magányos hely – mondta Mary –, de különben sem vagyok városi lakos. Helfordban, ahonnan jövök, télen-nyáron csöndes az élet, és mégsem éreztem magányt soha.

– Ki beszél a magányról? – horkant föl a férfi. – Másról van itt szó. De talán maga nem is érti, hiszen idegen. Nem

a húszmérföldnyi lápvidékre gondoltam, bár az is elijeszti a legtöbb fehérnépet. Várjon csak egy percig. – Válla fölött hátraszólt egy nőnek, aki a „Royal” ajtajában állt, s épp a lámpát gyújtotta meg a bejárat fölött. Már alkonyodott.

– Nagysága, kérem – mondta –, gyűjjék csak ide, és beszéljen ennek a fiatal lánynak a fejivel. Úgy mondta, Launcestonba készül, most meg azt kéri, tegyem le a Jamaicánál.

A nő lelépett a lépcsőkön, és bekémlelt a kocsiba.

– Sötét hely az ott – mondta –, és ha munkát keres, hát nem fog találni. A lápvidéken nem szeretik az idegeneket. Jobban teszi, ha itt marad Bodminban.

Mary rámosolygott.

– Nem lesz semmi bajom – felelte. – Rokonokhoz megyek. A bácsim a Jamaica Inn fogadósa.

Hosszú csönd támadt. A kocsi szürkülő fényében Mary láthatta, hogy mindketten őt bámulják. Hirtelen megborzongott, s félelem futott végig rajta. Valami megnyugtató szót várt, de válasz nem érkezett. A nő visszahúzódott a kocsiablakból.

– Bocsánat – szólt lassan. – Semmi közöm hozzá, természetesen. Jó éjszakát.

A kocsis vörösödő képpel fütyörészni kezdett, mint aki szeretné valahogy elsimítani a kínos helyzetet. Mary ösztönösen előrehajolt, és megérintette a karját.

– Beszéljen, kérem – mondta. – Nem bánom, akármit mond. Nem szeretik a bácsikámat? Valami baj van vele?

A férfi kényelmetlenül feszengett. Az orra alatt morogva beszélt, kerülve Mary tekintetét.

– A Jamaicának rossz a híre – felelte. – Furcsa mendemonda járja. Hiszen gondolhatja, hogyan van az...

De nem akarok bajba keveredni. Talán nem is igaz a szóbeszéd.

– Miféle szóbeszéd? – kérdezte Mary. – Duhajkodnak, részegeskednek? A bácsim szereti a rossz társaságot?

A kocsis nem akart nyilatkozni.

– Nem akarok bajt keverni – ismételte. – Nem is tudok semmi bizonyosat. Csak amit a népek beszélnek. Rendes ember már nem jár a Jamaicába. Ez minden, amit tudok. A régi időkben ott itattuk meg abrakoltattuk a lovakat, aztán betértünk egy jó falatra meg itókára. De már nem állunk meg ott többet. Megostorozzuk a lovakat, ha odaérünk, s meg se állunk Five Lanesig. Ott se maradunk sokáig.

– Miért nem járnak oda az emberek? Mi az okuk rá? – sürgette Mary.

A kocsis habozott, mintha keresné a szavakat.

– Félnek – mondta végre. Aztán megcsóválta a fejét. Nem akart többet beszélni. De lehet, hogy gorombának érezte magát, és megsajnálta a lányt, mert egy perc múlva újból beszólt az ablakon.

– Inna egy csésze teát, mielőtt továbbindulunk? – kérdezte. – Hosszú út vár még magára, és hideg van a lápvidéken.

Mary a fejét rázta. Nem érzett éhséget, s bár a tea fölmelegítette volna, nem akart kiszállni a kocsiból és bemenni a Royalba, ahol az a nő megbámulná, és az emberek róla suttognának. Lelkében valami gyáva, követelődző hang szólalt meg: – Maradj Bodminban, maradj Bodminban! – Attól tartott, hogy ha kiszáll, nem tud ellenállni a Royal nyújtotta menedéknek. Megígérte anyjának, hogy Patience nénihez költözik, és nem szabad megszegnie az adott szavát.

– Hát akkor legjobb, ha máris indulunk – mondta a

kocsis. – Maga az egyetlen utas ma este. Itt van még egy takaró a térdére. Ha leértünk a dombról, Bodmin után alaposan a lovak közé csördítek. Addig nem is leszek nyugodt, amíg el nem érem az ágyamat Launcestonban. Kevesen akadnak, akik télen szívesen átvágnak a lápvidéken – különösen, ha ilyen rossz az idő. – Becsapta az ajtót, és fölmászott a bakra.

A kocsi tovazörgött az utcán, biztonságot nyújtó házak, nyájas, pislákoló fények között. Magányos emberek siettek haza vacsorázni, testük egészen meggörnyedt a széltől és az esőtől. Az ablakredőnyök mögött Mary barátságos gyertyafényt látott. Elképzelte, hogy tűz ég a kandallóban, az asztalt terítő borítja, anyák és gyermekek ülnek le a vacsora mellé, míg a férfiak kezüket melengetik a vidám lángok előtt. Mary a mosolygós arcú vidéki asszonyságra gondolt, aki vele utazott; vajon ott ül most a saját asztala mellett, s a gyereknép körülötte? Milyen elégedettnek látszott almapiros arcával, nyers, dolgos kezével! Milyen biztonságos világ csendült ki mély hangjából! Mary egy kis mesét talált ki: mi lett volna, ha követi azt az asszonyt, mellészegődik, s megkéri, fogadja be otthonába. Biztosan érezte, hogy nem utasították volna vissza. Mosolyt kapott volna, baráti kezet és jó puha ágyat. Kiszolgálta volna az asszonyt, megszerette volna, részt kapott volna az életéből, s megismerte volna a családját.

A lovak fölkapaszkodtak a város határán a meredek dombra. Mary kinézett a kocsi hátsó ablakán, és látta, ahogy Bodmin fényei gyorsan eltünedeznek, egyik a másik után, míg végül az utolsó lámpás is fölcsillant, pislákolni kezdett és kialudt. Egyedül maradt a széllel és esővel. Még tizenkét mérföldnyi kopár lápvidék választotta el úti céljától.

Azon tűnődött, vajon egy hajó utasai is így érzik-e magukat, ha elhagyják a kikötő biztonságát? De nincs az a hajó, amely elhagyatottabb lenne, mint ő, még akkor sem, ha szél tépi a kötélzetet, és a hullámok csapkodják a fedélzetet.

Sötétség borult a kocsira. A fáklya az előbb még sápadtsárgán libbent-lobbant a tetőrésen beáramló huzatban. Mary félt, hogy az ülés lángot foghat, s jobbnak látta eloltani. Összekuporodva ült a sarokban, ide-oda imbolygott, ahogyan a kocsi rázkódott. Úgy érezte, hogy még sohasem volt ennyi rosszakarat a magányban. Ugyanaz a kocsi, amely egész napon át bölcsőként ringatta, most fenyegetően nyögött, nyikorgott. Egyre fokozódó erővel tépte a szél a tetőt, a domboldal nem nyújtott többé védelmet, és a zápor megújult rohammal támadta az ablakot. Az út két felén a táj végtelennek tetszett. Sehol egy fa, se rét, se tanyaház vagy kunyhósor, mérföldeken át csak a fekete, áthatolhatatlan, kopár lápvidék látszott, amely pusztaságként terjedt a láthatatlan horizont felé. Emberi lény nem élhet ezen a kietlen vidéken, gondolta Mary. A gyerekek torznak születnének, akár a sötétlő bozót, mely a sose szűnő, minden égtáj felől támadó szélvihar csapásai alatt görnyedt meg. A lelkük is torz lenne, akárcsak minden gondolatuk, ha itt kellene élniük a lápvidéken, a gránitos talaj, durva hanga és kopár kövek között.

Furcsa fajzat születne itt, amely erre a talajra hajtja le fejét a fekete égbolt alatt. A sátán lelke árnyékolná be őket. Az út tovakanyargott a sötét és néma tájon keresztül, egy pillanatra sem csillant föl semmi fény, egyetlen reménysugár sem az utas előtt. Talán nem is lakik senki sem a hosszú, huszonegy mérföldnyi út vidékén, amely

Bodmin és Launceston városa között terül el. Talán még egy szegény pásztorkunyhó sem álldogál az elhagyatott országút mentén. Semmi sincs errefelé, csak az a komor határkő, a Jamaica Inn.

Mary számára eltűnt az idő és a tér. Mintha százmérföldnyi utat tett volna már meg, s az órán éjfél lenne. Egyszerre ragaszkodni kezdett a kocsi biztonságához. Legalább ez ismerős volt valamelyest, hiszen kora reggel óta az otthona. Reggel is régen volt már! Akármilyen lidércesnek tűnt ez az örökké tartó utazás, a szűk kocsi, a rozoga, lyukas tető és a kocsis megnyugtató közelsége megvédhették. Végre úgy érezte, mintha gyorsabban hajtaná a lovakat; hallotta, hogy rájuk kiált, hangja elszállt az ablak előtt, a szél hátán.

Leengedte az ablakot, és kinézett. Szélroham fogadta, s az eső elvakította egy pillanatra. Megrázta a haját, és megtörülte nedves szemét, aztán észrevette, hogy a kocsi egy dombtető felé vágtázik, teljes sebességgel. Kétfelől a nyers lápvidék tintafeketén tűnt elő a ködből és esőből.

Balra előtte a dombtetőn, kissé beljebb az úttól épületféle emelkedett. Láthatta a magas kéményeket, a sötétségbe veszve. Körülötte nem volt egyetlen ház vagy kunyhó sem. Ha ez a Jamaica, hát egyedül dacolt mind a négy fala a széllel. Mary összevonta köpenyét, és szorosabbra húzta magán. A kocsis megfékezte az állatokat. A lovak verítékezve álltak meg az esőben, testükből párafelhő szállt föl.

A kocsis lemászott a bakról, s a ládát is leemelte. Sietősnek látszott, és válla fölött folyton a ház felé pislogott.

– Megérkeztünk – mondta. – Ott az udvaron túl a... Ha kopog az ajtón, beengedik. Sietnem kell, különben nem

érek Launcestonba ma éjszaka. – A következő percben már a bakon ült, és kezébe kapta a gyeplőt. Elkiáltotta magát, és szinte lázas aggodalommal ostorozta a lovakat. A kocsi megrázkódott, és máris továbbzötyögött az úton lefelé. Eltűnt, elnyelte a sötétség, mintha sohasem létezett volna.

Mary egyedül állt, lábánál a láda. Hallotta, hogy a mögötte lévő sötét házban félrehúzzák a reteszeket, s az ajtó tágra nyílt. Hatalmas alak lépett az udvarra, lámpást lóbálva a kezében.

– Ki az? – hangzott a kiáltás. – Mit akar itt?

Mary előrelépett, és fölpillantott a férfi arcába.

A fény elvakította a szemét, és semmit sem látott. A férfi ide-oda himbálta a lámpást előtte, aztán egyszerre felnevetett, belekarolt, és nyersen behúzta a pitvarra.

– Hát te vagy az? – mondta. – Szóval mégis eljöttél? A bácsid vagyok, Joss Merlyn. Isten hozott a Jamaica Inn-ben. – Bevezette a lányt a házba, újra nevetett, és becsapta maguk után az ajtót, a lámpást a folyosón lévő asztalra helyezte. Aztán egymás arcába néztek.

Második fejezet

Nagy, behemót ember volt, majdnem hét láb magas; ráncos fekete homloka volt, bőre cigányosan sötét. Sűrű, fekete haja fürtökben hullott a szemére és fülére. Bikaerősnek látszott, hatalmas válla, majdnem térdig érő hosszú karja és kalapácsszerű ökle erre vallott. Alakja olyan óriási volt, hogy feje szinte törpének hatott, ahogy két válla közé besüllyedt. Félig görbült tartása, fekete szemöldöke és vastag szálú, dús haja gorillára emlékeztette Maryt. De hosszú tagjain és roppant testén kívül semmi sem hasonlított rajta egy majomhoz. Orra horgasan görbült szája fölé, amely valaha férfiasan szép lehetett, de most petyhüdt volt. Nagy, sötét szemében még mindig volt valami vonzó, a környező ráncok, szeme alatt húzódó táskák és a vérágak ellenére is.

Fehér, erős fogsora volt az, ami leginkább épségben megmaradt rajta. Ha mosolygott, szinte világított barna bőrű arcában, s ilyenkor inas, éhes farkasnak látszott. Bár a férfimosoly és a farkas vicsorgása között óriási a különbség, Joss Merlynnél ez a kettő jól megfért.

– Szóval te vagy Mary Yellan – mondta végre, s a lány fölé tornyosulva előrehajolt, hogy közelebbről megfigyelhesse. – És ilyen hosszú utat tettél meg, hogy Joss bácsid gondját viseld? Hát ez derék dolog.

Újra nevetett, gúnyos, bömbölő nevetése szinte végigzengett a házon. Mary feszült idegeit mintha korbácsütés érte volna.

– Hol van Patience néném? – kérdezte, és körülpillantott a homályosan megvilágított folyosón, amelyet a hideg kőkockák és a szűk, rozoga lépcsősor

barátságtalanná tett. – Nem vár engem?

– Hol van Patience néném? – majmolta a férfi. – Hol van az én drága nénikém, hogy csókolgasson, babusgasson? Hát egy percig se tudsz várni, mielőtt a karjába futnál? Nem akarsz egy csókot adni Joss bácsinak?

Mary hátrahőkölt. A csók gondolata undorító volt számára. A férfi nyilván részeg vagy őrült, esetleg mindkettő. De fölmérgesíteni sem akarta, túlságosan ijesztőnek találta.

A férfi kiolvasta a gondolatát, és újra felnevetett.

– Ne félj – mondta –, nem nyúlok hozzád. Nálam olyan biztonságban leszel, akár a templomban. Sötét hajú nők sohasem kellettek, drágám, és jobb dolgom is van, mint hogy a saját húgommal cicázzak.

Gúnyosan, megvetően nézett le rá, mintha bolonddal beszélne, és már saját tréfáját is unná. Aztán fölemelte fejét, s a lépcső felé fordult.

– Patience – dörgött a hangja –, hol a fenében mászkálsz? Megjött a lány, és sír utánad. Tőlem mindenesetre máris undorodik.

Kis mozgás rebbent a lépcsőzet fölött, és vonszolt léptek hangzottak. Gyertyaláng lobbant, és valaki felkiáltott. A szűk lépcsőn egy nő jött lefelé, s a fény elől eltakarta szemét. Fodros, puffos kalap ült gyér, szürkés haján, amely rakoncátlanul hullott a vállára. Hiába próbálta a végét fürtökbe csavargatni, a tincsek kókadtan lógtak lefelé. Arca beesett volt, bőre feszesen simult arccsontjaira. Nagy, csodálkozó szeme mintha állandóan kérdezni akarna valamit, s szája idegesen meg-megrándult. Fakó, csíkos szoknyát viselt, amely valaha cseresznyeszínű lehetett, de most már a sok mosástól fakó

rózsaszínnek látszott. Vállára agyonfoltozott kendőt terített. Látszott, hogy épp most fűzött új szalagot a kalapjába, hogy ezzel is megkísérelje öltözékét fölélénkíteni, de az eredmény riasztóan hatott. Az élénkpiros szalag szörnyű ellentétben állt sápadt arcával. Mary némán meredt rá, egészen le volt sújtva. Ez a szánalmas, rongyos teremtés, ez az elhanyagolt, húsz évet öregedett asszony lenne álmainak Patience nénije?

Az alacsony kis asszony lejött a lépcsőn. Kezébe fogta Mary kezét, és arcát fürkészte.

– Hát tényleg eljöttél? – suttogta. – Mary Yellan vagy, az unokahúgom, ugye? A drága húgom lánya?

Mary bólintott, és hálát adott Istennek, hogy anyja most nem láthatja.

– Kedves Patience néni – mondta gyöngéden –, oly boldog vagyok, hogy viszontláthatlak. Milyen sok idő telt el, mióta nálunk jártál Helfordban!

Az asszony még mindig a kezét szorongatta, ruháját simogatta, megtapogatta, majd egyszerre ráborult, fejét a vállába fúrta, és hangosan, rémülten sírni kezdett.

– Ugyan hagyd már abba! – morgott a férje. – Micsoda fogadtatás ez? Minek pityeregsz, te ostoba bolond? Nem látod, hogy a lány vacsorát kíván? Vidd ki a konyhába, adj neki valami szalonnát meg innivalót.

Lehajolt, és vállára kapta Mary ládáját, mintha nem is lenne súlya.

– Majd fölviszem a szobájába – mondta –, s ha mire leérek, nem lesz az asztalon a vacsora, majd adok neked sírnivalót. És neked is, ha kell – tette hozzá, közel hajolva Maryhez, mutatóujját a lány szájára nyomva. – Megszelídültél már, vagy harapsz még? – kérdezte, és újra nevetett; zengett tőle a ház, ahogy döngő léptekkel fölfelé

indult a szűk lépcsőn, a láda himbálózott a hátán.

Patience néni erőt vett magán. Iszonyú erőfeszítésébe került, de sikerült mosolyognia. Ahogy megigazította gyér fürtjeit, Marynek eszébe villant a régi mozdulat, melyre félig-meddig még emlékezett. De aztán ismét idegesen pislogni kezdett, száját rángatta, Maryt pedig egy homályos folyosón keresztül a konyhába vezette, amelyet három gyertya világított meg. A kandallóban gyönge tőzegtűz égett.

– Nem szabad Joss bácsira haragudnod – mondta az asszony. Modora hirtelen megváltozott. Szinte megalázkodott, mint egy szűkölő kutya, akit állandóan kegyetlenség tanított néma engedelmességre, de aki a rúgások és szidalmak ellenére is tigrisként küzd a gazdájáért. – Tapintattal kell lenni iránta – folytatta. – Megvannak a maga szokásai, és idegenek nem nagyon értik meg első látásra. Nagyon jó férjem, a házasságunk első napja óta az.

Gépiesen fecsegett, ide-oda járkálva a kőkockás konyhában, miközben megterített a vacsorához. Kenyeret, sajtot és sült zsírt szedett elő a nagy konyhaszekrényből, míg Mary a tűz mellé kuporodva reménytelenül igyekezett jeges ujjait fölmelegíteni.

A konyhában nehéz tőzegfüst terjengett. Fölkúszott a mennyezetig, be a sarkokba, s vékony, kékes felhőben sűrűsödött össze a levegőben. Csípte Mary szemét, behatolt az orrába, s ott érezte a nyelvén is.

– Hamarosan megszereted Joss bácsidat, és megszokod a modorát – folytatta a néni. – Nagyon derék ember, jó neve van errefelé, és mindenki tiszteli. Senki sem akadna, aki egy rossz szót szólna rá. Néha remek társaság gyűlik itt össze. Nem mindig olyan nyugodt a vidék, mint ma este.

Az országút nagyon forgalmas, naponta haladnak el kocsik errefelé. A nemesek is roppant udvariasak hozzánk, roppant udvariasak. Épp tegnap volt itt egyik szomszédunk, tortát rendelt tőlem. Merlynné asszony, mondta, maga az egyetlen nő Cornwallban, aki tortát tud sütni. Szó szerint ezt mondta. És maga a földesúr is, Bassat úr, tudod, aki North Hillben él... övé itt minden föld... épp a minap járt erre... kedden volt, azt hiszem... és leemelte kalapját. Jó reggelt, asszonyom, mondta, és meghajolt előttem a nyeregben. Azt mondják, fiatal korában nagy nőbarát volt. Még Joss is kijött az istállóból, ahol épp a kocsi kerekét javítgatta. Hogy érzi magát uraságod? – kérdi Joss. Soha jobban – feleli a földesúr. Mindketten nagyot hahotáztak.

Mary valamit motyogott válaszul, de aggasztotta, hogy Patience néni elkerülte a tekintetét beszéd közben. Már maga az is gyanús volt, milyen folyékonyan fecsegett. Úgy beszélt, mint egy gyerek, aki saját magának mesél, mégpedig nagy képzelőerővel. Marynek fájt, hogy színészkedni látta az asszonyt, és azt kívánta, bárcsak gyorsan befejezné, vagy még jobb lenne, ha nem is folytatná. De a szóáradat a maga módján sokkal ijesztőbb volt, mint a könnyei. Egyszerre lábdobbanás hallatszott az ajtó mögül, s Mary elszoruló szívvel gondolt arra, hogy Joss Merlyn áll ott, és talán kihallgatta a felesége fecsegését.

Patience néni is meghallotta a dobbanást, elsápadt, és szája rángatózni kezdett. A férfi belépett a helyiségbe, és hol egyikükre, hol másikukra nézett.

– Szóval a tyúkok máris kotkodácsolnak? – mondta, a mosoly eltűnt az arcáról, szeme összeszűkült. – Gyorsan fölszáradnak a könnyeid, ha alkalmad van a fecsegésre,

igaz? Tudom, mit hordtál össze, te ostoba, hallottam, ahogy összevissza fecsegtél, akár egy pulyka. Hát azt hiszed, hogy a húgod egy szavadat is elhiszi? Egy kisgyerek se hinné el, nemhogy egy ilyen nagylány!

A fal mellől széket húzott elő, és nekireccsentette az asztalnak. Nehézkesen ráült, a szék megroppant alatta. Kinyúlt a kenyér után, nagy karéjt vágott le magának, és zsírral kente meg. Betömte a szájába, a zsír végigcsurgott az állán. Maryt az asztalhoz intette.

– Látom, éhes vagy.

Aztán nagy gonddal vékony karéjt vágott a kenyérből, földarabolta és megvajazta a lány számára. Az egészet finom mozdulatokkal végezte, meglepő ellentétben azzal, ahogyan önmagát szolgálta ki, olyannyira, hogy Mary elborzadt attól, ahogy a nyers durvaság hirtelen aprólékos gonddá változik. Mintha rejtett erő lenne a kezében, amelytől faragatlan ujjai ügyes és ravasz szolgákká változnak. Ha levág egy nagy darab kenyeret, és odacsapja elé, talán nem bánta volna. Ez illett volna ahhoz, amit eddig látott. De ez a hirtelen változás, kezének ez a gyors és kecses mozgása ijesztő titkot lebbenteti föl. Váratlanul érte a lányt, és rémítően hatott. Csöndesen megköszönte, és enni kezdett.

Nénje, aki egy szót sem szólt, amióta férje belépett, szalonnát pirított a tűz fölött. Senki sem beszélt. Mary érezte, hogy Joss Merlyn figyeli az asztal fölött, a háta mögül pedig nénjét hallotta, ahogy ügyetlen kézzel motoszkál a serpenyő forró nyelén. A következő percben le is ejtette, s ijedten felkiáltott. Mary fölkelt, hogy segítsen, de Joss dörgő hangon rászólt, hogy üljön le.

– Egy bolond épp elég, nincs szükség arra, hogy százat csináljon – kiáltotta. – Maradj a helyeden! A nénéd majd

eltakarítja a szemetet. Nem először történt ilyesmi! – Hátradőlt székén, és körmével fogát kezdte piszkálni. – Mit iszol? – kérdezte. – Konyakot, bort vagy sört? Lehet, hogy éhezni fogsz, de szomjas biztos nem leszel itt. A Jamaicában nem maradhat torok szárazon.

Maryre vigyorgott, kacsintott egyet, és kiöltötte a nyelvét.

– Egy csésze teát kérnék, ha szabad – mondta Mary. – Nem szoktam pálinkát inni, még bort sem.

– Igazán? A te bajod. Ma este még kaphatsz teát, de egy-két hónap múlva megkívánod majd a brandyt is.

Átnyúlt az asztalon, és megfogta a lány kezét.

– Csinos kis mancsod van ahhoz képest, hogy farmon dolgoztál – mondta. – Attól féltem, vörös lesz, meg durva. Ha van valami, amit minden férfi utál, az nem más, mint ha csúnya kéz teszi elé a sört. Nem mintha a vendégeim különcködnének, de az is igaz, hogy még sohasem volt csaposlányunk a Jamaica Innben. – Gúnyosan meghajolt, és elengedte Mary kezét.

– Patience, kedvesem – mondta –, itt a kulcs. Eredj és hozz egy üveg brandyt, de rögtön! Olyan szomjas vagyok, hogy Dozmary összes vize se csillapítaná szomjúságomat.

Az asszony elsietett. Joss újra fogát piszkálta, időnként fütyörészett, Mary közben megette a vajas kenyeret, s megitta a teát, amelyet Joss tett elé. Szaggató fejfájás feszítette a lány homlokát, szeme majd leragadt az álmosságtól. Szeme könnyezett a tőzegfüsttől. De annyira azért nem volt fáradt, hogy szeme sarkából ne egyfolytában bácsiját figyelje. Patience néni idegességéből máris ráragadt valami, és szinte úgy érezte magát, mint a csapdába került egér, mely nem tud menekülni, s a bácsi is úgy játszik vele, mint egy óriási

macska.

Néhány perc múlva a néni visszatért a brandyvel, és odatette a férje elé az üveget. Aztán folytatta a szalonnapirítást, és kiszolgálta Maryt meg önmagát. A férfi nekilátott az ivásnak. Elábrándozva meredt maga elé, az asztallábat rugdosta. Aztán hirtelen öklével az asztalra csapott. A tányérok és csészék megremegtek, az egyik tál leesett a földre, és összetört.

– Ide hallgass, Mary Yellan – kiáltotta. – Én vagyok a ház gazdája, és erre téged is megtanítlak. Azt teszed, amit parancsolok: segítesz a házban, kiszolgálod a vendégeimet, s akkor egy ujjal sem nyúlok hozzád. De ha kinyitod a szád, és ellenkezni merészelsz, megtörlek, amíg olyan kezes bárány nem lesz belőled, mint a nénédből.

Mary a szemébe nézett. Kezét az ölében tartotta, hogy a férfi ne vehesse észre a remegését.

– Értem – felelte. – Nem vagyok kíváncsi természetű, és pletykálni se szoktam. Nem bánom, mit teszel a házban, és hogy miféle társaság jár ide. Elvégzem a ház körül a munkát, nem lesz okod panaszra. De ha bármi módon bántani fogod Patience néném et, rögtön itt hagyom a Jamaica Innt, rendőrt keresek, és idehozom a törvényt a nyakadra. Akkor próbálj majd megtörni.

Mary nagyon sápadt volt, és tudta, hogy ha a férfi most ráordít, rögtön megtörik és sírni kezd, s akkor örökké Joss Merlyn uralma alatt maradna. A szavak szinte akaratlanul szakadtak ki belőle. Sajnálta szegény, megtört nénjét, s nem tudott uralkodni magán. Nem is tudta, hogy tulajdonképpen hirtelen kitörése mentette meg. A férfira nagy benyomást tehetett, mert hátradőlt a széken, és megenyhült az arca.

– Hát ez nagyon kedves – mondta. – Igazán kedvesen

mondtad. Most aztán tudjuk, miféle lakónk van. Szorongasd meg a kismacskát, s lám, kimutatja karmait. Hát jól van, drágám. Úgy látszik, rokon lelkek vagyunk. Jobban, mint gondoltam. Látom, megértettük egymást. Lehet, hogy még egy szép napon új munkát találok számodra a Jamaicában – olyan munkát, amilyet még nem végeztél. Férfimunkát, Mary Yellan, amikor az ember élet-halállal játszik.

Mary hallotta, hogy Patience néni visszafojtja lélegzetét.

– Ó, Joss! – suttogta. – Joss, kérlek!

Annyi sürgető aggodalom volt a hangjában, hogy Mary meglepődve meredt rá. Nénje előrehajolt, és csöndre intette férjét. Gyors mozdulata s a szemében felcsillanó kín sokkal inkább megrémítette Maryt, mint bármi más, ami ezen az estén történt. Hirtelen kísérteties érzés vett erőt rajta, a gyomra is kavarogni kezdett. Mi keltett akkora rémületet Patience néniben? Mit akart Joss Merlyn éppen mondani? Lázas, szörnyű kíváncsiság kerítette hatalmába. A bácsi türelmetlen mozdulatot tett a kezével.

– Eridj lefeküdni, Patience – mondta. – Unom már a halálfejedet a vacsoraasztal mellett. Ez a lány meg én megértjük egymást.

Az asszony azonnal fölkelt és az ajtóhoz lépett, válla fölött egy utolsó, kétségbeesett pillantást vetett hátra. Hallották, ahogyan léptei kopognak a lépcsőn. Joss Merlyn és Mary egyedül maradt. A férfi arrébb tolta az üres brandyspoharat, és keresztbe fonta karját az asztalon.

– Egyetlen gyönge pont van az életemben, s azt is elárulom neked, mi az – mondta. – Az ivás. Átkos dolog, persze. Nem tudom abbahagyni. Egy szép napon úgyis végez velem. Vannak napok, amikor csak épp egy kortyot

iszom, mint ma este. De aztán újra szomjas leszek, és leiszom magam. Hosszú órákon keresztül. Amit akkor érzek... az hatalom, dicsőség és a nők, meg az Isten országa, mind együtt. Királynak érzem magam olyankor, Mary. Mintha a világ gyeplőjét tartanám a kezemben. Mennyország és pokol az az érzés. Beszélek, beszélek, míg minden átkozott tettemet ki nem fecsegem a négy világtáj felé. Bezárkózom a szobámba, és a párnámba ordítom titkaimat. Nénéd rám zárja az ajtót, és ha kijózanodom, dörömbölni kezdek, és ő kienged. Senki sem tudja ezt, csak ő meg én, és most te is. Azért mondom el neked, mert egy kicsit már részeg vagyok, és nem tudom a nyelvemet fékezni. De annyira nem vagyok részeg, hogy a fejemet is elveszítsem. Még nem ittam eleget ahhoz, hogy elmondjam: miért élek ezen az istenverte helyen, és miért lettem a Jamaica Inn fogadósa. – Hangja rekedt lett, és majdnem suttogva beszélt. A kandallóban égő tőzegtűz kihunyóban volt, és sötét árnyak hosszú ujjakat vetítettek a falra. A gyertyák is leégtek, és Joss Merlyn hatalmas árnyéka a mennyezetre vetődött. A lányra mosolygott, és ostoba, részeges mozdulattal az orrára szorította ujját.

– Nem, azt már nem mondom el, Mary Yellan. Ó nem, még maradt bennem annyi józan ész meg ravaszság. Ha többet akarsz tudni, kérdezd meg a nénédet. Ő majd kitalál egy szép mesét. Hallottam, hogy ma este arról fecsegett, miféle remek társaság gyűlik itt össze, s a földesúr levette a kalapját előtte. Hazugság, csupa hazugság! Ennyit nyugodtan elmondhatok neked, hisz te magad is rájönnél. Bassat úr túlságosan gyáva ahhoz, hogy idedugja az orrát. Ha meglátna az úton, keresztet vetne, és megsarkantyúzná a lovát. A többi úr se tenne mást. A kocsik nem állnak meg itt, s a postakocsi is továbbhajt. De nincs okom aggódni,

vendégem akad elég. Minél jobban elkerülnek azok az urak, annál elégedettebb vagyok. Időnként nagy ivászat folyik itt, bevallom. Vannak, akik szombat éjjel a Jamaicába jönnek, mások meg ilyenkor kétszer is megfordítják a kulcsot, és befogják a fülüket. Van olyan éjszaka, amikor a lápvidék minden háza sötét és néma, mérföldeken át csak a Jamaica Inn ablakaiból ragyog a fény. Azt mondják, az ének meg a dáridó a Roughtor alatt lévő tanyákig is elhallatszik. Te is lent leszel a kocsmában ezeken a napokon, ha kedved van hozzá, s majd meglátod, miféle kompániát tartok itt.

Mary nagyon csöndesen ült, és a szék szélét szorongatta. Nem mert megmozdulni. Attól félt, hogy a férfi kedve hirtelen megváltozik, mint ahogy már tapasztalta, s ez a szokatlan kedélyesség hirtelen nyers és durva vadságba csap át.

– Mind félnek tőlem – folytatta –, az egész átkozott banda. Félnek tőlem, én viszont nem ijedek meg senki fiától. Mondom, ha kellő nevelésben részesültem volna, most Angliát járnám György király mellett. De az ivás... az kezdett ki... az ivás meg a forró vérem. Mindnyájunk átka ez, Mary. Olyan Merlyn még nem született, aki ágyban halt volna meg, békésen. – Ivott egyet, s aztán így folytatta: – Az apámat Exeterben akasztották föl, összeszólalkozott egy fickóval, és megölte. A nagyapámnak a fülét vágták le, mert lovat lopott. Fegyenctelepre küldték, és dühöngő őrültként halt meg, mert trópusi kígyó marta. Három fivérem van, én vagyok a legidősebb. Mind ott születtünk a Kilmar árnyékában, amott túl, a Tizenkettek lápján. Ha átvágsz a Keleti-lápon Rushyfordig, nagy gránitsziklát látsz, amely mint az ördög ujja mered az ég felé. Az a Kilmar. Ha valaki az árnyékában születik, iszákos lesz,

akárcsak én. Matthew öcsém a Trewartha-mocsárba fulladt. Azt hitték, matróznak állt be. Nem kaptunk hírt felőle sokáig, de amikor beállt a nagy szárazság, s hét hónapig nem esett az eső, megtalálták az iszapba rekedve. Kezét még akkor is a feje fölé tartotta, s szalonkák kóvályogtak körülötte. Jem öcsém anyámasszony katonája volt. Az anyja szoknyája körül lebzselt, amikor Matt meg én már felnőttek voltunk. Sohasem értettük meg egymást. Túlságosan ravasz, meg a nyelve is éles. De majd elkapják őt is, és fölakasztják, akár az apámat.

Hirtelen elhallgatott, s az üres pohárra meredt. Fölemelte, és újra letette.

– Nem – mondta. – Elég volt ma estére. Eredj az ágyadba, Mary, mielőtt kitekerem a nyakadat. Itt a gyertyád. A pitvar fölött van a szobád.

Mary szó nélkül vette át a gyertyatartót, s éppen el akart haladni mellette, amikor a férfi megragadta a vállát, és megpenderítette.

– Lesz olyan éjszaka, amikor kocsi zörög majd az úton – mondta –, de nem halad tovább, hanem megáll a fogadó előtt. Lépteket hallasz az udvaron, meg hangokat az ablakod alatt. Akkor maradj az ágyadban, Mary Yellan, és húzd a takarót jól a fejedre. Érted?

– Igen.

– Na jó. Most takarodj, és ha még egyet kérdezni merészelsz, minden csontodat összetöröm.

A lány kiment a konyhából, át a sötét folyosón, az előszobában nekiütközött egy padnak, aztán tapogatózva indult föl a lépcsőn. A bácsi megmondta, hogy a szobája a pitvar fölött van. Tovább-botorkált a sötét, lámpátlan lépcsőfordulón, elhaladt két ajtó mellett. Vendégszobák lehetnek, gondolta, olyan utasokra várnak, akik sohasem

jönnek el, sohasem keresnek menedéket a Jamaica Inn falai között. Beleütközött egy harmadik ajtóba is, lenyomta a kilincset, és belépett. Ládáját meglátta a földön, ebből tudta, hogy ez az ő szobája.

A fal durva volt, nem borította tapéta. A padlón sem volt szőnyeg. Megfordított láda szolgált öltözőasztalul, rajta csorba tükör fénylett. Kancsót vagy mosdótálat nem látott, úgy látszik, a konyhában kell mosakodnia. Az ágy megnyikordult, amikor a szélére ült, s a két vékony takaró nyirkosnak hatott, amikor hozzáért. Elhatározta, hogy nem fog levetkőzni, hanem ruhástul fekszik le, akármilyen poros is az úttól, és kabátjával takarózik be. Az ablakhoz lépett és kinézett. A szél elült, de az eső még mindig szemerkélt. Végigcsörgedezett a ház oldalán, és elkente a piszkot az ablakon.

Az udvar végéből hirtelen nesz támadt. Furcsa nyögés volt ez, mintha egy állat szenvedne. Túlságosan sötét volt ahhoz, hogy tisztán lehessen látni, de Mary valami sötét alakot fedezett fel, amely ide-oda himbálózott. Joss Merlyn történetei fölgyújtották képzeletét, s egy lidérces percig azt hitte, akasztófát lát, s rajta halott ember himbálózik. Aztán rájött, hogy csak a fogadó névtáblája az, mely meglazult, s a legkisebb szél ide-oda lengette. Szegény viharvert tábla, valaha biztosan büszke napokat látott! A fehér betűk elszürkültek, elmosódtak, s a felirat rajta a négy égtáj dühödt szeleit szenvedte: Jamaica Inn... Jamaica Inn... Mary lehúzta a redőnyt, és fölmászott az ágyára. Foga vacogott, keze-lába elzsibbadt. Hosszú ideig összekuporodva ült. Azon tűnődött, hogyan lehetne megszökni és visszatalálni Bodminba. Vajon fáradtsága legyőzné-e? Lehet, hogy az út mentén rogyna össze kínzó kimerültségében. S amikor a reggeli fény magához

térítené, Joss Merlyn óriás alakja tornyosulna fölé.

Lehunyta szemét, és újra látta a férfi mosolygó arcát, ahogy a mosoly lassan gondterheltté válik, végül sok ezer ráncba törik, s harag ömlik el rajta. Látta nagy, sűrű haját, karvalyorrát s hosszú, erős ujját, amelyben félelmetes finomság rejtőzött.

Úgy érezte, fogságba esett, mint madár a hálóban, s bármennyire küzd, nem sikerül megszabadulnia. Ha szabad akar lenni, most kell mennie. Lemászni az ablakból, s rohanni, mint egy őrült, végig a fehér úton, amely kígyóként kúszik végig a láp mentén. Holnap már túl késő lenne.

Várt, amíg meghallotta a férfi lépteit a lépcsőn. Hallotta, hogy motyog magában, s nagy megkönnyebbülésére a lépések elhaladtak az ajtaja mellett, végig a lépcsőtől balra eső folyosón. Távolról ajtócsapódás hangzott, aztán csönd támadt. Elhatározta, hogy nem vár tovább. Ha még egy éjszakát itt kell töltenie, idegei fölmondják a szolgálatot, s elveszett. Ő is éppolyan eszelős és megtört lesz, akár Patience néni. Kinyitotta az ajtót, és végiglopózott a folyosón. A lépcsőzethez surrant. Megállt és hallgatózott. Keze a korlátra tapadt, s lába már az első lépcsőfokra ért, amikor neszt hallott a folyosó túlsó vége felől. Valaki sírt. Valaki lihegve, levegőt kapkodva sírt, s a párnába próbálta fojtani zokogását. Patience néni! Mary várt egy percig, aztán megfordult, és visszament a szobájába. Rádobta magát az ágyra, és lehunyta a szemét. Akármi vár rá a jövőben, akármilyen rémület vesz rajta erőt, most már nem hagyhatja el többé a fogadót. Patience néninek szüksége van rá. Talán vigaszt tud nyújtani neki, és valamilyen módon majd meg is fogják érteni egymást. Egyet azonban biztosan tudott, ő lesz

Patience néni védelmezője Joss Merlynnel szemben. Anyja tizenhét éven át élt és dolgozott egyedül, és sokkal keservesebb volt a sora, mint amit Mary egyáltalán el tud képzelni. Nem szabad megszöknie egy félőrült férfi miatt. Nem szabad félnie a háztól, amelyből árad a gonoszság, s amely magányos határkőként dacol a szélfútta dombon viharral, emberrel. Anyjának lett volna bátorsága ahhoz, hogy ellenségeivel szembeszálljon, s a végén le is győzte volna őket. Sohasem futamodott volna meg. Így feküdt Mary a kemény ágyon, agyában rajzottak a gondolatok, míg álomért imádkozott. Minden nesz újabb késdöfés volt idegei számára, akár az egér kapirgált mögötte a falban, akár a cégtábla nyikordult meg az udvaron. A végtelen éjben a perceket és az órákat számolta, s amikor az első kakas fölkukorékolt, már nem számolt többé, hanem sóhajtott, és kábult, halálos álomba hullott.

Harmadik fejezet

Amikor Mary fölébredt, szilaj nyugati szél fújt, a nap sápadt fényt árasztott. Az ablakzörgés ébresztette föl, s a magasan fenn járó napból meg az égbolt színéből arra következtetett, hogy sokáig aludt. Már biztos nyolc óra is elmúlt. Kinézett az ablakon, át az udvaron, és látta, hogy az istálló ajtaja nyitva áll. A sárban friss patanyomok sorakoztak. Nagy megkönnyebbülés volt számára, hogy a fogadós elment hazulról, és Patience nénivel kettesben maradhat, ha csak egy rövid időre is.

Sietve kicsomagolt a ládából. Kivette vastag szoknyáját és színes kötényét, meg azt az erős cipőt, amit a farmon viselt mindig. Tíz perc múlva lent volt már a konyhában, és a mosogatófülkében meg is mosakodott.

Patience néni épp akkor tért vissza a ház mögül. Kötényében friss tojásokat tartott, és rejtélyesen mosolygott.

– Gondoltam, szeretnél egyet reggelire – mondta. – Láttam, hogy tegnap este túl fáradt voltál ahhoz, hogy rendesen egyél. Egy kis tejfölt is tettem félre a kenyeredhez. – Modora elég normális volt, s bár a szeme körül vörös karikák árulkodtak az aggodalmas éjszakáról, láthatóan nagy erőfeszítést tett, hogy jókedvűnek tűnjön. Mary rájött, hogy csak a férje jelenléte teszi rémült gyermekhez hasonlóvá. Ha Joss távol volt, egy gyerek könnyű feledékenységével tudott kis örömöket szerezni önmagának, mint például a reggeli készítése Mary számára.

Mind a ketten gondosan elkerülték, hogy a tegnap estére célzást tegyenek, Joss nevét nem is említették. Mary nem

kérdezte, de nem is törődött vele, hová ment és mit csinál. Már attól megkönnyebbült, hogy a férfi nem volt otthon.

Látta, hogy nénje nagyon szeretne olyasmiről beszélni, ami nem kapcsolódik jelenlegi életéhez. Félt minden kérdéstől, s Mary kíméletesen inkább a helfordi utolsó évekről mesélt neki, a nehéz idők keserveiről, anyja betegségéről és haláláról.

Nem tudta, hogy Patience néni megértette-e vagy sem. Időnként bólintott, ajka meg-megrándult, és apró kiáltásokat hallatott. Úgy tűnt, hogy a félelemmel és aggodalommal teli évek megzavarták az elméjét, és valami mélyen rejlő rémület akadályozza abban, hogy teljes figyelmét a beszélgetésnek tudja szentelni.

A szokásos reggeli házimunkát végezték, és Mary így megismerhette az egész fogadót.

Sötét, zegzugos ház volt, hosszú folyosókkal és szinte váratlanul felbukkanó szobákkal. A kocsmához külön bejárat vezetett a ház oldalán, s bár a terem most üres volt, nehéz, súlyos levegő ülte meg a helyiséget. Fölidézte azt az éjszakát, amikor utoljára népesült be. Áporodott dohánybűz, savanykás-nyirkos italszag és mosdatlan emberi testek szaga terjengett a sötét, foltos padok fölött.

A kellemetlen emlékeket sejtető légkör ellenére ez volt az egyetlen olyan helyiség a házban, amelyből elevenség áradt. A többi elhanyagoltnak vagy használatlannak tűnt, még a bejáratnál lévő nappali is magányt árasztott, mintha sok-sok hónap múlt volna el azóta, hogy derék utas lépte át küszöbét. Az emeleti vendégszobák rossz állapotban voltak, alapos javításra szorultak volna. Az egyiket lomtárnak használták: ládák, dobozok magasodtak a fal mentén, meg ócska lópokrócok, melyeket patkány- és egércsaládok rágtak rojtosra. A szemközti szobában

krumplit és répát halmoztak föl egy törött ágyon.

Mary sejtette, hogy saját kis szobája is hasonló állapotban lehetett, és nénjének köszönheti, hogy egyáltalán van benne bútor. A házaspár szobájába a folyosó végén nem mert bemenni. Az alatta lévő emeleten is volt egy szoba, de az zárva volt. Mary kiment az udvarra, és fölnézett az ablakra, de deszkát szegeztek rá, nem láthatott be.

A ház és a többi kis melléképület három oldalról vette körül a térszerű udvart, amelynek közepén kis füves területen állt az itató. A negyedik oldalon húzódott az út, vékony fehér szalag, mely jobbra-balra kúszott a látóhatár felé. Az út mindkét oldalán barna és eső áztatta lápvidék nyúlt. Mary kiment az útra és körülnézett, de amennyire ellátott, csak a fekete dombsor és a láp sötétlett. A szürke, cseréptetejű, magas kéményű fogadó annak ellenére, hogy lakatlannak és barátságtalannak tűnt, az egyetlen lakóhely volt a vidéken. A Jamaica Inntől nyugatra sziklás csúcsok ágaskodtak; némelyikük barátságos volt, mint lent délen, fű sárgállt a gyér téli napban; de a legtöbb komor és kopár volt, tetejükön gránittömbök és kősziklák meredeztek. A napot újra meg újra felhő takarta el, és hosszú árnyak vetődtek a lápra. A dombok néha bíborszínűvé váltak, vagy tintafoltosak lettek, aztán egyszerre halvány napsugár szakadt ki egy felhőrongyból, s az egyik domb aranyosbarnára vált, míg szomszédja még sötétben borongott. A táj sohasem maradt ugyanaz: kelet felé fény ragyogott a mozdulatlan lápon, nyugatra pedig szinte sarkvidéki tél szakadt a hegyekre. Egy furcsa formájú felhő, mely úgy nézett ki, mint egy bandita köpenye, jégesőt, havat, majd szúró-vágó esőt eresztett a gránittömbökre. A levegő élesen tiszta volt, édes illatú és

hideg, mint a hegyekben mindig. Mary számára mindez újszerű volt, hiszen ő Helford lágy és meleg éghajlatához volt szokva, a magas sövényekhez meg a karcsú, árnyat adó fákhoz. Még a keleti szél elől is védett ott a dombvonulat, s csak a zöldesen zavaros, örvényes folyó tajtékos hulláma tűnt néha ellenségnek.

De bármily komor, sivár és műveletlen volt ez a vidék, közepén a Jamaica Inn-nel, mely dacolt a minden oldalról támadó széllel, valami kihívásféle érződött a levegőben, mely izgalmakra ösztökélte Mary Yellant. Hatalmába kerítette a kalandvágy, mely színt festett az arcára, s szikrát gyújtott a szemében. Mélyet lélegzett, az orrán át a tüdejébe szívta a levegőt, mely édesebb és bódítóbb volt, mint az almabor. Az itatóhoz ment, és a vízsugár alá tartotta a kezét. Tiszta és jéghideg víz csorgott ujjai között. Ivott egy keveset, és érezte, ez a víz egészen más ízű, mint amit valaha is ivott; kesernyés, különös, mintha a tőzegtűz füstje keveredett volna belé, de oltotta a szomját.

Erős volt a teste, és bátor a lelke. Visszament a házba, hogy megkeresse Patience nénit, aki, mint remélte, várja már az ebéddel. Nagy kedvvel látott neki a párolt birkának és répának, s éhségét huszonnégy óra óta csak most csillapította igazán. Érezte, ahogy ereje visszatér, s már készen állt arra, hogy kérdéseket tegyen fel nénjének, vállalva a következményeket.

– Patience néni – kezdte –, miért lett a bácsim a Jamaica Inn gazdája?

A hirtelen támadás meglepetésként érte az asszonyt, s egy percig szótlanul meredt Maryre. Aztán elvörösödött, és ajka rángatózni kezdett.

– Hát... hát... – hebegte –, ez... ez rendkívül kitűnő hely itt, az úton. Magad is láthatod. Ez a főútvonal dél felől. A

kocsik hetenként kétszer is elhaladnak erre. Truró-ból jönnek, meg Bodminból, s továbbmennek Launceston felé. Ahogyan magad is jöttél tegnap. Az úton mindig van forgalom. Utasok, uraságok, néha meg matrózok Falmouthból.

– Igen, Patience néni. De miért nem állnak meg a Jamaicánál?

– Dehogynem állnak meg. Sokszor betérnek egy itókára a kocsmába. Mindig akad vendégünk.

– Hogyan mondhatsz már ilyet? Hiszen a nappali szobát sohasem használják, a vendégszobák meg lomtárak, patkányok, egerek tanyái. Magam láttam. Voltam én már fogadóban, sokkal kisebben is, mint ez itt. A falunkban például a fogadós barátunk volt. Anyám meg én sokszor teáztunk nála. Az emeleten meg, bár csak két szoba volt, de azokat szépen berendezték, jó utasok ízlése szerint.

Az asszony hallgatott egy percig, szája rángatózott, és ujjait tördelte az ölében.

– Joss bácsid nem szereti, ha az utasok éjszakára is itt maradnak – mondta végre. – Azt mondja, sohase tudni, mi lesz abból. Az ilyen magányos helyen még meg is gyilkolhatják az embert a saját ágyában. Mindenféle népség járja az ilyen utat. Nem lenne biztonságos.

– Patience néni, ostobaságot beszélsz. Mi haszna az olyan fogadónak, amely nem ad éjszakai szállást a becsületes utasnak? Minek épült hát? S miből éltek, ha nincs szállóvendég?

– Sok a vendég – válaszolt az asszony durcásan. – Mondtam már. A férfiak betérnek a... tanyákról és máshonnan. Mindenfelé vannak itt tanyák és farmok, elszórva a lápvidéken, a népség onnan idejár. Van olyan este, amikor teli a kocsma.

– A kocsistól hallottam tegnap, hogy rendes ember nem jár a Jamaicába többé. Azt mondta, félnek.

Patience néni arcából minden szín kifutott. Egészen elsápadt, szeme ide-oda ugrált... Nagyot nyelt, és nyelvével megnedvesítette az ajkát.

– Joss bácsidnak heves a természete – mondta –, magad is láthattad. Könnyen felbőszül, és nem szereti, ha mindenféle ember beleavatkozik a dolgaiba.

– De Patience néni, miért avatkoznék bele akárki egy fogadós dolgaiba, ha a rendes munkáját végzi? Akármilyen szilaj ember, a vérmérséklete nem riaszthat el mindenkit.

Az asszony hallgatott. A hazugságai kimerültek, de makacskodott, akár az öszvér. Nem volt hajlandó tovább felelgetni. Mary újabb kérdéssel próbálkozott.

– Először is miért jöttél ide? Anyám nem tudott erről a helyről. Azt hittük, Bodminban élsz. Onnan írtál, amikor férjhez mentél.

– Ott ismerkedtem meg a bácsiddal, de sohasem laktunk ott – válaszolt a néni végre lassan. – Padstow mellett éltünk egy ideig, aztán idejöttünk. Joss bácsid megvette a fogadót Bassat úrtól. Sok évig üresen állt, azt hiszem, és a bácsid úgy döntött, hogy ez megfelel neki. Le akart telepedni egy kicsit. Sokat utazott fiatal korában. Annyi helyen járt már, hogy nem is emlékszem a nevükre. Azt hiszem, Amerikában is járt egyszer.

– Furcsa, hogy épp itt akart megtelepedni – mondta Mary. – Rosszabb helyet nem is választhatott volna.

– Közel van a régi otthona – válaszolt a néni. – Alig néhány mérföldnyire született, a Tizenkettek lápjánál. Jem öccse most is ott lakik, amolyan tanyaházban, ha éppen nem az országot járja. Néha ide is eljön, de Joss nem

nagyon szereti.

– Bassat úr meglátogatja néha?

– Nem.

– Miért nem? Hiszen eladta a fogadót nektek.

Patience néni a ruhájával babrált, és száját rángatta.

– Valami félreértés történt – válaszolta. – Ismerős révén vásároltuk. Bassat úr nem ismerte Josst, amíg be nem költöztünk, s nem látszott nagyon elégedettnek.

– Miért?

– Nem látta a bácsidat, amióta Trewarthában élt mint fiatalember. Akkor olyan szilaj volt, mint a csikó. Híre volt, hogy milyen duhaj. De nem az ő hibája volt, Mary. A Merlynek mind szilajok voltak. Öccse, Jem még rosszabb nála, biztos vagyok benne. De Bassat úrnak mindenfélét összehazudtak Joss bácsidról, és nagyon haragudott, amikor rájött, hogy neki adta el a fogadót. Ez minden.

Hátradőlt a széken, kimerülten a keresztkérdések miatt. A szeme rimánkodott, hogy ne faggassa tovább, arca sápadt, megviselt volt. Mary látta, hogy már épp eleget szenvedett, de a fiatalság kegyetlen elszántságával még egy kérdést feltett neki.

– Patience néni – mondta. – Nézz rám és felelj, aztán békén hagylak. Mi köze van a folyosó végén a lezárt szobának azokhoz a kocsikhoz, amelyek éjjelente megállnak a fogadó előtt?

Alig fejezte be, már meg is bánta, hogy elsietve és meggondolatlanul beszélt csak azért, mert ki nem mondott szavakra vágyott. De most már késő volt. A baj megtörtént.

Különös kifejezés kúszott az asszony arcára, s a nagy, elkerekedett szempár rémülten meredt rá az asztalon át. Ajka remegett, és kezével a torkához kapott. Mintha

kísértetek üldözték volna.

Mary hátratolta székét, és letérdelt mellette. Átkarolta nénjét, magához szorította, és megcsókolta a haját.

– Bocsáss meg – mondta. – Ne haragudj rám! Durva voltam, és neveletlen. Nincs jogom, hogy faggassalak. Szégyellem magam. Kérlek, felejtsd el, amit mondtam.

Az asszony a kezébe temette az arcát. Mozdulatlanul ült, és ügyet sem vetett húgára. Néhány percig csöndben ültek, mialatt Mary a vállát simogatta és a kezét csókolgatta.

Aztán az asszony lassan leeresztette a kezét, és lenézett rá. A félelem eltűnt a tekintetéből, és nyugodtnak látszott. Megfogta Mary kezét, és belenézett az arcába.

– Mary – mondta, s hangja halk, rekedtes volt, majdnem suttogó. – Nem tudok a kérdéseidre felelni, mert sokra magam sem tudom a választ. De mert a húgom gyermeke vagy, valamire figyelmeztetlek.

Hátrapillantott, mintha attól tartana, hogy maga Joss áll az ajtó mögött *az* árnyékban.

– Olyan dolgok történtek már a Jamaicában, amikről álmodni is alig merek. Rossz, gonosz dolgok. Sohase mondhatom el neked. Még magamnak is alig merem bevallani. Némelyiket magad is megtudod majd lassacskán, ezt nem kerülheted el, ha már itt laksz. Joss bácsid különös népséggel érintkezik, akik furcsa ipart űznek. Néha éjjel jönnek, az ablakodból lépteket fogsz hallani, hangokat meg dörömbölést. A bácsid beengedi, végigvezeti őket a folyosón a bezárt szobába. Bemennek, s a szobámból hosszú órákon át hallom a beszéd moraját. Hajnal előtt továbbállnak, és nyoma sincs annak, hogy valaha is itt jártak. Ha megint megérkeznek, nem szabad semmit sem szólnod – sem nekem, sem Joss bácsidnak. Maradj az ágyadban, és fogd be a füled! Soha ne

kérdezősködj, mert ha csak a felét megsejted annak, amit én tudok, beleőszülsz, Mary! A beszéded reszketővé válnék, éjszaka sírdogálnál, és a kedves, gondtalan fiatalságod elhervadna, mint az enyém.

Fölállt az asztal mellől, félretolta a széket, és Mary hallotta, ahogy nehéz, tétova léptekkel fölmegy a lépcsőn, végig a folyosón a szobájáig, majd becsukja maga mögött az ajtót.

Mary a földön kuporgott az üres szék mellett, s az ablakon át nézte, hogy a nap már eltűnt a legtávolibb domb mögött, és nemsokára a szürke, gonosz novemberi alkonyat újra ráborul a Jamaica Innre.

Negyedik fejezet

Joss Merlyn majdnem egy hétig távol volt. Mary ezalatt kissé megismerhette a környéket.

Nem volt rá szükség a kocsmában, mert senki sem látogatott be, amíg a gazda távol járt. Miután segített nénjének a házimunkában meg a konyha körül, szabadon csatangolhatott. Patience Merlyn nem szeretett sétálni. Nem kívánt a fogadó mögött lévő csirkeketrecnél messzebbre menni, és tájékozódni sem igen tudott. Valamennyire ismerte a sziklacsúcsok nevét, mert férje említette előtte, de hogy miképpen jut oda az ember, azt már nem tudta megmondani. Így hát Mary magányosan indult neki. Semmi más nem irányította, csak a nap, és az a bizonyos mélyen gyökerező józan megérzés, amely mint falusi lánynak, természetes öröksége volt.

A lápvidék vadabb volt, mint először hitte. Végtelen pusztaságként terült el keletről nyugatra. Imitt-amott csapások látszottak a talajon, s magas hegyek törték meg a látóhatár vonalát.

Nem tudta, hol érnek véget a dombok, de egyszer nyugat felé járva megmászta a legmagasabb sziklát, és mögötte meglátta a tenger ezüstös csillogását. Néma, elhagyott táj volt, végtelen, de emberkéz nem érintette. A csúcsokon furcsa alakú kőtömbök hajoltak egymásra, mint roppant őrszemek, amelyek még most is ugyanúgy álltak ott, ahogyan Isten keze kifaragta őket.

Némelyik óriás bútordarabhoz hasonlított, voltak ott ormótlan, hatalmas székek és torz asztalok. Másutt meg a kisebb görcsös sziklák óriás embernek látszottak, s behemót formáik elsötétítették a hangát meg a durva,

bozótos füvet. Akadt olyan hosszúkás formájú szikla, amely csodás módon egyensúlyozott, mintha a szélnek támaszkodnék. Volt lapos oltárkő, amelynek sima fénylő arca az ég felé meredt, hiába várva az áldozatra. Elvadult birkák is laktak a hegyek között, holló is, meg keselyű. A sziklavidék jó tanyája volt minden magányos lénynek.

Fekete nyáj legelészett lent a lápon; óvatos lábuk szilárd talajt talált, s született ösztönük elkerülte a bozótos, kísértő füvet, amely nem is volt egészen fű, csak amolyan nyúlós mocsár, amely szüntelenül sóhajtott és suttogott. Ha a szél föltámadt, gyászosan fütyörészett a gránithasadékokban, s néha megborzongott, mint a kínzott ember.

Különös szél támadt néha, nem tudni, honnan. Végigkúszott a hajlongó fű fölött, belefújt az üreges sziklák pocsolyáiba. Érintése nyomán a víz mind nagyobb köröket írt le. Zúgott, zengett a szél, a szakadékok visszhangzottak tőle. Aztán fel-felnyögött, s hangja elszállt a semmiben. Ilyenkor csönd volt a gránitcsúcsokon, amelyek nem e korba tartoztak, hanem rég letűnt korokba, amikor itt még pogány léptek koppantak a fennsíkon. Némaság ült a légben, furcsa, ősi béke, mely úgy érezte, nem Isten békéje.

Mary Yellan gyakran kószált a lápvidéken. Megmászta a sziklákat, s megpihent a források és patakok mentén. Joss Merlynen rágódott; milyen lehetett a gyermekkora, és hogyan torzult el a lelke, akár egy görcsös seprűnyél, s mikor fújt ki szívéből minden jó érzést az északi szél?

Egyik nap átvágott a Keleti-lápon, abban az irányban, amelyet a férfi első este mutatott neki. Kis idő múltán egy lanka peremén állt meg, amelyet mindenfelől fekete láp vett körül. Látta, hogy a táj mély, alattomos mocsárba

vezet, melyen patak csörgedezett keresztül. A mocsár mögött, a túlsó oldalon sziklaszirt mutatott nagy ujjaival az ég felé, mintha egy óriási kéz türemkedett volna gránittá a földből.

Ez volt hát a Kilmar szikla. S valahol a tömör sziklatömbök között, ahová a nap is alig jutott be, született Joss Merlyn. Öccse ma is ott él. Itt lent a mocsárban fulladt meg Matthew Merlyn. Mary képzeletben látta, ahogyan a férfi végiglépdel a füves talajon, fütyörészve, a patak mormolását hallgatva. Aztán váratlanul leszállt az este, és lépte elbizonytalanodott a csapáson. Látta őt, ahogyan megáll egy percre, gondolkozik, halkan átkozódik, aztán vállat vonva vág bele ismét a homályba, visszanyerve önbizalmát. De még öt lépést sem tett meg, mikor érezte, hogy a föld megereszkedik alatta. Meginog, elvágódik, s térdig belemerül a nyúlós, nyálkás iszapba. Kinyúl egy fűcsomó után, de súlya lehúzza. Rugdalózik a lábával, de hiába. Újra rúg egyet, s egyik lába kiszabadul a hínárból. De amikor kimászni próbál, hirtelen pánikba esve mélyebb vízre talál, s reménytelenül merül alá, gizgaz után markolászva. A lány szinte hallotta, hogyan sikolt halálfélelmében, s látta, hogy egy szalonka emelkedik föl a fuldokló előtt a mocsárból, szárnyát lebbenti, és gyászosan rikolt. Mire a madár eltűnt a szeme elől a hegy pereme mögött, a mocsárra újra némaság szállt. Csak néhány fűszál remegett borzongva a szélben, különben teljes volt a csönd...

Mary hátat fordított a Kilmarnak, és futni kezdett a lápon át. Néha megbotlott a hangában vagy egy-egy kőben, de nem állt meg addig, amíg a mocsár el nem tűnt a domb mögött, s a sziklaszirt sem látszott már. Messzebb került, mint akarta, s hosszú volt az út hazáig. Szinte

örökkévalóságnak látszott, amíg végre az utolsó dombot is megmászta, és a Jamaica Inn magas kéményei felbukkantak a kanyargó út fölött. Amikor átvágott az udvaron, elszoruló szívvel látta, hogy az istálló ajtaja nyitva áll, s a póni is bent van. Joss Merlyn visszatért.

Mary igyekezett halkan beosonni, amennyire csak lehetett, de az ajtó súrolta a kőkockákat, és tiltakozón megcsikordult. A nesz végigsurrant a kihalt folyosón, mire a fogadós rögtön előbukkant hátulról, fejét meghajtva a keresztgerenda alatt. Ingujja könyékig fel volt tűrve, kezében poharat tartott, meg egy kendőt. Úgy látszott, remek kedvében van, mert nagy lármával Maryre kiáltott.

– Ne húzd el a szád, ha meglátsz, Mary! – dörögte. – Nem is örülsz nekem? Nagyon hiányoztam?

Mary mosolyogni próbált, és megkérdezte, hogy kellemes útja volt-e?

– Fenét! – válaszolta Joss. – De kerestem rajta, s engem csak ez érdekel. Nem laktam a királyi palotában, ha ilyesmire gondolsz. – Nagyot hahotázott saját tréfáján, és most a felesége is megjelent a háta mögött, engedelmesen vigyorogva.

Mihelyt a férfi gurgulázása elült, Patience néninek is lefagyott a mosoly az arcáról, s újra az a feszült, megriadt kifejezés tért vissza, az a merev, szinte eszelős tekintet, amely férje jelenlétében mindig jellemző volt rá.

Mary azonnal látta, hogy véget ért az a rövid, gondtalan szabadság, amelyet nénje az elmúlt héten át élvezett, s újra megtört, ideges teremtés lett belőle.

Megfordult, hogy fölmenjen a szobájába, amikor Joss utána szólt.

– Hé te – mondta –, ma este nincs duzzogás! Munkád lesz a kocsmában, a bácsid oldalán. Hát nem tudod, miféle

nap van ma?

Mary megállt, hogy gondolkozzék. Időérzéke teljesen eltompult. Hétfőn szállt kocsira? Igen. Tehát akkor ma szombat van, szombat este. Rögtön tudta, mire gondolt Joss Merlyn. Ma este vendégek lesznek a Jamaica Innben.

Egyenként jött a lápvidék népe. Gyorsan, csöndben vágtak át az udvaron, mintha nem akarnák, hogy meglessék őket. A homályos fényben alig volt formájuk, s árnyékként surrantak végig a fal mentén a pitvar menedéke alá, ahol kopogtattak, és bebocsátást nyertek a kocsmába. Némelyik lámpást hozott, de a szeszélyes fény mintha aggasztotta volna a gazdáját, mert kabátjukkal tompították a fényét. Egyik-másik pónin érkezett az udvarba, a paták élesen koppantak a kövön. Zajuk furcsán hangzott a csöndes éjszakában. Ezt az istállóajtó nyikorgása követte, és a halk mormogás, ahogy a férfiak bevezették a lovakat. Mások lopva érkeztek, lámpás nélkül, mélyen a szemükbe húzva a kalapot, kabátjuk gallérját felgyűrve. Így lopóztak az udvaron át, és titokzatosságuk elárulta, hogy félnek a nyilvánosságtól. A titkolózás rejtélyesnek látszott, mert hiszen akármilyen utas láthatta, hogy a Jamaica Inn ma este nagy vendéglátást rendez. Fény áradt az ablakokból, amelyeket máskor redőny védett, és sötétek voltak. Az est meg az idő múltával a hangok mind erősebbé váltak. Néha énekszó hallatszott, meg kiabálás vagy rengő hahota. A rejtve érkező látogatók nem féltek a ház menedékében, és mihelyt benépesült a kocsma a barátokkal, rágyújtottak a pipákra, és megteltek a söröskancsók.

Furcsa társaság gyűlt össze Joss Merlyn köré a kocsmában. A pult mögül, félig eltakarva az üvegekkel,

kancsókkal, poharakkal, Mary jól megfigyelhette őket, anélkül hogy őt észrevették volna. Lovagolva ültek a székeken, vagy elterültek a padokon, mások a falnak támaszkodtak, vagy az asztalok mellé kuporodtak. Egyik-másik gyöngébb gyomrú már a földön hevert. Nagyrészt koszos emberek voltak, rongyos, ápolatlan, izzadt hajú, piszkos körmű csavargók, kóbor mihasznák, vadorzók, tolvajok, marharablók meg cigányok. Volt köztük farmer, aki hanyagság meg becstelenség miatt vesztette el a földjét, pásztor, aki fölgyújtotta a gazda kazlát, lókupec, akit kiüldöztek Devonból, a launcestoni varga, aki orgazdaságot űzött. A földön részeg mámorban egy padstow-i hajó helyettes kapitánya hevert, aki egykor zátonyra vitte a vitorlást. A távoli sarokban üldögélő, körmét rágó kis ember port-isaaci halász volt. Az a szóbeszéd járta, hogy harisnyába dugva aranyat rejteget a kéményben, de azt már senki sem tudta, honnan szerezte az aranyát. Akadt olyan, aki a közelben élt, dombok árnyékában, s nem ismert más vidéket a lápon, mocsáron, gránitsziklákon kívül. De volt olyan is, aki lámpás nélkül, gyalogszerrel jött a Crowdy-mocsár felől, a Roughtoron túlról. Egy másik Cheesewringből érkezett, s most az asztalra rakva csizmáját, sört vedelt a szerencsétlen féleszű mellett, aki Dozmary felől botorkált el ide a réten át. Az utóbbinak csúnya sebhely húzódott az arcán, mely vörösen izzott a lámpa fényében. Állandóan kapargatta a kezével, s Mary, aki szemben állt vele, majdnem rosszul lett a látványtól. A dohos italszag, a dohányfüst meg a zsúfolt, mosdatlan testek miatt undor szorongatta a torkát, és tudta, hogy nem bírja sokáig, ha itt kell maradnia. Szerencsére nem kellett kimennie közéjük. Az volt a feladata, hogy a pult mögött álljon, rejtve, amennyire csak

lehetett, és a poharakat mosogassa meg töltse újra a csapból vagy az üvegekből. Merlyn maga szolgálta ki a vendégeket a pult mögül, vagy kilépett a terembe, s röhögve, tréfálkozva, időnként durván beszélve járkált közöttük, egyiknek a vállát veregetve, majd másfelé fordulva. Az első hahotázó kitörés, kíváncsi bámészkodás után a társaság vigyorogva tudomásul vette Maryt, s aztán nem is törődtek vele. Elfogadták, mint a fogadós unokahúgát, akit Joss úgy mutatott be, mint feleségének szolgálóját. Ámbár egyik-másik fiatalabb legény szeretett volna szóba állni vele, meg más egyebet is, de féltek, hogy felbőszítenék a fogadóst, ha bizalmasan közelednének a lányhoz, akit Joss Merlyn biztosan a maga szórakoztatására hozatott a Jamaicába. Így aztán nem zavarták Maryt, ami persze nagy megkönnyebbülés volt számára, bár ha tudta volna tartózkodásuk igazi okát, undorral és szégyenkezve menekült volna a fogadóból.

Nénje nem mutatkozott a társaság előtt, bár Mary érezte, hogy árnyéka megjelenik az ajtó mögött. Néha fölhangzott surranó lépte, s egyszer észrevette, hogy rémült szemmel bekandikál az ajtórésen. Az éjszaka végtelennek látszott. Mary szabadulásra vágyott. A levegő úgy megtelt füsttel, hogy alig lehetett a helyiség túlsó részébe látni. Mary fáradt, félig hunyt szeme előtt a férfiarcok alaktalanul, torzán bukkantak föl. Csupa hajat meg fogat látott, s a szájuk túlságosan nagynak tűnt testükhöz képest. Akik leitták magukat és nem bírták tovább, a padon vagy a földön hevertek, mintha meghaltak volna, kezükbe temetve arcukat.

Azok, akik elég józanok maradtak ahhoz, hogy megálljanak a saját lábukon, egy koszos kis redruthi fickó köré gyűltek. Hamarosan ő lett a társaság tréfacsinálója. A

bánya, melyben dolgozott, most romokban hevert, belőle meg csavargó lett. Volt üstfoltozó, házaló, batyus ember; útja során az undorító dalok egész sorát gyűjtötte össze – talán épp a fekete föld belsejéből, ahol valaha dolgozott. Most ezzel a kinccsel szórakoztatta a Jamaica Inn vendégeit.

A röhögés, mely a dalokat, adomákat követte, majdhogy a tetőt rázta, s persze a fogadós böffenő hahotája is fölzengett. Mary számára volt valami visszataszító ebben az utálatos, rekedt nevetésben, melynek visszhangja végigkúszott a sötét folyosókon s az emeleti üres szobákon. A házaló a szerencsétlen félhülyéből űzött tréfát, aki az italmámortól már nem tudott uralkodni magán, és a földön kuporgott, akár egy állat. Képtelen volt fölállni. Végre fölemelték az asztalra, és a házaló megismételtette vele a dalok szövegét, persze a megfelelő kísérő mozdulatokkal. A banda közben rikoltozva hahotázott. A szegény félhülye egészen izgalomba jött a tapsvihartól, mely köszöntötte: ide-oda ugrált az asztalon, boldogan vinnyogott, és repedezett körmével továbbra is a vörös sebhelyet kapargálta. Mary nem bírta tovább. Megérintette bácsija vállát. A férfi megfordult. A szoba melege miatt arcát vörös foltok lepték, s veríték csorgott végig rajta.

– Nem bírom – mondta a lány. – Szolgálja ki csak egyedül a barátait. Fölmegyek a szobámba.

A férfi letörülte ingujjával verítékes homlokát, és a lányra meredt. Mary meglepve látta, hogy bár egész este ivott, még mindig józan volt. Ő volt a vezére ennek a duhaj, őrült társaságnak, s nagyon jól tudta, mit tesz.

– Elég volt, mi? – mondta. – Annyival különbnek tartod magad nálunk? Ide hallgass, Mary! Könnyű dolgod volt a

pult mögött. Térdre borulva kellene hálát adnod érte. Békében hagytak, mert a húgom vagy. De ha nem részesülnél ebben a kitüntetésben, Istenemre, nem sok maradt volna ma este belőled! – Nagyot röhögött, s megcsipdeste a lány arcát.

– Takarodj hát – mondta. – Nemsokára éjfél, már nincs szükségem rád. Zárd magadra az ajtódat ma este, és húzd le a redőnyt! A nénéd már egy órája ágyban fekszik, fejére húzott takaróval.

Merlyn lehalkította a hangját. Lehajolt, megragadta a lány csuklóját, és hátracsavarta. Mary fölkiáltott fajdalmában.

– No jól van – mondta a férfi –, ez csak ízelítő volt, hogy tudd, mi várhat még rád. Tartsd a szád, akkor úgy bánok veled, mint egy bárannyal. Nem jó, ha valaki kíváncsiskodik a Jamaica Innben, erre mindig emlékeztetni foglak.

Újra nevetett, de közben a lányra bámult, homlokát összeráncolta, mintha a gondolatait akarná kiolvasni. – Te nem vagy olyan bolond, mint a nénéd – folytatta lassan –, ez a titka az egésznek. Ravasz kis majomképed van, gyors majomeszed, s úgy látszik, nem ijedsz meg egykönnyen. De ide hallgass, Mary Yellan: megtöröm az eszedet, ha szabadjára engeded, és megtöröm a testedet is. No, most eredj föl lefeküdni. Nem akarlak többet látni ma este.

Elfordult, és még mindig töprengve fölemelt egy poharat a pultról, maid kezében forgatva lassan megtörülgette a ronggyal. A lány szemében fölcsillanó megvetés felingerelhette, mert jókedve egyszerre eltűnt. Hirtelen dührohammal odavágta a poharat, amely apró szilánkokra törött.

– Vetkőztessétek le azt az átkozott félhülyét! – dörgött a

hangja. – És küldjétek vissza az anyjához. A novemberi szél talán lehűti a vörös képét, és kigyógyítja gügyeségéből. Elég volt belőle a Jamaica Innben!

A házaló és csoportja boldogan rikoltozott, mikor a hátára kényszerítve az eszelőst, kabátját és térdnadrágját kezdték leráncigálni róla. A megrémült fickó kétségbeesetten kapkodott, és bégetett, akár a birka.

Mary kirohant a teremből, s becsapta maga mögött az ajtót. Fölrohant a rozoga lépcsőn, kezét fülére tapasztotta, de a röhögés meg a szilaj énekszó, mely végighangzott a huzatos folyosón, elkísérte a szobájáig, a padlódeszkák rései között is áthatolva.

Elfogta a rosszullét. Ruhástul az ágyra feküdt, kezét a fejére szorította. Bábeli hangzavar zúgott alatta az udvaron, s egy himbálódzó lámpás fénye bevilágított az ablakán. Fölkelt, lehúzta a redőnyt, de előbb még látta a remegő, meztelen alak körvonalát, ahogyan végigloholt az udvaron nagy, öles léptekkel, nyomában kiáltozó, szitkozódó férfiakkal. Joss Merlyn hatalmas alakja vezette őket, s közben lovaglóostort pattintott a feje fölött.

Mary követte a bácsi tanácsát. Sietve levetkőzött, és befeküdt az ágyba. Fejére húzta a takarót, ujjait fülébe dugta, s egyetlen gondolata az volt, hogy ne hallja a lent lejátszódó rémületes dáridó zaját. De csukott szeme és párnába fúrt arca előtt megjelent a szegény félhülye lila-vörös, pattanásos arca, ahogyan kínzói felé fordul; hallhatta kiáltásának vékony visszhangját, amikor megbotlott az árok partján, és belezuhant.

Mary az ébrenlét és az álom határán, félig öntudatlanul feküdt az ágyon. Az elmúlt nap zsúfolt eseményei zsongtak az agyában. Képek táncoltak előtte, ismeretlen arcú emberek jelentek meg. Időnként a lápvidéken kalandozott,

s a Kilmar hatalmas sziklaszirtje emelkedett ki a hegyek közül. Egyszerre ráeszmélt, hogy a hold fénysövényt vet a padlóra, s az ablakredőny állandóan zörög. A hangok elnémultak. Valahol messze ló vágtázott az országúton, kerekek nyikorogtak, aztán csönd lett. Úgy látszik, elaludt az imént. De aztán figyelmeztetés nélkül valami pattant, és megtörte a lelki békéjét, amely oly nyugtatóan beborította. Hirtelen fölébredt. Fölült az ágyban. A holdfény végigfolyt az arcán.

Hallgatózott. Először nem hallott semmit, csak a szíve dobogását. De néhány perc múlva másik nesz támadt – ezúttal az alatta lévő szobából. Nehéz tárgyakat vonszoltak a folyosó kőkockáin, majd nekidöntötték a falnak.

Fölkelt, az ablakhoz lépett, és kicsit félrehúzta a redőnyt. Kint az udvaron öt szekér állt. Közülük három ekhós szekér volt, s két-két lovat fogtak eléjük, a másik kettő nyitott farmkocsinak látszott. Az egyik ekhós szekér épp a pitvar előtt állt. A lovakból pára szállt fölfelé.

A szekerek körül férfiak álldogáltak, néhányan azok közül, akik az este folyamán a kocsmában voltak. A launcestoni varga épp Mary ablaka alatt állt, és a lókupeccel beszélgetett. A padstow-i matróz közben kijózanodott, és az egyik ló pofáját veregette. A házaló, aki a félhülyét kínozta, épp az egyik nyitott szekérre mászott, és a földről emelt föl valamit. De idegenek is akadtak az udvaron, akiket Mary még sohasem látott. A holdfényben tisztán láthatta arcukat. A nagy világosság zavarhatta őket, mert az egyik a fejét rázva mutatott az égre, a másik a vállát vonogatta, a harmadik parancsolóan, türelmetlenül intett a karjával, mintha sietségre ösztökélné a többit. Három férfi egyszerre bukkant elő, és a pitvaron át belépett a kocsmába. Közben a nehézkes, lassú

vonszolás folytatódott, és Mary rájött a zaj eredetére. Valamit a folyosó végén lévő szobába cipeltek: abba a szobába, amelynek ablakát deszka védte, s ajtaja mindig zárva volt.

Kezdte megérteni az ügyet. A szekerek rakománnyal érkeztek, melyet most a Jamaica Innben a bezárt szobában halmoznak föl. A lovak gőzölgése arra utalt, hogy messziről jöttek – talán a tengerpartról. Mihelyt vége a kirakodásnak, elindulnak, és éppoly gyorsan és nesztelenül tűnnek majd el, ahogyan jöttek.

Az emberek gyorsan dolgoztak, hogy minél előbb végezzenek. Az egyik ekhós szekér rakományát nem a kocsmába hordták, hanem az itató mellett álló nyitott farmkocsira rakták. Voltak kisebb és nagyobb csomagok, henger alakúak és hosszúkásak, papírba vagy szalmába burkolva. Amikor a kocsi megtelt, a kocsis – akit Mary nem ismert – a bakra mászott és elhajtott.

A többi szekeret egymás után kiürítették, s a csomagokat vagy a nyitott kocsira rakták és elhajtottak, vagy a házba cipelték. Mindez csöndesen történt. A férfiak, akik az éjszaka elején ordítoztak és dáridóztak, most józanul, nyugodtan végezték a munkát. S mintha a lovak is megértették volna, hogy csöndre van szükség, mozdulatlanul várakoztak.

Egyszerre Joss Merlyn jelent meg az udvaron. A házaló állt mellette. Egyik sem viselt kalapot, kabátot, s a hűvös levegő ellenére mind a ketten felgyűrték ingujjukat.

– Ez minden? – kérdezte a fogadós halkan. Az utolsó szekér kocsisa bólintott, és fölemelte a kezét. Néhány férfi, akik gyalog érkeztek a fogadóba, felmászott a kocsikra, hogy egy-két mérföld gyaloglást megtakarítson magának. Egyik sem távozott rakomány nélkül, mindenféle

csomagot cipeltek, dobozokat a vállukon, csomagokat a hónuk alatt. A launcestoni varga például nemcsak póniját tisztelte meg a púposra tömött nyeregtarisznyával, de saját magát is alaposan megrakta, s most jóval kövérebbnek látszott, mint amikor odaérkezett.

A szekerek és kocsik elhagyták a Jamaicát; lassan nyikorogtak ki az udvarról, mint valami furcsa temetési menet. Némelyik észak felé fordult az országúton, mások dél felé indultak. Végül mindenki eltűnt, csak három ember maradt az udvaron: a házaló, a Jamaica Inn fogadósa s egy ismeretlen alak, akit Mary még nem látott.

Aztán ők is megfordultak, bementek a házba, és az udvar kiürült. Mary hallotta, hogy végigmennek a folyosón a kocsma irányába, aztán elhalt a léptük, s egy ajtó becsapódott.

A hirtelen támadt csöndben csak a hallban lévő falióra rekedtes ketyegése hangzott, és a berregő nesz, amely jelezte, hogy nemsokára ütni készül. Három órát jelzett, aztán tovább ketyegett, fáradtan fújtatva, mint a haldokló, aki levegő után kapkod.

Mary ellépett az ablaktól, és leült az ágyra. Hideg légáram érte a vállát. Megborzongott, és kendője után nyúlt.

Alvásra gondolni sem tudott. Túlságosan éber volt, idegei pattanásig feszültek. Annak ellenére, hogy a félelem és az utálat bácsijával szemben mindennél erősebb volt benne, egyre növekvő kíváncsiság vett rajta erőt. Már kezdte sejteni igazi foglalkozását: ma este nagyarányú csempészésnek volt tanúja. Kétségtelen, hogy a Jamaica Inn nagyszerű hely erre a célra, úgy látszik, Joss Merlyn csak emiatt vásárolta meg. Egy szó sem igaz abból, hogy gyerekkori emlékei kötötték ide.

A magányos fogadó az észak-déli országút mentén állt, és Mary megértette, hogy kellő szervezőképességgel könnyen tehették a csempészek tanyájává, ahol a tengerpart felől érkező szekerek megpihenhettek, és a rabolt holmit elraktározhatták.

Persze kémekre is szükség volt a környéken a kellő siker eléréséhez. Ezt a feladatot töltötte be a padstow-i matróz, a launcestoni varga, a cigányok és csavargók, és az ellenszenves házaló...

De van-e Joss Merlynnek elég esze és ravaszsága az ilyen vállalkozás vezetéséhez? Igaz, hogy hatalmas energiája és testi ereje kellő tiszteletet kelthet a társaiban. De elég-e mindez? Ő tervezett ki minden lépést, minden előkészületet ma estére? Emiatt utazott el a múlt héten?

Nem lehetett másképp. Mary nem talált más megoldást. Noha undora egyre nőtt a fogadós iránt, tiszteletét sem tudta legyűrni.

Az egész szervezetnek szigorú ellenőrzésre volt szüksége. Az ügynököket gondosan kellett kiválasztani – durva modoruk és szilaj külsejük mellett ügyes fickókat –, különben nem sikerült volna ilyen sokáig kijátszani a törvényt. Ha a bíró tudna a nagyarányú csempészésről, biztosan a Jamaica Innt fogná gyanúba először – hacsak nincs ő is megvesztegetve. Mary kezébe támasztotta az állát, és töprengett. Ha nem törődne Patience nénivel, most rögtön kisétálna a fogadóból, s a legközelebbi városban följelentené Joss Merlynt. Hamar börtönbe kerülne a bandájával együtt, s a csempészésnek vége szakadna. De Patience nénire nem számíthatott. A kutyahűség, amellyel férjét követte, lehetetlenné tette ezt a gondolatot.

Mary újra meg újra megforgatta agyában a kérdést, de nem elégedett meg azzal, amit tudott. A Jamaica Inn

tolvajok és orgazdák fészke, akik bácsijának vezetése alatt nagyszabású csempészforgalmat bonyolítanak le a partvidék és Devon között. Ez világos. De talán ezzel csak kis részét látja a játéknak, és még nagyobb titok vár megfejtésre. Emlékezett a Patience szemében megjelenő rémületre és azokra a suttogva kiejtett szavakra az első délután, amikor a korai alkonyat árnyai a padlóra kúsztak. – Olyan dolgok történtek már a Jamaicában, Mary, amikről álmodni is alig merek. Rossz, gonosz dolgok. Még magamnak is alig merem bevallani... Arca sápadt volt, tekintete zavart, s mikor fölment a szobájába, úgy vonszolta a lábát, mint egy öreg, megfáradt asszony.

A csempészés gaz, becstelen dolog, a törvény szigorúan tiltja. De valóban olyan rossz és gonosz dolog? Mary nem tudott dönteni. Tanácsra lett volna szüksége, de nem tudott senkihez sem fordulni. Egyedül állt a komor, gyűlöletes világban, s kevés reményt látott arra, hogy ez valaha is megváltozik. Ha férfi lenne, lemenne a kocsmába, s felelősségre vonná Joss Merlynt és barátait... küzdene, verekedne is, ha kell. Aztán az istállóból elkötne egy lovat, és Patience nénivel maga mögött elvágtatna a délvidék felé, a barátságos helfordi partokhoz, s farmot művelne fent Mawgan táján vagy Gweeknél. Patience néni vezetné a ház ügyeit...

De az álmodozással semmire sem megy. A mostani helyzettel kell farkasszemet néznie, mégpedig bátran.

Itt ült az ágyon, huszonhárom évesen, alsószoknyában, kendővel a vállán. Nincs más fegyvere, csak az esze; ellenfele pedig egy férfi, aki kétszer olyan idős, mint ő, és ereje nyolcszor akkora... s ha rájönne, hogy végignézte a ma esti jelenetet, megfogná a nyakát, s mutató- meg nagyujját könnyedén rászorítva egyszeriben véget vetne a

kérdezősködésnek...

Mary esküt tett a sötétben. Ilyesmi eddig csak egyszer történt az életében, amikor Manaccanban bika kergette meg. De akkor is ugyanez volt a cél: bátorságot önteni saját magába.

– Nem mutatok félelmet Joss Merlyn vagy a többi férfi előtt – mondta hangosan. – Be is fogom bizonyítani: most lemegyek a sötét folyosón át, és megnézem, mit csinálnak a kocsmában. Ha rajtakap és megöl, magamra vethetek.

Sietve felöltözött, de cipőt nem húzott. Kinyitotta az ajtót, aztán megállt és fülelt egy percig. Nem hallott semmit, csak a folyosói falióra lassú, fojtott ketyegését.

Kilopózott a folyosóra a lépcsőhöz. Már tudta, hogy felülről a harmadik lépcsőfok meg az utolsó recseg. Könnyedén lépkedett; egyik kézzel a korlátot fogta, másikkal a falat, hogy ezzel is könnyítsen a súlyán. Leért a homályos előszobába, a bejárati ajtóhoz. Nem látott semmit, csak egy széket meg az ingaóra árnyékos körvonalát. A nyikorgó ketyegés szinte lármának tűnt füle mellett. Az előszoba sötét volt, akár a pokol feneke. Tudta, hogy egyedül áll, de a magány is fenyegetőnek látszott. A sohasem használt nappali szoba ajtaja mintha ismeretlen veszélyt takart volna.

A levegő dohos, nehéz volt, a hideg kőkockák megdermesztették harisnyás lábát. Egy ideig habozott s bátorságot gyűjtött, de hirtelen fénycsík vetődött a hall túlsó felére, s hangokat hallott. A kocsma ajtaja kinyílt... Valaki kilépett. Mary hallotta, hogy léptek koppannak a konyha felé. Néhány perc múlva vissza fog térni az illető, gondolta, mert a kocsmaajtó nyitva maradt, s bent a hangok tovább mormogtak. Nagy kísértés fogta el, hogy visszatérjen hálószobájába, s az álomban keressen

biztonságot. De ugyanakkor a kíváncsi démon nem hagyta nyugton. Ez a démon vette rá, hogy végigosonjon a folyosón, és a kocsmaajtótól néhány lépésnyire a fel mellé kuporodjon. Keze és homloka nedves volt a verítéktől. Először semmit sem hallott, csak a saját szíve dobogását. Az ajtó eléggé nyitva volt ahhoz, hogy bekémleljen és lássa a pultot, a pohár- meg üvegsort. Közvetlenül előtte keskeny padlócsík látszott. A bácsi által összetört pohár szilánkjai ott hevertek, ahol előbb; mellettük barnasör foltja sötétlett, bizonytalan kéz dönthette föl a poharat. A férfiak – úgy látszik – a terem túlsó oldalán üldögéltek a padon, mert Mary nem láthatta őket. Most elhallgattak, de hirtelen magas hangon megszólalt az ismeretlen.

– Nem és újra nem. Utoljára mondom, nem veszek részt benne. Egyszer s mindenkorra felmondom a megállapodást. Maga gyilkosságra akar rávenni, Merlyn úr. Nincs rá más szó – közönséges gyilkosságra.

A hang szinte rikoltott, s az utolsó szónál remegni kezdett, mintha a beszélőt elragadták volna az érzései, és nem tudná a nyelvét fékezni többé. Valaki – nyilván maga a fogadós – halkan válaszolt, de Mary nem értette a szavát. A választ rekedt nevetés törte meg, s ebben ráismert a házaló hangjára.

Valami kérdésre célozva az idegen gyorsan, védekezően válaszolt.

– Akasztás? – kérdezte. – Már azelőtt is megkockáztattam a bitófát, és nem féltem a nyakamat. De nem... én csak a lelkiismeretemtől félek meg a Mindenhatótól. Szívesen megverekszem bárkivel tisztességes küzdelemben, és vállalom a büntetést is. De ha ártatlan emberek, közöttük talán asszonyok meg gyerekek leöléséről van szó, az biztosan a pokolba visz,

Joss Merlyn, és ezt maga is tudja.

Mary hallotta, hogy szék roppan, és a férfi talpra állt, de ugyanakkor valaki az asztalt verte az öklével, és káromkodott. Bácsija először emelte föl a hangját.

– Ne siess, barátom – mondta –, ne siess! Nyakig benne vagy a dologban, és fütyülök az átkozott lelkiismeretedre. Most már nincs meghátrálás, késő van ahhoz, túlságosan késő számodra és mindnyájunk számára. Már kezdettől lógva gyanakodtam rád, a ficsúri modorodra meg a tiszta kézelődre. Úgy látszik, igazam volt. Harry, reteszeld el az ajtót, és tedd rá a keresztvasat!

Egyszerre dulakodás támadt. Valaki fölkiáltott, majd egy nehéz test zuhanását lehetett hallani. Ugyanakkor az asztal felborult, és az udvarra vezető ajtó bevágódott. A házaló közönséges, trágár módon röhögni, majd fütyörészni kezdett.

– Megkopasztjuk, mint a gügye Samet? – kérdezte, hirtelen félbeszakítva a fütyörészést. – Csúnya kis teste lehet a finom ruhája nélkül. Az óráját meg a láncát is használni tudnám. A szegény csavargónak nincs pénze órára. Vetkőztesd le a korbáccsal, Joss, hadd lássuk a bőre színét.

– Fogd be a szád, Harry, és tedd azt, amit parancsolok – felelte a fogadós. – Maradj az ajtó mellett, és csiklandozd meg a késeddel, ha menekülni próbál. No most figyelj ide, ügyvédbojtár úr, vagy ami éppen vagy Truro városában. Bolondot űztél magadból ma este, de belőlem nem fogsz bolondot űzni. Persze szeretnél most szépen kisétálni, lóra ülni és elvágtatni Bodminba? És reggel kilencre a vidék minden bíráját és ezrednyi katonát szabadítanál a Jamaica Innre. Ez jár az eszedben, mi?

Mary hallotta, hogy az idegen nehezen lélegzik. Úgy

látszik, megsérült a dulakodásban, mert hörögve, görcsösen beszélt, mintha fájdalom kínozná.

– Végezze csak el a pokoli munkáját, ha akarja – motyogta. – Én nem akadályozhatom meg, és szavamat adom, hogy nem fogom följelenteni. De nem veszek részt benne, annyi szent, és ez az utolsó szavam magukhoz.

Csönd támadt. Most újra Joss Merlyn beszélt: – Egyszer valaki más is ezt mondta. Öt perc múlva már a levegőt rugdalta, mégpedig kötélen lógva, és a nagy lábujja épp öt inchnyire lóbálózott a földtől. Megkérdeztem, hogy szeretne-e közelebb lenni a földhöz, de nem válaszolt. Azt mesélték később, hogy hét és háromnegyed perc alatt halt meg.

Kint a folyosón Mary érezte, hogy a nyakát és homlokát ragadós veríték önti el. Karja és lába egyszerre ólomnehézzé vált. Kis fekete foltok táncoltak szeme előtt, és rémülten érezte, hogy ájulás környékezi.

Csak arra gondolt, hogy a sötétben visszatapogatózzon a kihalt folyosóra és elérje az ingaórát. Akármi történik, nem szabad az ajtó mellett elájulnia, mert akkor megtalálják és... Hátrafelé lopózott a fénysugár elől, kezével a falat tapogatva. Térde remegett, és tudta, hogy minden percben cserbenhagyhatja ereje. Gyomra fölkavarodott, a feje zúgott.

Joss hangja távolról hangzott, mintha kezét a szájára tapasztotta volna.

– Hagyj magamra vele, Harry – mondta. – Ma este már nincs dolgod a Jamaicában. Vidd el a lovát, és ereszd szabadjára Camelford túlsó végén. Ezt az ügyet magam is elintézem.

Mary valahogyan visszatalált a hallba. Alig volt tudatában annak, amit csinál: lenyomta a nappali szoba

kilincsét, és betámolygott. Aztán lerogyott a földre, és térde közé kókadt a feje.

Egy-két percre elájult. A szeme előtt táncoló foltok összefolytak, s a világ feketévé vált előtte. De a torz ülőhelyzetben gyorsan magához tért, és fölegyenesedve, a könyökére támaszkodva hallgatta, hogy kint az udvaron egy póni patája koppan. Fojtott hang hallatszott, amely az állatot átkozódva csendre intette. Harry volt az, a házaló. Fölszállt, megsarkantyúzta a lovát, és elvágtatott. A lódobogás az udvartól az országútig egyre halkult, maid eltűnt a lejtő mögött. Joss Merlyn tehát egyedül maradt áldozatával a kocsmában. Mary azon töprengett, hogy lehetséges-e eljutnia a Dozmaryba vezető úton valahová, ahonnan segítséget hozhatna. Egy-két mérföldnyi gyalogutat kellene a lápos ösvényen megtennie, amíg a legközelebbi pásztorkunyhóhoz nem ér... és ugyanazon az ösvényen talán ott találná a szegény félhülyét, jajongva, rángatózó arccal az árok mentén...

Semmit sem tudott a legközelebbi tanya lakóiról. Talán a bácsi bandájához tartoznak, tehát csapdába jutna. Patience néni, fönt az ágyában, nem segíthet, sőt csak akadályozná. Reménytelen helyzetnek látszott. Az idegen semmiképpen sem menekülhet, hacsak valami megegyezésre nem jut Joss Merlynnel. De ha van sütnivalója, és elég ravasz, talán túljár Joss eszén. Most a házaló távozása után egyenlő volt a küzdelem, bár a fogadós testi ereje jóval felülmúlta a másikét. Mary kétségbe volt esve. Ha lenne egy puska valahol, vagy kés, talán sebet ejthetne Joss Merlynen, vagy legalábbis lefegyverezné, amíg az idegen el nem menekül.

Nem is törődött a saját biztonságával, hiszen csak idő kérdése, amíg meg nem találják. Nem volt sok értelme

annak, hogy az üres nappaliban kuporogjon. Az ájulási roham elmúlt, és most megvetette magát gyöngeségéért. Fölkelt a földről, és mindkét kezével lenyomva a kilincset, néhány centire kinyitotta az ajtót. A hallban csak az ingaóra ketyegése hallatszott. A folyosó végén nem látott fénycsíkot. Az idegen talán az életéért küzd, levegőért kapkodva, Joss Merlyn hatalmas kezének szorításában, kétségbeesetten rángatózva a kocsma kőpadlóján. De semmit sem hallott. Akármi folyt le a csukott ajtó mögött, csöndben történt.

Mary megint ki akart lépni a hallba, hogy a folyosó végére lopakodjon, amikor fentről neszt hallott. Fölemelte a fejét. A padlódeszka megroppant. Egy percre csönd támadt, aztán újra fölhangzott: nyugodt léptek haladtak el fölötte. Patience néni a folyosó másik oldalán, a ház túlsó felében aludt, s Mary maga hallotta, hogy Harry, a házaló majdnem tíz perce elvágtatott a pónin. Bácsija a kocsmában maradt az idegennel, és senki sem ment föl a lépcsőn, mióta ő leszökött a szobájából. De újra lépés roppant a deszkán. Valaki volt az üres vendégszobában.

Mary szíve hevesen vert, lihegve kapkodta a levegőt. Akárki rejtőzött odafent, már régóta ott kellett lennie. Valószínűleg a kora esti órák óta ott lapult, s az ajtó mögött állt, amikor ő lefeküdt. Ha később ment volna föl, meghallja a lépteit. Talán az ablakból figyelte a szekerek érkezését, mint ő maga, és végignézte, hogy a féleszű sikoltozva rohan végig a dozmaryi úton. Csak keskeny falrész választotta el tőle... s hallani kellett minden mozdulatát.., amikor az ágyra rogyott... s később, mikor felöltözködött és kinyitotta az ajtót...

Úgy látszik, rejtve akart maradni ez a titokzatos idegen. Különben kilépett volna a lépcsőfordulóra. Ha a

kocsmabandához tartozik, szólt volna hozzá, és kérdőre vonja. Ki engedte hát be? Mikor lopózhatott a szobába? Minden jel arra vallott, hogy a csempészek előtt rejtve akart maradni, tehát nem tartozott közéjük, és a bácsi ellensége volt. A léptek elnémultak. Mary visszafojtotta lélegzetét, és feszülten figyelt. De semmit sem hallott. Pedig biztosan nem tévedett az előbb. Valaki – talán a szövetségese lesz – a szobája mellett lévő vendégszobában rejtőzik, és segíthet abban, hogy megmentsék a kocsmában fenyegetett helyzetben lévő idegent. Már az első lépcsőfokra lépett, amikor újra fénycsík szökött ki a folyosó túlsó végén, és hallotta, hogy a kocsmaajtó kitárul. Joss Merlyn lépett ki a hallba. Már nem volt idő arra, hogy Mary fölsiessen a lépcsőn, gyorsan visszaugrott a nappaliba.

Remegett az izgalomtól és a félelemtől. Hallotta, hogy a fogadós áthalad a hallon, és fölfelé indul a lépcsőn. Majd megállt a feje fölött a vendégszoba előtt, és egy-két percig várt, mintha ő is idegen neszt hallott volna. Aztán kétszer, nagyon lágyan kopogott az ajtón.

A deszka újra megreccsent, valaki keresztülvágott az emeleti szobán, és kinyitotta az ajtót. Mary szíve összeszorult, első kétségbeesése visszatért. Az idegen amott fönt a vendégszobában mégsem lehetett Joss ellensége. Talán maga Joss engedte őt be a kora esti órákban, amikor ő meg Patience néni a kocsmai társaság számára készítettek elő mindent. Ott várt tehát, amíg az egész banda el nem távozott. Személyes jó barátja lehetett a fogadósnak, aki nem akart az esti ügybe beleavatkozni, s aki talán a fogadósné előtt sem akart mutatkozni.

A bácsi tehát tudta, hogy az idegen egész idő alatt ott tartózkodott. Úgy látszik, azért küldte el a házalót is, mert

nem akarta, hogy Harry meglássa ezt az embert. A lány hálát adott Istennek, hogy nem ment föl az előbb az idegen segítségét kérni.

De mi lesz, ha bemennek a szobájába, és megnézik, hogy alszik-e? Kevés reménye marad, ha rájönnek, hogy nincs a szobában. Maga mögé pillantott az ablakra. Zárva volt, és rács védte. Menekülésre nem volt lehetőség. Egyszerre hallotta, hogy a két férfi jön lefelé. Egy pillanatra megálltak a nappali ajtaja előtt. Mary rémülten gondolt arra, hogy belépnek. Olyan közel voltak hozzá, hogy az ajtórésen át megérinthette volna bácsija vállát. Joss egyszerre suttogva megszólalt: – Maga mondja meg – kezdte. – A maga döntésétől függ, nem az enyémtől. Én magam is elintézem, de ketten is elvégezhetjük. Csak szóljon.

Az ajtó mögött Mary nem láthatta és nem is hallhatta, hogy bácsija kivel beszél. Nem maradtak sokáig a nappali előtt, hanem visszafordultak, s a hallon át a kocsmába indultak.

Az ajtó becsukódott. A lány nem hallotta többé őket.

Első ösztöne azt súgta, hogy reteszelje el a bejárati ajtót, és rohanjon ki az útra, el, messze a férfiaktól. De aztán rájött, hogy ezzel nem nyerne semmit. Mit lehet tudni... az országúton talán férfiak őrködnek, a házaló és társai, készen állva minden eshetőségre.

Úgy látszik, hogy ez az ismeretlen férfi, aki egész este az emeleti szobában rejtőzködött, nem hallotta, amikor elhagyta szobáját, különben azonnal megmondta volna a fogadósnak, és átkutatták volna a házat. Bár az is lehetséges, hogy nem törődtek vele igazán, és a kocsmában maradt idegen dolga sürgősebb volt. Őt majd később intézik el...

Talán tíz percig vagy még tovább várakozott valami neszre vagy jelre, de minden csöndes maradt. Csak az ingaóra ketyegett tovább zihálva, lassan, mint az öregség és a közöny megtestesítője. Egyszer mintha kiáltást hallott volna, de rögtön utána újra csönd támadt, s különben is olyan távoli és halk nesz volt, hogy talán csak a képzelete szülte – a képzelete, amelyet az éjfél óta történt események erősen felcsigáztak.

Kiment a hallba, onnan a sötét folyosóra. A kocsmaajtó alól nem szűrődött ki semmiféle fény. Úgy látszik, eloltották a gyertyákat is. Mindhárman sötétségben ülnek odabent? Ijesztő kép jelent meg lelki szemei előtt: a néma, baljós csoport, amelyet valamely, Mary által nem ismert cél kormányoz. A teljes sötétség még halálosabbá tette némaságukat.

Egészen a bejáratig merészkedett, és fülét rányomta az ajtóra. Emberi beszédet nem hallott, s lélegzést, az életnek semmilyen jelét sem. A kellemetlen áporodott szag, amely egész este a folyosón terjengett, most kitisztult, s a kulcslyukon át állandó légáram szűrődött ki. Mary hirtelen, leküzdhetetlen kényszer hatására, kinyitotta az ajtót, és belépett a kocsmába.

Senki sem volt ott. Az udvarra vezető ajtó nyitva állt. A terem megtelt friss, novemberi levegővel. Ez okozta hát a huzatot a folyosón. A padok üresen álltak, s az asztal, melyet az első verekedésben borítottak föl, a falnál feküdt a mennyezet felé meredező lábakkal.

A férfiak tehát eltávoztak. Feltehetően a konyha előtt balra fordultak, és egyenesen továbbmentek a lápvidék felé, különben hallotta volna őket az országúton. A légáram hidegen, édesen simult az arcára, s most, hogy bácsija és az idegenek elmentek, a terem azonnal

barátságosnak és ártalmatlannak tűnt. A lidércnyomás elmúlt.

A holdfény utolsó kis sugara fehér kört vetett a padlóra. Benn a körben sötét folt mozgott, mely olyan volt, mint egy vékony ujj. Mary fölnézett a mennyezetre. Kötelet látott, amelyet a keresztgerenda kampójára erősítettek. A kötél vége vetített sötét árnyat a fehér kör közepére, melyet a nyitott ajtón betóduló légáram lassan himbált ide-oda.

Ötödik fejezet

Idő múltán Mary Yellanben makacs elhatározás érlelődött. Nyilvánvalónak látszott, hogy nénjét nem hagyhatja egyedül a télvíz idején, de tavasszal talán ráveheti, hogy hagyják ott a lápvidéket, és költözzenek el a Helford-völgy nyugalmas békéjébe.

Legalábbis ezt remélte, s közben amit tudott, megtett, hogy a következő hat hónapot kibírja. Elhatározta, hogy ha lehetőség nyílik rá, kellő időben törvényt szabadít bácsijára és cinkosaira. A csempészést nem bánta volna, bár undorítónak és becstelennek találta. De közben rájött arra, hogy Joss Merlyn és bandája nem elégedett meg közönséges csempészéssel. Elszánt fickók voltak, nem féltek senkitől-semmitől, gyilkosságtól sem riadtak vissza. Az első szombat este eseményei égették a lelkét, a keresztgerendáról csüngő kötél világosan beszélt... Nem kételkedett abban, hogy bácsija és az a másik férfi megölték az idegent, s holttestét elásták valahol a lápon.

Bizonyítéka azonban nem volt, és világosban az egész dolog olyan valószínűtlennek látszott. Akkor éjszaka a kötél felfedezése után visszasietett a szobájába, mert a nyitott ajtó arra vallott, hogy Joss minden percben visszatérhet. Kimerülten álomba mélyedt, és amikor fölébredt, a nap már magasan járt. Hallotta, hogy Patience néni a földszinten, a hallban motoszkál.

Az elmúlt estének nyoma sem volt. A kocsmát kisöpörték és felmosták, a bútorok a rendes helyükön álltak, s a gerendáról sem csüngött alá kötél. A fogadós az istállóban töltötte a reggelt, és almot-trágyát vasvillázott az udvarra – olyan munkát végzett, amit rendesen a

tehenész lát el, ha tart ilyen legényt. Amikor délben farkasétvággyal megjelent a konyhában, a helfordi tanya iránt érdeklődött, és Mary véleményét kérdezte egy megbetegedett borjúval kapcsolatban. A tegnapi estére nem tett célzást. Elég jókedvűnek látszott, még feleségét sem átkozta. Pedig az asszony körülötte tett-vett, szemében a kutyatekintet, mint aki gazdája kedvében akar járni. Joss Merlyn úgy viselkedett, mint egy teljesen józan ember, s képtelenségnek látszott, hogy alig néhány órája embertársát gyilkolta meg.

Persze lehet, hogy ez a főbenjáró bűn nem őt terheli, hanem ismeretlen cinkosát, de azt nem lehetett tagadni, amit Mary a saját szemével látott: hogyan űzte végig a meztelen félhülyét az udvaron. Még most is hallotta a fiú sikoltozását, amikor a fogadós korbácsa rásuhintott. Azt is látta, hogy ő volt a kocsmai banda vezére, s hallotta, hogy megfenyegette az idegent, mert ellenszegült akaratának. S most itt ül előtte, forró főtt hússal tömi a száját, s egy beteg borjú miatt csóválja a fejét.

Ő pedig igennel vagy nemmel válaszol neki. Megitta teáját, s a csésze széle fölött figyelte a férfit. Szeme a nagy, gőzölgő húsostálra, a hosszú, izmos ujjakra tévedt – az izmos és meglepően ügyes kézre.

Két hét múlt el így. A szombat esti események nem ismétlődtek meg. Az utolsó zsákmány talán kielégítette a fogadóst és társait, s egyelőre nem kívántak többet. Mary nem hallotta újra a szekerek zaját, és noha most már egészségesen, mélyen aludt, biztos volt benne, hogy a kerékzörej fölébresztette volna. Bácsija úgy látszik, nem bánta, ha a lápvidéken kóborol. Napról napra jobban

megismerte a környező vidéket. Új ösvényekre bukkant, melyeket először észre sem vett, s amelyek kemény, szilárd talajon kanyarogtak a szirtek felé. Megtanulta, hogy az alacsony, nyúlós, füves talajt el kell kerülnie; ártatlan kinézete közelebb csalogatta az embert, s csak aztán derült ki, hogy veszélyes mocsárvidék határvonalát képezi.

Magányos volt, de nem boldogtalan. Ezek a kora délutáni csavargások jó egészségben tartották, és enyhítették a fogadó hosszú, sötét estéinek borongós levertségét, amikor Patience néni ölébe tett kézzel meredt a tőzegtűzbe, Joss Merlyn meg bezárkózott a kocsmába, vagy póniján ismeretlen helyre vágtatott.

Barátja nem lehetett, mert senki sem szállt meg a fogadóban pihenni vagy felfrissíteni magát. A postakocsis igazat mondott, amikor arra célzott, hogy mostanában sohasem állnak meg a Jamaicánál. A lány kint állt az udvarban, és figyelte a kocsikat, amikor hetenként kétszer elhaladtak, de egy perc alatt tovatűntek, lerobogva a lejtőn és fölkapaszkodva a legközelebbi domboldalon Five Lanes felé. Sohasem fékezték a lovakat, hogy egy kicsit pihenjenek. Mary egyszer intett a kezével, amikor fölismerte a kocsist, de az ügyet sem vetett rá. Csak még jobban ostorozta a lovakat, és a lány reménytelenül ráébredt, hogy az emberek őt ugyanúgy ítélik meg, mint a bácsiját, és ha bemenne Bodminba vagy Launcestonba, senki sem fogadná be, az ajtókat becsapnák az orra előtt.

A jövő időnként nagyon sötétnek látszott, különösen mivel Patience néni alig igyekezett, hogy jó társa legyen. Nagy néha megfogta Mary kezét, és néhány percig simogatta, mondván, hogy mennyire boldog, amiért nincs egyedül, de legtöbbször szinte álomban élt a szegény, gépies módon végezte munkáját, és alig beszélt. Ha

véletlenül megszólalt, lázas ostobaságokat fecsegett arról, milyen nagy ember lehetett volna a férje, ha nem üldözi a balszerencse. Holmi rendes társalgás vele lehetetlen volt. Mary már úgy beszélt hozzá, mint egy gyerekhez, megerőltetve az idegeit és a türelmét.

Egyik reggel, amikor a szél meg eső lehetetlenné tette a sétát, Mary mérgesen látott neki a ház hátsó felében végigfutó folyosó kitakarításának. A nehéz munka erősítette ugyan az izmait, de a kedvét nem növelte, s mire befejezte, annyira megelégelte a Jamaica Innt és lakóit, hogy legszívesebben kiment volna a kertbe, ahol bácsija dolgozott, s a ronda, szappanos vízzel teli vödröt a fejére borította volna. Nénje láttára, aki a halvány tőzegtüzet piszkálta, tompa kétségbeesés fogta el. Már éppen a bejárati hall kőkockáit akarta felmosni, amikor lódobogás hangzott az udvarban, és a következő percben dörömböltek az ajtón.

Még sohasem kopogtak a Jamaica Inn ajtaján napközben, s már ez is eseménynek számított. Mary visszament a konyhába, hogy szóljon nénjének, de az asszony kiment, és Mary az ablakon át látta, hogy férjéhez megy a kertbe. Joss éppen tőzeget rakott a talicskára. Egyikük sem hallotta volna meg a kiáltását, mint ahogy a jövevény érkezését sem hallhatták. Mary kötényébe törülte a kezét, és bement a kocsmába. Az ajtó – úgy látszik – nyitva volt, mert nagy meglepetésére egy férfi ült a széken, átvetett lábbal. Kezében teli söröspoharat tartott, amelyet nagy nyugalommal saját maga töltött meg a csapból. Néhány pillanatig csöndben méregették egymást.

Volt valami ismerős benne, és Mary azon tűnődött, hogy hol láthatta. A félig leeresztett szemhéj, a száj íve, az áll formája s még a szemtelen, merész tekintete is

emlékeztette valakire a lányt.

A férfi alaposan végignézte, és közben ivott. Ez Maryt teljesen felháborította.

– Hát maga mit képzel? – szólt rá élesen. – Nincs joga ahhoz, hogy egyszerűen besétáljon és kiszolgálja magát. Különben is a fogadós nem szereti az idegeneket. – Máskor kinevette volna magát, amiért így védi a bácsikáját. De a padlósúrolás most minden humort kiölt belőle, s úgy érezte, hogy a legelső áldozaton kell kitöltenie haragját.

A férfi kiitta a sörét, és odanyújtotta a poharát, újratöltést kérve.

– Mióta tartanak csaposlányt a Jamaicában? – kérdezte, és pipája után tapogatott a zsebében. Rágyújtott, és nagy füstfelhőt fújt Mary arcába. Modora hallatlanul felbosszantotta a lányt, előrehajolt, kikapta a pipát a kezéből, és maga mögé hajította a földre, ahol az darabokra tört. A férfi vállat vont, és fütyörészni kezdett, s ez csak olaj volt a tűzre.

– Hát így tanították a kiszolgálásra? – kérdezte a férfi. – Nincs valami jó véleményem a fogadósék ízléséről. Launcestonban sokkal jobb modorú csaposlányok akadnak, és csinosak is, akár egy festmény. Maga mit csinált eddig? A haja lóg hátul, s az arca se tiszta éppen.

Mary sarkon fordult és az ajtó felé indult, de a férfi visszahívta.

– Töltse meg a poharamat! Ezért tartják, nem? Tizenkét mérföldnyit lovagoltam reggel óta, és szomjas vagyok.

– Mit bánom én, ha ötvenet is lovagolt – felelte Mary. – Úgy látom, ismeri itt a járást. Töltse meg maga a poharát! Majd szólok Merlyn úrnak, hogy itt van, s ő kiszolgálhatja, ha kedve tartja.

– Ne törődjék Joss-szal – hangzott a válasz. – Olyan lehet ilyenkor reggel, mint egy fejfájós medve. Különben sem szokott örülni nekem. Mi történt a feleségével? Kirúgta, hogy magának csináljon helyet? Sajnálom szegény asszonyt. Maga úgysem marad vele tíz évig.

– Merlynné a kertben van, ha beszélni akar vele – szólt Mary. – Ha kimegy az ajtón és balra fordul, megtalálja a kertet meg a csirkeólat. Mindketten oda mentek, alig öt perce. Errefelé nem mehet ki, mert épp most mostam föl a folyosót, és nem akarom újra kezdeni.

– Ne izguljon, van idő elég – válaszolta a férfi. Mary látta, hogy lassan, de alaposan végigméri, és azon töri a fejét, hogy kerülhetett ide. Pimaszsága nagyon bántotta a lányt.

– Akar a fogadóssal beszélni, vagy nem? – kérdezte végre. – Nem állhatok itt egész nap a maga kedvéért. Ha nem akar vele beszélni, és kiitta a sört, tegye a pénzt az asztalra, és menjen el.

A férfi nevetett. Mosolya és kivillanó foga ismerősnek tűnt Marynek. De még mindig nem tudta, kire emlékezteti.

– Jossnak is így parancsolgat? – kérdezte. – Nagyot változhatott. Mennyi ellentmondás van egy férfiban. Sohasem gondoltam, hogy mellesleg fiatal lányt tart a házban. Esténként hová küldik szegény Patience-t? A padlón alszik, vagy mindhárman megférnek az ágyban?

Mary arca bíborvörösre gyúlt.

– Joss Merlyn a nagybátyám – felelte. – Patience néni anyám egyetlen nővére. Mary Yellannak hívnak, ha épp tudni akarja. Viszontlátásra! Ott az ajtó maga mögött.

Mary kiment a kocsmából, és a konyhaajtóban beleütközött a fogadósba.

– Ki az ördöggel beszéltél a kocsmában? – dörögte. –

Nem mondtam, hogy tartsd a szádat? – Éles hangja végigharsogott a folyosón.

– Jól van, no – kiáltotta az idegen a kocsmából. – Ne verd meg szegényt. Eltörte a pipámat, és nem akart kiszolgálni. Úgy látszik, a te nevelésed. Gyere, mutasd magad! Remélem, jót tett neked ez a lány.

Joss Merlyn a homlokát ráncolta, s félrelökve Maryt, belépett a kocsmába.

– Te vagy az, Jem? – mondta. – Mit akarsz itt? Nem tudok lovat vásárolni, ha emiatt jöttél. Rossz idők járnak, és szegény vagyok, mint a templom egere. – Becsukta az ajtót.

Mary kint maradt a folyosón. Visszament a vizesvödörhöz a hallba. Kötényével megtörülte az arcát. Szóval ez volt Jem Merlyn, a bácsi öccse. Persze, hiszen látta a hasonlóságot, csak nem jött rá, kire emlékezteti. Ugyanolyan a szeme, mint Jossnak, de nem úszik vérben, s a könnyzacskók se duzzadtak. A szája is hasonló, de míg a fogadósé beesett, petyhüdt, az övé kemény, határozott... Ilyen lehetett Joss Merlyn tizennyolc-húsz éve; bár Jem alacsonyabb ember volt, de rendesebbnek látszott.

Mary vizet öntött a kőkockákra, és mérgesen súrolni kezdett.

Micsoda gonosz fajzat ezek a Merlynek! – gondolta. Természetükké vált a pimaszság és a durvaság, a nyers, brutális modor... Jem éppolyan kegyetlen, mint a bátyja – ezt látni lehet a szája vonalából. Patience néni szerint ő volt a legrosszabb a családban. Ámbár keskenyebbnek tűnt a válla és a mellkasa, megjelenése olyan erőt árult el, ami hiányzott a bátyjából. Keménynek, gyorsnak, rugalmasnak látszott. A fogadós már tokát eresztett, és válla teherként nehezedett rá. Mintha erejét elpocsékolta volna, s izma-

ina megvásott volna. Az ivás tette ilyenné, és Mary először jött rá, hogy miféle roncs lett Joss Merlynből régi énjéhez képest. Öccsét nézve mindez megvilágosodott előtte. Ha a fiatalabbik Merlynnek kis esze van, megembereli magát, mielőtt ő is ugyanarra az útra térne. De talán Jem nem is törődött vele; volt valami sorsszerű a Merlyn családban, ami nem tűrt igyekvést, akaraterőt. A család története túlságosan fekete volt. Rossz vér ellen nem lehet küzdeni – mondogatta mindig az anyja –, a végén csak kiüt. Akárhogyan küzd ellene az ember, alulmarad. Ha két nemzedék rendesen él, néha-néha kitisztul a vér, de a harmadikban újra kitör, és elölről kezdődik az egész. Micsoda tékozlás, milyen kár! És itt van szegény Patience néni, akit elragadott a Merlynek bandája; eltűnt belőle mindaz, ami fiatal és vidám volt, és – az igazat megvallva – alig lett különb a szegény dozmaryi félhülyénél. Pedig Patience néni farmerfeleség is lehetett volna Gweekben; fia születik, háza-földje van, és ma már a rendes, boldog élet apró köznapiságát élvezhetné: a szomszéd pletykáit, a vasárnapi misét, a heti piacjárást, a gyümölcsszedést meg az aratást. Azt az életet szerette volna. Megismerte volna a lélek békéjét, miközben a nyugalmas évek ezüstre festik a haját, s szolid munka meg csöndes örömök töltik meg az életét. Mindezt elvetette magától, és elhanyagoltan, lelki közönyben él egy durva, részeges emberrel. Hogyan lehetnek ilyen ostobák, rövidlátók és bolondok a nők? – töprengett Mary. Olyan dühvel kezdte a folyosó utolsó kockáját súrolni, mintha ezzel megtisztította volna az egész világ szennyét-piszkát.

Szinte vad erővel dolgozott. A hallból a homályos, komor nappaliba ment, mely évek óta nem látott seprűt. Porfelhő lepte az arcát, miközben vadul csapkodta a nyűtt

szőnyeget. Annyira elmerült a kellemetlen munkában, hogy nem is hallotta, amikor kavics koppant a nappali ablakán. Csak akkor figyelt föl, amikor egy kavicszápor megrepesztette az ablakot. Kinézett, és Jem Merlynt látta az udvaron, pónija mellett állt.

Mary bosszúsan nézett rá, és elfordult, de a férfi újabb kavicsesővel válaszolt. Az ablaküveg komolyan megrepedt, s a szilánk a földre repült egy-két kaviccsal.

Mary kinyitotta a nehéz bejárati ajtót, és kiment.

– Most meg mit akar? – kérdezte, s egyszerre ráébredt, hogy kioldódott a haja, és piszkos, gyűrött a köténye.

A férfi kíváncsian nézett rá, de a szemtelenség eltűnt a szeméből, sőt mintha kissé szégyellte volna magát.

– Ne haragudjon, ha neveletlen voltam az előbb – mondta. – De valahogy nem számítottam arra, hogy nővel találkozom a Jamaica Innben – legalábbis nem egy fiatal lánnyal. Azt hittem, Joss a városban találta magát, és idehozta szeretőnek.

Mary újra elpirult, és bosszúsan ajkába harapott.

– Szépen festenék a városban, mi? A régi, ócska kötényben meg a nehéz cipőben? Bárki fia, ha egy csöpp esze van, láthatja, hogy falusi lány vagyok.

– No, nem is tudom – felelte a férfi hanyagul. – Finom ruhában, magas sarkú cipőben meg fésült frizurában dámának látszana még az olyan nagy helyen is, mint Exeter.

– Ezt bóknak szánta, ugye – mondta Mary. – De köszönöm szépen, én inkább ilyen régi ruhát viselek, és az maradok, aki vagyok.

– Hát persze, rosszabb is lehetne a külseje – helyeselt a férfi.

A lány fölnézett és látta, hogy a férfi kineveti.

Megfordult, hogy visszamenjen a házba.

– Ne menjen még – szólt Jem Merlyn. – Tudom, hogy nem érdemlek mást a szavaimért, de ha ismerné a bátyámat, ahogyan én ismerem, megértené tévedésemet. Különösnek látszik, hogy a Jamaica Innben fiatal lány lakik. Először is, miért jött ide?

Mary az udvar árnyékából figyelte: Jem most komolynak látszott, és Josshoz való hasonlósága is eltűnt. A lány azt kívánta, bárcsak ne lenne Merlyn-fajzat ez a férfi.

– Patience nénihez jöttem – felelte. – Anyám néhány hete meghalt, és nincs más rokonom. Egyet mondhatok, Merlyn úr: hálás vagyok, hogy anyám nem láthatja most a húgát.

– Hát a házasság Joss-szal nem valami paradicsomi állapot – mondta a férfi. – Mindig pokoli természete volt, és ráadásul úgy vedel, mint egy bivaly. Minek ment hozzá a nénje? Amióta emlékszem, Joss mindig ilyen volt. Kölyökkoromban mindig elvert, s most is megtenné, ha merné.

– Azt hiszem, a fénylő szeme tévesztette meg a nénit – mondta Mary haragosan. – Patience néni mindig a helfordi pillangó volt, ahogyan anyám szokta mondani. Nem kellett neki a farmer, aki megkérte, északra akart menni, s ott ismerkedett meg a maga bátyjával. Élete legszerencsétlenebb napja volt az.

– Nincs valami jó véleménye a fogadósról – állapította meg Jem gúnyosan.

– Nincs hát – válaszolta a lány. – Goromba vadállat, egyébről nem is szólva. A nénémből, aki boldog, nevető lány volt, nyomorult roncsot csinált. Ezt soha életemben nem bocsátom meg neki.

Jem halkan fütyörészett, és a lova nyakát veregette.

– Mi Merlynek sohasem voltunk jók az asszonyainkhoz – mondta. – Emlékszem, apám addig verte anyámat, amíg az össze nem esett. De sohasem hagyta el, mellette maradt egész életében. Amikor Exeterben fölakasztották az öreget, anyám három hónapig egy szót sem szólt. Haja fehér lett bánatában. A nagyanyámra nem emlékszem, de azt mondják, a nagyapa oldalán harcolt egyszer Callington mellett, amikor katonák mentek érte, s az egyik fickó ujját csontig átharapta. Azt már nem tudom, hogy mit szeretett a nagyapán, mert az öreg egyszer sem említette őt a börtönben, és mindenét egy tamari asszonyra hagyta.

Mary hallgatott. A férfi rideg, közönyös hangja fölháborította. Minden szégyen vagy megbánás nélkül beszélt. Gyöngédség éppúgy nincs benne, gondolta a lány, mint a családja többi tagjában.

– Meddig akar a Jamaicában maradni? – kérdezte a férfi váratlanul. – Időpocsékolás ez ilyen fiatal lánynak, mint maga. Nincs valami nagy társasága, mi?

– Erről nem tehetek – mondta Mary. – De addig nem megyek el, amíg a nénémet magammal nem vihetem. Azok után, amiket láttam, nem hagynám itt egyedül.

Jem lehajolt a pónijához, valami szemetet dörzsölt le a patájáról.

– Mit lehet megtudni ilyen rövid idő alatt? – kérdezte. – Úgy tűnik, elég nyugodt itt az élet.

Mary nem hagyta magát lépre csalni. Mit lehet tudni, gondolta, a bácsija talán megkérte az öccsét, hogy beszéljen vele, s tudja meg, nem árulkodik-e. Nem, olyan bolond azért nem lehet. Vállat vont.

– Valamelyik szombat este segítettem a bácsimnak a kocsmában – felelte. – Nincs valami jó véleményem a

társaságáról.

– Nem is csodálom – mondja Jem. – Azok a fickók, akik a Jamaicába járnak, nem tanultak jó modort. Túl sok időt töltenek a börtönben. Vajon mit gondoltak magáról? Biztosan ugyanúgy tévedtek, mint én, és most szerteszéjjel hirdetik a vidéken. Legközelebb majd Joss kockán veszti el magát, és egyszerre csak arra eszmél, hogy valami koszos orgazda nyergében ül.

– Nem valószínű – mondta Mary. – Ahhoz előbb le kell hogy üssenek, s el kell veszítenem az eszméletemet.

– Alapjában véve nincs sok különbség az ájult vagy éber nő között – mondta Jem. – A bodmini láp orgazdái amúgy sem tudnák, mi a különbség. – Újra nevetett, és most újra olyan volt, mint a bátyja.

– Miből él? – kérdezte Mary, hirtelen kíváncsiságtól űzve. Beszélgetés közben rájött, hogy Jemnek sokkal jobb a kiejtése, mint bátyjának.

– Lótolvaj vagyok – felelte a férfi nyájasan –, de nem sok a kereset. Mindig üres a zsebem. Magának is lovagolnia kellene. Van egy kis pónim, az remekül megfelelne magának. Most odaát van Trewarthában. Jöjjön át velem, nézze meg.

– Nem fél, hogy rajtacsípik? – kérdezte Mary.

– Nehéz dolog bebizonyítani a lótolvajlást – magyarázta. – Tegyük föl, egy póni elkalandozik a karámból. A gazdája elindul, hogy megkeresse. Maga is láthatta, a lápvidék tele van vadlóval, tehát nem olyan egyszerű megtalálni. Tegyük föl, hosszú a sörénye, egyik lába fehér, s a fülén csillagos jel van – ez már elég adat a nyomozáshoz. A gazda bemegy Launcestonba, a vásárra, és alaposan körülnéz, de sehol sem találja a póniját. Pedig ott van az orra előtt, egy kupec már meg is vásárolta, talán

el is adta. Mert közben a sörényét megnyesték, mind a négy lába egyszínű, s a füle mellett csík fehérlik, nem pedig csillag. A gazda rá se néz. Egyszerű, mi?

– Olyan egyszerű, hogy nem is értem: miért nem utazik a saját hintaján, parókás lakájjal – felelt Mary gyorsan.

– Itt a baj – felelt a férfi fejcsóválva. – Sohasem volt érzékem a számok iránt. Meg volna lepve, ha tudná, hogyan folyik ki a pénz az ujjaim közül. Múlt héten tíz fontom volt, de mára már csak egy shillingem maradt. Ezért szerettem volna, ha maga megveszi a pónimat.

Mary akarata ellenére is felnevetett. A férfi oly őszintén becstelen volt, hogy nem lehetett haragudni rá.

– Nem költhetem a kis félretett pénzemet lovakra – válaszolt. – Öreg napjaimra is gondolnom kell. Ha valaha megszabadulok a Jamaicából, minden pennyre szükségem lesz.

Jem Merlyn most komolyan nézett rá, aztán hirtelen lehajolt, miután feje fölött bepillantott a pitvarra.

– Ide hallgasson – mondta. – Most komolyan beszélek, és felejtse el azt a sok ostobaságot, amit összefecsegtem. A Jamaica Inn nem fiatal lánynak való – semmilyen nőnek, ha már erről van szó. A bátyám meg én sohasem voltunk jó barátok, azt mondom róla, ami tetszik. A magunk útját járjuk, és nem törődünk egymással. De arra sincs szükség, hogy maga is belekerüljön a szennyes terveibe. Miért nem szökik meg? Bodminig elkísérem, ha tetszik.

Hangja meggyőző volt, és Mary már-már bízott benne. De nem tudta elfelejteni, hogy Joss Merlyn öccse, s talán elárulná. Nem mert a bizalmasává lenni – legalábbis egyelőre nem. Az idő majd megmutatja, kinek az oldalán áll Jem Merlyn.

– Nincs segítségre szükségem – mondta. – Tudok

magamra vigyázni.

– Hát akkor jó – felelte a férfi. – Nem zavarom többé. A kunyhóm a Withy-patakon túl van, a Trewartha-mocsár másik felén, a Tizenkettek lápja alján. Ha valaha szüksége lenne rám, ott megtalál. Tavaszig ott lakom. Jó napot!

Máris odébbállt, és eltűnt az úton, mielőtt a lány válaszolhatott volna.

Mary lassan visszatért a házba. Bízott volna a férfiban, ha nem a Merlyn nevet viseli. Sürgős szüksége volt valakire – de a fogadós öccsében nem találhat jó barátra, legalábbis így érezte. Végtére is közönséges lótolvaj, becstelen fickó, aligha különb Harrynél, a házalónál, meg a többinél. Lefegyverző mosolya meg a kellemes hangja miatt már-már hitt neki, s ő talán egész idő alatt nevetett rajta. Neki is rossz volt a vére; élete minden napján törvényt szegett, és Mary akármelyik oldalról vizsgálta az ügyet, az a tény megmaradt, hogy Joss Merlyn öccse volt. Azt állította, nincs köztük kötelék, de talán csak hazudta, hogy megnyerje a rokonszenvét. Az is lehet, hogy az egész beszélgetést a fogadós tervezte ki a kocsmában.

Akármi történik, egyedül kell maradnia. Senkiben sem bízhat. A Jamaica Inn falai bűnt és mérget lehelnek, a nyílt beszéd szörnyű következményekkel járhat.

A ház sötét volt, és újra csöndes. A fogadós visszatért a kertbe a tőzegdombhoz, Patience néni meg a konyhában motoszkált. A meglepő látogatás egy kis izgalmat jelentett, és megtörte a hosszú nap egyhangúságát. Jem Merlyn a külső világból hozott el valamit – abból a világból, amelyet nem vesz körül csupa láp meg gránitszirt. Most, amikor eltávozott, minden derű elszállt a nyomában. Az ég

felhőtől terhesen függött, és újból eső zúdult le nyugat felől, párába burkolva a dombokat. A fekete hanga meghajolt a széltől. Mary reggeli rosszkedve elmúlt, s helyébe a fáradtság és kétségbeesés nyomán zsibbasztó közöny lépett. A napok és hetek végtelenül és reménytelenül nyúltak el előtte – s nincs más, mint a kísértő fehér országút, a hegy, a sziklák és dombok sora.

Jem Merlynre gondolt, aki dalolva lovagolt el, sarkantyúját a póniba vágva. Fedetlen fővel vágtat valahol, dacolva esővel-széllel a maga útját járva.

Aztán arra az útra gondolt, amely Helford falujába vezetett: hogyan fordult, kanyargott a vízpart felé, ahol kacsák lubickoltak a dagály előtt, s egy paraszt a teheneit hívta a magas földek felől. Mindez tovább él. Jem tovább járja a maga útját, anélkül hogy eszébe jutna Mary Yellan, akit meg nem szeghető ígéret köt ide. Patience néni motoszkáló lépései, ahogyan ide-oda csoszogott a konyhában, minden percben figyelmeztették erre.

Mary figyelte, ahogyan az éles eső csíkjai elhomályosítják a nappali ablakát. Egyedül ült, állát kezébe támasztva, s könnye az eső ritmusában gördült végig arcán. Nem bánta, túlságosan közönyös volt ahhoz, hogy megtörülje szemét. A nyitva felejtett ajtó felől huzat surrant be, és a fali tapéta rongyos papírjait meglibbentette. Valaha rózsamintás volt a tapéta, de most fakószürkének tűnt, és a falat sötétbarnára festette a nedvesség. Mary elfordult az ablaktól. A Jamaica Inn hideg, halott öle szinte bezárult körülötte.

Hatodik fejezet

Ezen az éjszakán a szekerek újra megérkeztek. Mary arra ébredt, hogy a folyosó ingaórája kettőt üt, ugyanakkor ráeszmélt arra, hogy alatta a pitvaron léptek hangzanak, és valaki halkan, mély hangon beszél. Fölkelt az ágyból, és az ablakhoz lépett. Igen, jól hallotta, de ezúttal csak két szekér volt ott, egy-egy ló fogva eléjük. Alig fél tucat ember álldogált az udvarban.

A szekerek kísértetiesen hatottak a homályos fényben, akár a halottszállító kocsik. A férfiak is csak amolyan fantomfigurák voltak, akiknek nincs helyük a mindennapok világában, s úgy mozogtak föl-alá az udvarban, mint a lidérces fantázia félelmetes szülöttei. Valami súlyosan komor hangulat borult az alakokra, a szekerekre, ahogyan éjjel lopva, nesztelenül megjelentek. Ezen az éjszakán mélyebb és tartósabb benyomást tettek Maryre, mivel most már ismerte szándékukat és céljukat. Elszánt emberek lehettek ezek, akik a lápvidéken át vezették a csempészáruval teli konvojt a Jamaica Innbe. Abba a fogadóba, ahol múltkor egyik társukat meggyilkolták. Ma éjszaka talán újabb bűnt fognak elkövetni, s a kötél ismét ott himbálózik a gerendáról lelógva...

Az udvari jelenet végzetesen vonzotta, és nem tudta otthagyni az ablakot. A szekerek üresen érkeztek, és a múltkor lerakott szállítmány maradékát rakták föl rájuk. Mary sejtette, hogy ez a munkamódszerük. A fogadó néhány hétre raktárul szolgált, s kellő alkalommal a szekerek újra megjelennek, hogy a szállítmányt a tamari partra vigyék szétosztani. A szervezet feltehetően kiterjedt volt, hogy időben el tudják végezni a munkát. Ügynökök

figyelhettek szétszórva mindenütt, akik szemmel tartották az eseményeket. Talán több százan is dolgoztak a bandában a délen fekvő Penzace-től és St. Ives-től egészen a Devon határán fekvő Launcestonig. Helfordban nem sokat beszéltek csempészésről, s akkor is csak elnéző kacsintások közepette. Mintha a falmouthi hajóról származó külföldi pipadohány meg brandy ártalmatlan fényűzés lenne, s nem mindannyiuk lelkiismeretét sújtó teher. De az ilyen ritka csempészés megbocsátható derűs kis ügy volt. A Jamaica Innben azonban komor és véres dolgok történtek, kevés mosollyal vagy kacsintással. Ha valakiben felébredt a lelkiismeret, fizetségül kötelet kapott. A láncban nem lehetett gyönge szem, és ez lehetett a magyarázata a gerendáról függő kötélnek is. Az idegen akadékoskodott, s ezért meg kellett halnia. Mary egyszerre fájón, csalódva gondolt arra, hogy Jem Merlyn ma reggeli látogatásának nem volt-e valami különös jelentősége. Furcsa véletlen, hogy nyomában a szekerek megjelentek. Launcestonból jött, mondta, és Launceston a tamari parton feküdt. Mary haragudott Jemre és önmagára is. Mielőtt este elaludt, utolsó gondolata az volt, hogy talán mégis lehet barátkozni vele. De ha ezek után is reménykedne, ostoba liba lenne. A két esemény félreérthetetlenül összefügg.

Lehet, hogy Jem haragban van a bátyjával, de a foglalkozásuk ugyanaz. A Jamaicához lovagolt, hogy figyelmeztesse a fogadóst: ma este szekerek érkeznek. Egyszerű. Aztán – minthogy szíve mégis van – fölajánlotta Marynek, hogy elkíséri Bodminba. Nem fiatal lánynak való hely ez, mondta. Ezt pedig senki sem tudhatta nála jobban, hiszen ő is a bandába tartozik. Nyomorult, átkozott ügy, minden remény nélkül: És itt áll egyedül, Patience

nénivel, aki olyan, mint egy kisgyerek...

A két szekeret megrakták, és a kocsisok fölmásztak a bakra, társaikkal együtt. A rakodás ma éjjel nem sokáig tartott.

Mary láthatta a bácsija hatalmas fejét és vállát a pitvar szélén. Kezében tompított fényű lámpást tartott. A szekerek kihúztak az udvarról, és balra fordultak – ahogyan Mary várta –, Launceston irányába.

Otthagyta az ablakot, visszafeküdt az ágyba. Egyszerre hallotta a fogadós lépteit. A férfi végigment a folyosón, hálószobájába. Ma este senki sem maradt a vendégszobában.

A következő néhány nap különösebb esemény nélkül telt el. Az egyetlen jármű az országúton a Launcestonba tartó postakocsi volt, amely szinte rémülten robogott tova, mint egy ijedt bogár. Aztán tiszta, hűvös reggelre ébredtek; a rétet dér csípte, és végre ráragyogott a nap a felhőtlen égen. A szirtek merészen meredtek a mélykék ég felé. A mocsári fű, amely rendszerint nyálkás-barna volt, most keményen és fehéren csillogott. Az udvari itatót vékony jégréteg fedte. A sár meggémberedett a tehenek lépte nyomán, s a lábnyomok gödre a tavaszi esőig ilyen is marad... Északkelet felől szél zúgott, s csípős hideg volt.

Mary, akinek mindig jókedve támadt, ha kibújt a nap, nagymosást tartott, s ingujját a könyöke fölé gyűrve, karját a teknőbe mártotta. A gyöngyöző, habzó meleg víz simogatta a bőrét, kellemes ellentétben az éles, csípős levegővel.

Jól érezte magát, és énekelni kezdett munka közben. Joss Merlyn ellovagolt a lápvidékre, és Maryt a nagy

szabadság érzése fogta el, mint mindig, ha a fogadós távol volt. A ház mögött a szél sem bántotta, mert a széles, zömök épület jól megvédte. Kicsavarta a vizes ruhát, a bozótra teregette, és látta, hogy a nap teljes erővel odasüt, és délre már meg is szárad minden.

Egyszerre fölnézett, mert az ablakon türelmetlen kopogást hallott. Patience néni intett felé, arca szörnyen sápadt volt, valamitől nyilván nagyon megrémült.

Mary kötényébe törülte a kezét, és visszaszaladt a hátsó ajtóhoz. Amint belépett a konyhába, nénje remegő kézzel ragadta meg, és összefüggéstelenül hadarni kezdett.

– Nyugalom, nyugalom – szólt rá Mary. – Egy szavadat sem értem. Tessék, ülj le a székre, s igyál egy pohár vizet, az ég szerelmére. Mi történt?

A szegény asszony előre-hátra imbolygott a széken, ajka idegesen rángatózott, és fejét folyton az ajtó felé kapkodta.

– Bassat úr van itt North Hillből – suttogta – Láttam a nappali ablakából. Lóháton érkezett, s egy másik úr is van vele. Istenem, Istenem, mi lesz velünk?

Még ki sem mondta az utolsó szót, máris erős kopogás hallatszott a bejárat felől, majd fülsiketítő dörömbölés követte.

Patience néni hangosan felnyögött, idegességében ujja hegyét harapdálta és körmét tépegette. – Minek jött ide? – kiáltotta. – Még sohasem volt itt. Mindig távol maradt. Valamit meghallhatott. Egész biztosan meghallott valamit. Ó, Mary, mit tegyünk? Mit fogunk mondani?

Mary gyorsan gondolkozott. Nehéz helyzetbe került. Ha valóban Bassat úr jött ide, és a törvényt képviseli, itt az alkalom, hogy följelentse bácsiját. Elmondhatja a szekerek érkezését, és minden mást, amit ittléte óta tapasztalt. Ránézett a remegő asszonyra.

– Mary, Mary, a Jóisten szerelmére, mondd hát, mit tegyek? – könyörgött Patience néni, majd húga kezét a szívére szorította.

Az ajtón a dörömbölés nem szűnt meg.

– Ide hallgass! – mondta Mary. – Be kell engednünk, különben betöri az ajtót. Szedd össze magad! Nem kell semmiről sem beszélnünk. Mondd, hogy Joss bácsi nincs idehaza, s te nem tudsz semmit. Majd én veled megyek.

Az asszony elkínzott, kétségbeesett tekintettel nézett rá.

– Mary – mondta –, ha Bassat úr megkérdezi, hogy mit tudsz, ugye azt feleled, hogy semmit? Bízhatom benned? Nem szólsz neki a szekerekről? Ha Josst bármi baj éri, én megölöm magam.

Ezzel eldőlt a kérdés. Mary inkább a pokol fenekére hazudta volna magát, semhogy nénjét szenvedni hagyja. A helyzettel szembe kell néznie, akármilyen furcsa szerep jutott neki.

– Gyere velem az ajtóhoz – mondta. – Nem várathatjuk Bassat urat sokáig. Tőlem meg nem kell félned, semmit sem mondok el.

Együtt mentek a hallba, és Mary félrehúzta a nehéz bejárati ajtó reteszét. Két férfi állt a pitvaron. Az egyik már le is szállt a lováról, ő volt az, aki olyan kitartóan dörömbölt az ajtón. A másik hatalmas, testes fickó volt, nehéz cilindert és köpenyt viselt, és egy kecses pej lovon ült. A kalapját mélyen a szemébe húzta, de Mary látta, hogy arca viharvert és mélyen barázdált, úgy ötvenéves lehetett.

– Maguknak nem nagyon sietős, ugye? – kérdezte. – Nem valami szívesen fogadják az utast. A fogadós itthon van?

Patience Merlyn a húgát tologatta maga elé.

– Mr. Merlyn távol van, uram – válaszolta Mary. – Frissítőt kíván? Szívesen kiszolgálnám, ha átjönne a kocsmába.

– Az ördögbe a frissítővel – vágott vissza a lovas. – Majd pont a Jamaica Innbe jövök frissítőért! A gazdával akarok beszélni. Hé, maga a fogadós felesége? Mikorra várják haza?

Patience néni kissé meghajolt.

– Igenis kérem, Bassat úr – mondta természetellenesen tiszta és erős hangon, mint a gyerek, aki megtanulta a leckéjét –, a férjem rögtön reggeli után elment, de igazán nem tudom, hogy este előtt visszatér-e.

– Hm – morgott a földesúr –, ez igazán bosszantó! Egy-két szót akartam Merlynnel váltani. Figyeljen ide, jóasszony! A drágalátos férje megvásárolta a fogadót a hátam mögött gaz módon. Erre nem akarok most bővebben kitérni. De azt már nem tűröm, hogy az én földemnek az egész vidéken átkozott és becstelen híre legyen.

– Igazán nem értem, mire tetszik gondolni, Bassat úr – felelte Patience néni. Szája rángatózott, és kezével ruháját gyűrögette. – Nagyon nyugodtan élünk errefelé, a húgom is bizonyíthatja ezt.

– No, gyerünk, engem nem lehet lóvá tenni – válaszolt a földesúr. – Már hosszú ideje figyelem ezt a helyet. Ők nélkül nincs rossz híre egy fogadónak. Jamaica Innben bűzlik valami, még a partvidéken is érezni a szagát. Ne próbáljon félrevezetni! Nesze, Richards, tartsd a lovat!

A másik férfi, aki ruhája után ítélve szolga lehetett, a zablát fogta, amíg Bassat úr nehézkesen le nem szállt.

– Ha már itt vagyok, hát körülnézek – mondta. – Figyelmeztetem, hogy hasztalanul próbálná megakadályozni. Bíró vagyok, és házkutatási parancsom is

van.

Utat tört magának a két nő mellett, és belépett a hallba. Patience néni olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná gátolni, de Mary a fejét rázta.

– Hadd menjen – mormogta. – Ha megakadályozzuk, még jobban fölmérgesítjük.

Bassat úr undorodva nézett körül.

– Te jó ég! – kiáltott. – Olyan szaga van ennek a helynek, mint egy kriptának. Mi a fenét csinálnak itt? A Jamaica Inn mindig egyszerű és barátságos hely volt, a kosztja házias, de ez... ez most határozottan gyalázatos. Kopár, mint egy temető. Semmi bútoruk nincs!

Kinyitotta a nappali ajtaját, és a nyirkos falakra mutatott a pálcájával.

– Ha nem tesznek valamit, magukra szakad a mennyezet – mondta. – Soha életemben nem láttam még ilyet. Menjen, Merlynné, mutassa az utat fölfelé!

Patience néni sápadtan indult fölfelé a lépcsőn, szemével a húgát kereste bátorításért.

Az első emelet szobáit a földesúr gondosan átkutatta. Bekémlelt a poros sarkokba, fölemelte a régi zsákokat, beleszurkált a krumpli közé, s közben dühösen, undorodva kiáltott föl.

– Ezt maguk fogadónak nevezik? – kérdezte. – Hiszen még egy macska se találna itt alvóhelyet. Rothadt ez a hely, a velejéig romlott. Mit jelentsen ez, Merlynné? Nincs nyelve? Miért nem felel?

A szegény asszony már túl volt azon, hogy felelni tudjon. Állandóan a fejét rázogatta, szája rángatózott, és Mary tudta, hogy azon töri a fejét, mi lesz, ha a bezárt szobához érnek.

– A fogadósné úgy látszik, megnémult – jegyezte meg a

földesúr szárazon. – És maga, fiatal hölgy? Van-e valami mondanivalója?

– Csak nemrég lakom itt – válaszolta Mary. – Anyám meghalt, és idejöttem, hogy a nénémnek segítsek. Elég rossz állapotban van, ezt ön is láthatja. Gyengék az idegei, és könnyen kiborul.

– Nem is csodálom, ha ilyen helyen kell élnie – mondta Bassat úr. – Hát itt nincs több látnivaló. Legyen szíves, vezessen le, és mutassa meg a bedeszkázott ablakú szobát! Már kintről megfigyeltem, szeretném belülről is látni.

Patience néni megnyalta az ajkát, és Maryre nézett. Egy szót sem tudott kinyögni.

– Nagyon sajnálom uram – mondta Mary –, de ha a folyosó végén lévő ócska lomtárra gondol, hát oda nehéz lesz bejutni. Az ajtó zárva van, és mindig a bácsikám őrzi a kulcsot. Nem tudom, hová tette.

A földesúr gyanakodva nézett előbb a lányra, aztán az asszonyra.

– Mit szól ehhez, Merlynné? – kérdezte. – Tudja, hol tartja a férje a kulcsot?

Patience néni a fejét rázta. A földesúr dühösen felhorkant, és sarkon fordult.

– Majd elintézzük magunk – mondta. – Hamarosan kinyitom én azt az ajtót.

Lement az udvarra, és a szolgáját hívta. Mary megsimogatta nénje kezét, és közelebb húzta magához.

– Próbáld meg leküzdeni a remegést – suttogta indulatosan. – Mindenki láthatja, hogy rejtegetsz valamit. Csak akkor menekülsz, ha úgy teszel, mintha nem félnél semmitől, és bármit megnézhetnek a házban.

Bassat úr néhány perc múlva visszatért Richardsszal, aki szélesen vigyorgott a gondolattól, hogy törhet-zúzhat.

Régi vasrudat talált az istállóban, amit most nyilván faltörő kosnak akart használni.

Ha a nénjére nem kellett volna tekintettel lennie, Mary élvezte volna a jelenetet. Szívesen betekintett volna a zárt szobába már eddig is. Az a tény, hogy nénje is meg ő is gyanúba kerülhet, ha ott bármit találnak, vegyes érzéseket ébresztett benne. Csak most eszmélt rá, milyen nehéz feladat lesz ártatlanságát bebizonyítani. Senki sem hinne neki, különösen mivel Patience néni elvakultan a fogadós mellett küzdene.

Mary tehát izgatottan figyelte Bassat urat és a szolgát, amikor ketten megragadták a rudat, és nekiestek az ajtónak. A döngések zaja visszhangzott a házban. A fa néhány percig ellenállt, aztán nagy reccsenéssel engedett a nyomásnak. Patience néni egy kis kétségbeesett kiáltást hallatott, a földesúr pedig félretolta, és belépett a szobába. Richards a rúdra támaszkodva, verítékét törülgette. Mary a vállán át nézhetett be a szobába. Persze sötét volt: a zsákszövettel borított deszkaredőny minden fényt fölfogott.

– Szerezzetek gyertyát! – kiáltott a földesúr. – Koromsötét minden.

A szolga gyertyacsonkot vett elő a zsebéből, meggyújtotta, és odaadta a gazdájának, aki magasra emelve belépett a szobába.

Hirtelen csönd támadt. A földesúr lassan megfordult, bevilágítva mindegyik sarokba, aztán bosszúsan csettintett a nyelvével, és szembefordult a mögötte várakozó kis csoporttal.

– Semmi – mondta –, egyáltalán semmi. A fogadós újra bolonddá tett.

Néhány üres zsákon kívül a szoba teljesen üres volt,

nehéz por lepte, és a falon tenyérnyi pókhálók remegtek. A tűzhelyet nagy kövek torlaszolták el, a padló kőkockás volt, akár a folyosó. A zsákok tetején nagy tekercs kötél feküdt.

A földesúr vállat vont, és újra a folyosóra lépett.

– Merlyn úr ezúttal nyert – mondta –, annyi bizonyíték sincs a szobában, amivel egy macskát el lehetne ítélni.

A két nő követte a hallba, majd a pitvarra, miközben a szolga az istállóba ment a lovakért.

Bassat úr a csizmáját veregette a lovaglópálcájával, és elmerülten nézett maga elé.

– Szerencséje volt, Merlynné – mondta. – Ha azt találom abban a lepusztult szobában, amit gyanítottam, a férje holnap ilyenkor már a megyei börtönben ülne. De így...

Újra bosszúsan csettintett, és félbeszakítva mondatát, Richards felé fordult.

– Nem tudsz jobban sietni? – ordította. – Nem pocsékolhatom el az egész délelőttöt. Mi a fenét csinálsz.

A szolga megjelent az istállóajtóban, maga mögött vezetve a két lovat.

– Hallgasson ide – szólt Bassat úr, pálcájával Maryre mutatva. – Lehet, hogy a nénje elvesztette a beszélőképességét a józan eszével együtt, de maga biztosan ért a szóból. Semmit sem tud a bácsija üzelmeiről? Senki sem látogatja meg nappal vagy éjszaka?

Mary egyenesen belenézett a szemébe.

– Sohasem láttam senkit – felelte.

– Volt valaha a bezárt szobában?

– Soha.

– Sejti, miért tartják zárva?

– Nem.

– Hallott szekérzörgést éjjel az udvaron?

– Nagyon mélyen alszom. Semmire sem ébredek föl.

– Hová jár a bácsija, ha elmegy hazulról?

– Nem tudom.

– Nem tartja furcsának, hogy valaki fogadót tart a király egyik országútján, de közben az utas elől bezár minden ajtót?

– A bácsikám különös ember.

– Meghiszem azt. Annyira különös, hogy a megye népe nem tud nyugodtan aludni, amíg Joss Merlyn kötélen nem lóg, akár az apja. Megmondhatja, hogy én üzenem neki.

– Igenis, Bassat úr.

– Nem fél itt élni, szomszédok nélkül, egy félbolond asszonnyal?

– Az idő gyorsan múlik.

– Furcsa teremtés maga, kisasszony. No, nem irigylem a rokonságáért. A lányomat inkább látnám a sírban, semhogy a Jamaica Innben, Joss Merlyn társaságában.

Megfordult, és felült a lóra. Kezébe fogta a kantárt.

– Még valamit – szólt le a nyeregből. – Látta valaha a bácsija öccsét, Jem Merlynt Trewarthából?

– Nem – felelt Mary nyugodtan. – Soha nem jön ide.

– Neem? Hát csak ezt akartam tudni. Jó napot mindnyájuknak. – Kivágtattak az udvarról az útra, a távoli dombok felé.

Patience néni már korábban a konyhába ment, és most félig ájultan ült a széken.

– Ó, szedd már össze magad – mondta Mary letörten. – Bassat úr eltávozott, nem tudott meg semmit, és szörnyen mérges. Ha legalább egy brandyszagú szobát talált volna, lenne oka panaszt tenni. De úgy látszik, te meg Joss bácsi mindent alaposan eltakarítottatok.

Vizet töltött magának, és egy szuszra kiitta. Közel járt ahhoz, hogy elveszítse önuralmát. Hazudott, hogy megmentse bácsija bőrét – pedig minden idegszála az ellenkezőjét kívánta. Benézhetett a zárt szobába, de az üresség nem lepte meg igazán. Emlékezett még, hogy néhány napja itt voltak a szekerek. De látnia kellett azt a szörnyű kötelet, amelyről rögtön tudta, hogy az lógott a keresztgerendán, s ez már majdnem több volt, mint amit el tudott viselni. És ráadásul a nénje miatt hallgatnia kellett. Átkozott helyzet, nincs rá más szó. Most már ő is benne volt a dologban, és nincs út visszafelé. Akár tetszik, akár nem, Joss Merlyn cinkosa lett. Amikor megitta a második pohár vizet, arra gondolt, hogy a végén még a bácsija mellett fog lógni a bitófán. De nemcsak a bácsit mentette meg hazugságával, állapította meg egyre növekvő haraggal, hanem öccsét, Jemet is. Jem Merlyn is hálával tartozik neki. Maga sem értette, miért hazudott miatta. A férfi úgysem fogja megtudni, s ha meg tudja is, természetesnek veszi.

Patience néni még mindig a tűzhely előtt nyöszörgött és jajongott, de Marynek nem volt kedve vigasztalgatni. Úgy érezte, ma éppen eleget tett a családért. Idegei már pattanásig feszültek. Ha még egy percig a konyhában marad, fölsikolt ingerültségében. Visszament a mosóteknőhöz, és vadul belevágta kezét a jéghideggé vált szürkés, szappanos vízbe.

Joss Merlyn még délidő előtt visszatért. Mary hallotta, hogy a ház elülső ajtaján át belép a konyhába, és Patience néni hangos szóáradattal fogadja. Mary ott maradt a mosóteknőnél. Elhatározta, hogy hagyja, hadd magyarázza

el Patience néni a történteket, és ha a férfi tőle vár megerősítést, majd szól, s akkor is ráér bemenni a házba.

Nem hallotta, hogy mi történik odabent, de a néni hangja élesen rikácsolt, s a fogadós időnként dörgő kérdésekkel szakította félbe. Kis idő múltán az ablakból magához intette Maryt. A férfi a tűzhely előtt állt, szétterpesztett lábbal, arca komor volt, mint a zivatar.

– Gyerünk, gyerünk! – kiáltotta. – Ki vele! Mit tudsz a történtekről mondani? A nénéd csak összefüggéstelen szavakat szajkózik. Mi az ördög történt itt?

Mary nyugodtan, néhány jól megválasztott szóval elmondta, hogy mi történt délelőtt. Semmit sem hagyott ki – kivéve a földesúr érdeklődését Jem iránt –, és Bassat úr szavaival fejezte be a beszámolót: az emberek addig nem alszanak nyugodtan, amíg Joss Merlyn az akasztófán nem lóg, akár az apja.

A fogadós némán hallgatta, s amikor a lány végzett, öklével az asztalra vágott és átkozódott, majd a sarokba rúgta az egyik széket.

– Átkozott fattyú! – dörögte. – Éppannyira nincs joga a házamba jönni, mint bárki másnak. A házkutatási parancs blöff volt, ti nyomorult hülyék. Ilyesmi nem létezik. Istenemre, ha itt lettem volna, úgy küldöm vissza North Hillbe, hogy a felesége sem ismer rá többé. Isten verje meg! Majd megtanítom Bassat urat, ki dirigál a környéken, de úgy, hogy a talpamat fogja nyaldosni. Begyulladtatok tőle, mi? Rágyújtom a házát, ha még egyszer ilyesmit csinál!

Joss Merlyn torkaszakadtából üvöltött, a zaj szinte elviselhetetlen volt. De Mary nem félt tőle, érezte, hogy az egész jelenet csak színészkedés. Akkor volt halálosan félelmetes a férfi, ha suttogott. A mennydörgő hang

ellenére a fogadós tulajdonképpen félt, s ezt Mary jól tudta. Joss Merlyn önbizalma alaposan megcsappant.

– Adj valamit ennem – mondta. – Újra el kell mennem, és nincs vesztegetni való időm. Hagyd már abba a nyöszörgést, Patience, mert különben betöröm a képedet. Jól viselted magad, Mary, nem fogom elfelejteni.

A lány belenézett a szemébe.

– Csak nem hiszi, hogy a maga kedvéért tettem? – mondta.

– Mit bánom, miért tetted, az eredmény ugyanaz – felelt a férfi. – Nem mintha egy ilyen vak bolond, mint Bassat, bármit is talált volna. Nincs ennek helyén az esze. Vágj egy karéj kenyeret, és hagyd abba a beszédet! Aztán ülj az asztal végére, ahol a helyed van.

A két nő némán leült. Az ebéd csöndben folyt le. Mihelyt a fogadós befejezte, fölkelt, és anélkül hogy egy szóra is méltatta volna őket, kiment az istállóba. Mary azt várta, hogy nemsokára lódobogás hallatszik, de a férfi egy-két perc múlva visszatért, a konyhán keresztül kiment a kertbe, és átmászott a kerítésen. Mary figyelte, ahogy nekivág a lápnak, majd fölfelé indul a Tolborough-szirt és a Codda-szirt irányában. Egy pillanatig habozott a hirtelen agyába villanó terv józanságát mérlegelve. Az emeleten nénje léptei koppantak, s ez megadta a választ. Döntött. Várt, amíg a néni hálószobájának ajtaja becsukódik. Aztán ledobta a kötényét, és a fogasról lekapva a kendőjét, bácsija után rohant a földeken át. Amikor leért a völgybe, egy kőfal mellé kuporodott, amíg a férfi alakja föl nem bukkant a horizonton, majd újra el nem tűnt. Mary fölemelkedett, s követte a férfit a durva fű és a kövek között. Őrült, értelmetlen kalandra vállalkozott, de tennie kellett valamit a délelőtti fojtott feszültség után.

Az volt a terve, hogy szemmel tartja Joss Merlynt, és így talán sikerül valamit megtudnia titkos útjáról. Nem kételkedett abban, hogy a földesúr látogatása alaposan megváltoztatta a fogadós terveit, és hirtelen távozása a Nyugati-lápon át összefügg ezzel. Alig múlt egy óra, remek sétaidő volt. Marynek nem okozott gondot a nehéz terep, hiszen vastag talpú cipőt és rövid szoknyát viselt. A talaj elég száraz volt; a fagy megkeményítette a felszínét, s minthogy Helfordban úgyis hozzászokott a partvidék puha talajához meg a farm vastag sarához, így a gyaloglás a lápvidéken elég könnyűnek tűnt. Korábbi kószálásai megtanították egyre-másra, s így szilárd talajon tudott maradni, Joss Merlyn nyomát követve.

A feladat nehéz volt, erre csak néhány mérföldnyi járás után jött rá. A fogadós öles léptekkel haladt, és Mary csakhamar észrevette, hogy reménytelenül lemarad. Elhaladtak a Codda-szirt mellett, és a férfi most nyugatra fordult a Brown Willy lába felé; hatalmas termete ellenére kis fekete pontnak tűnt a lápvidék barna pusztaságában.

Mary megállt egy percre, hogy verítékes arcát megtörölje. Lebontotta a haját, mert úgy kényelmesebbnek érezte, és hagyta, hogy a szél belekapjon. Nem tudta megérteni, hogy a fogadós miért akarja megmászni a bodmini láp legmagasabb pontját ezen a decemberi délutánon, de elhatározta, hogy ha már idáig eljött, nem adja föl a cél előtt. Gyorsabban folytatta útját.

A talaj most már süppedős volt léptei alatt. A korai fagy itt megolvadt és vízzé vált. Az egész síkság lágyan, sárgán terült el előtte a téli esők miatt. A nyirkosság hidegen-ragadósan hatolt be a cipőjébe. Szoknyája szélébe tövis meg bogáncs kapaszkodott, s ezért hajszalagjával felkötötte derekához. Aztán nekiindult az ösvénynek

bácsija nyomán, de a férfi a lápos talaj legnehezebb részén már túl járt. Félelmetes gyorsasággal és otthonossággal haladt; Mary épp hogy látta még alakját a fekete hanga és a Brown Willy tövében lévő kisebb sziklatömbök között. Aztán egyszerre egy gránittömb mögött eltűnt a lány szeme elől.

Lehetetlen volt megállapítania, hogy melyik ösvényt választotta az ingoványon át. Pillanatok alatt tűnt el. Mary amennyire lehetett, követte. Ostobaság ez az üldözés, tudta, de valami makacs esztelenség tovább kényszerítette. Azt az ösvényt, amelyen a bácsi szárazon átkelt a szirtekhez, nem ismerte. Volt annyi esze azonban, hogy inkább nagy kerülővel szabaduljon meg az alattomos talajtól. Körülbelül kétmérföldnyit tett meg rossz irányban, de így biztonságban ért a szilárd talajra. Most már alig volt reménye arra, hogy újra megtalálja a fogadóst. Mégis elszánta magát, hogy a Brown Willyt megmássza. Újra meg újra megcsúszott és elvágódott a nedves mohán vagy a köves, de síkos talajon; időnként sziklacsúcsok állták el útját, néha megrémült hegyi kecske ugrott félre a neszre. Nyugat felől felhők gyülekeztek, s furcsa formájú árnyakat vetettek a síkságra. A nap eltűnt a láthatár mögött.

Nagy csöndesség honolt a dombok között. Egy holló rebbent föl előtte, s rikoltozott; nagy fekete szárnyát kitárva emelkedett a magasba, majd távolabb rekedt, tiltakozó kiáltással ívelt ismét a föld felé.

Amikor Mary a csúcsra ért, esti felhők jelentek meg a feje fölött. A világ elszürkült. A távoli látóhatárt elnyelte a növekvő alkony, és a lápról vékony, fehér pára szállt föl. Minthogy a legmeredekebb oldalról közelítette meg a szirtet, ezzel majdnem egy órát vesztett. Csakhamar teljes

sötétség fog ráborulni. A nyomozás értelmét vesztette, mert amerre a szem ellátott, élőlény nem volt a közelben.

Joss Merlyn már régen eltűnt. Talán nem is mászta meg a szirtet, hanem a durva bozót és az apróbb szirtek között megkerülte a hegyet, s észrevétlenül folytatta útját nyugat vagy épp kelet felé, ahol a távolabbi hegyek vonulata nyelte el.

Mary most már biztosan nem találná meg. A legjobb lesz, ha minél rövidebb úton visszatér – mégpedig gyorsan, különben ráborul a téli éjszaka a lápon, s akkor a halálfekete hanga lesz a párnája, és a sziklaszirt a menedéke. Tudta, hogy bolondságot követett el, amikor egy decemberi délután ilyen messzire merészkedett. Tapasztalatból tudta, hogy a bodmini lápon korán alkonyodik. A sötétség gyorsan leszáll, minden figyelmeztetés nélkül, a nap váratlanul elrejtőzik. A pára is veszélyt rejteget, mert felhőkben száll föl a nedves talajról, és fehér takaróként borítja be a mocsarat. Mary elszántsága szertefoszlott, leverten, csüggedten ereszkedett lefelé a szirt meredek lejtőjén.

Fél szemmel a mocsarat figyelte, a másikkal a fenyegető sötétséget. Alatta pocsolyás forrásvidék terült el, állítólag ez volt a tengerbe ömlő Fowey folyócska forrása. Tudta, hogy ezt a területet mindenáron el kell kerülnie, mert süppedőn ármányos volt, s a forrás mélységét sem ismerte.

A bal oldali utat választotta. Mire aztán a síkságra ért, és a Brown Willy hatalmas, komor csúcsa már messze mögötte emelkedett, a pára és a szürkület teljesen ellepte a lápvidéket, s Mary minden tájékozódási érzékét elvesztette.

Akármi történjen, meg kell őriznie nyugalmát, s nem

szabad engednie a lelkében növekvő félelemnek. A párától eltekintve az este kellemes és viszonylag enyhe volt, most már csak valami rendes ösvényt kell találnia, mely lakott területre vezeti.

A mocsár felől nem fenyegette veszély, ha a magas, szilárd talajon marad. Szoknyáját felkötve és kendőjét szorosan válla köré csavarva nyugodtan haladt előre. Ha bizonytalan foltokat látott, gondosan előre kitapogatta a talajt, s a lágy, süppedő füves területeket elkerülte. Már az első néhány mérföld után kiderült, hogy rossz irányba indult; váratlanul egy patakhoz ért, ezzel nem találkozott a szirtekhez vezető útján. Ha a part mentén folytatja útját, újra a mélyen fekvő, mocsaras vidékre ér. Így hát könnyelműen belegázolt a vízbe, térdig elmerülve. Elázott cipője és harisnyája nem aggasztotta. Szerencsésnek tartotta magát, hogy a patak nem volt mélyebb, mert különben úsznia kellett volna, és akkor egészen átázik a ruhája. A talaj mintha emelkedni kezdett volna előtte, és most keménynek, szilárdnak látszott. Vakmerőn belevágott a végtelen messzeségű síkságba. Végre egy elhanyagolt ösvényre ért. Látta, hogy itt valaha kocsi is haladt, tehát nyugodtan ment tovább. Az út nehezén túl volt; s most, amikor az igazi aggodalom oka megszűnt, gyöngének és kétségbeejtően fáradtnak érezte magát.

Lábát súlyos tárgyként vonszolta, úgy érezte, mintha nem is tartozna a testéhez. Szeme mintha egészen belesüllyedt volna arcába. Tovább menetelt leszegett fejjel, és arra gondolt, hogy a Jamaica Inn magas, szürke kéménye talán most először nyújtana jóleső és vigasztaló látványt. Az ösvény kiszélesedett, és egy másik, keskenyebb utacska futott keresztül rajta. Mary néhány percig bizonytalanul tűnődött, hogy melyik irányt válassza.

Ekkor hallotta meg a lódobogást, amely balról tartott feléje a sötétségben.

A paták tompán dobbantak a tőzeges talajon. Mary az ösvény közepén várt. Idegei megfeszültek a gyorsan közeledő neszre, mígnem végre a ló előbukkant a párából. Utasával együtt szinte kísértetiesnek látszott, mintha nem is a való világhoz tartoztak volna. A lovas nagy erővel lefékezte lovát, hogy kikerülje Maryt.

– Halló! – kiáltotta. – Ki az? Valaki bajban van? – Szemügyre vette a nyeregből, és meglepetve kiáltott föl: – Egy nő!... Hát maga mit keres itt?

Mary a zablához kapott, és megnyugtatta a ficánkoló lovat.

– Elvezetne kérem a főútra? – kérdezte. – Egészen eltévedtem, és mérföldekre kerültem az otthonomtól.

– Nyughass, hé! – szólt a férfi a lovához. – Honnan került ide? Hát persze hogy segítek.

Hangja halk és lágy volt. Mary tudta, hogy jobbfajta ember lehet.

A Jamaica Innben lakom – mondta, de alig ejtette ki ezt a néhány szót, már meg is bánta. Persze... most már nem fog segíteni. A fogadó neve elég ahhoz, hogy megsuhintsa a lovát és otthagyja őt, segítsen magán, ahogy tud. Ostobaság volt...

A férfi egy percig hallgatott. Mary számított erre. De amikor a lovas újra megszólalt, hangja nem változott, éppolyan gyöngéd és lágy volt, mint korábban.

– A Jamaica Innben? – kérdezte. – Messzire tévedt, attól tartok. Épp ellenkező irányba haladt. Tudja-e, hogy a Hendra-völgy túlsó felére jutott?

– Nem ismerem ezt a vidéket – felelte a lány. – Sosem jártam erre. Nagy butaság volt téli délután ilyen messzire

merészkedni. Nagyon hálás lennék, ha a jó ösvényre vezetne. Az országúton hamar hazatalálok.

Az idegen tűnődve nézte egy percig, aztán leugrott, a nyeregből.

– Teljesen kimerült – mondta. – Hiszen egy lépést sem tudna megtenni. Különben sem engedném el. A falu nincs messze, odaviszem. Emelje a lábát, majd fölsegítem.

A következő percben Mary a nyeregben ült. A férfi mellette állt, s a kantárt fogta.

– Kényelmesebb, ugye? – kérdezte. – Hosszú, fárasztó utat tehetett meg a lápvidéken. A cipője teljesen átázott, és a szoknyája széle is. Hazajön velem, megszárítja a ruháját, pihen egy kicsit, s vacsora után hazakísérem a Jamaica Innbe.

Együttérzőn, de nyugodt fölénnyel beszélt, úgyhogy Mary megkönnyebbülten lélegzett föl. A férfira bízta magát, aki elrendezte a kantárt, s fölnézett rá. Mary most látta először a szemét a kalap karimája alatt. Furcsa szempár volt, szinte átlátszó, mint az üveg, és olyan világos, hogy majdnem fehérnek látszott. A természetnek ilyen szeszélyét még sohasem látta. A szempár rászegeződött, kutatón, mintha Mary gondolataiban olvasna. A lány érezte, hogy elernyed a tekintet alatt, de nem bánta... Aztán észrevette, hogy a férfi haja is fehér volt. Mary töprengve meredt rá; nem értette, hiszen az arca sima volt, s a hangja sem vallott idősebb emberre.

Aztán egyszerre, kínos zavarban jött rá, hogy mi az oka a rendellenességnek, s elfordította, a fejét. A férfi albínó volt.

Levette kalapját, és meghajolt a lány előtt.

– Hadd mutatkozzam be – szólt mosolyogva –, akármilyen szokatlan módon ismerkedtünk meg. Francis

Davey a nevem. Altarnun vikáriusa vagyok.

Hetedik fejezet

Valami különös béke honolt a házban. Olyan volt, mint egy meseház, melyet a hős egy nyári éjszakán fedez föl; előtte tüskesövény sűrűje, aztán virágok tarka csoportjai, melyeknek szirmait nem bántotta emberi kéz. Óriás páfrányok és hosszú szárú fehér liliomok meredeznek az ablakok alatt. A mesében is repkény borítaná az ilyen falat, s maga a ház már százéves álmot aludna.

Mary mosolygott a saját képzelődésén, és kezét újra a tűz fölé tartotta. A csönd kellemesen hatott rá: enyhített fáradtságán, és megszüntette félelmét. Mennyire más világ ez, mint a Jamaica Innben. Amott a csönd vészterhes volt, és rosszakarattal teli. Milyen más itt minden! A szoba, amelyben ült, a szalon nyugalmát árasztotta, melyet az ember csak esténként keres föl. A bútorok, a középen álló asztal, a falakon függő képek nem a nappal világát idézték. Mintha aludtak volna ezek a tárgyak. Itt valaha emberek éltek – boldog, békés emberek. Dohos könyv a hónuk alatt; amott az ablakban ősz hajú, kék ruhás anyóka hajol a varrása fölé. De mindez nagyon régen lehetett. Most mindannyian ott alszanak a kapu mögött a templomkertben; nevük alig olvasható a gizgazos kövön. Amikor örökre eltávoztak, a ház úgyszólván önmagába vonult, és azóta némán hallgat.

Mary figyelte Daveyt, miközben a férfi vacsorához terített, és arra gondolt, milyen okosan tette, amikor hagyta, hogy elmerüljön a ház légkörében. Más ember talán csevegett volna, a csészéket zörgeti, tehernek érezvén a csöndet. A lány szeme körüljárt a szobában; egyetlen kérdés nélkül elfogadta a falakat, amelyeken nem

függtek a szokásos biblikus képek, a fényezett asztalt, amelyet nem borítottak iratok és könyvek, tehát mindaz, ami egy szokásos lelkészlakhoz hozzátartozott volna. A sarokban állványt látott, rajta félig festett vásznat, mely a dozmaryi forrást ábrázolta. A kép szürke, esőfelhős, szélcsöndes napon készült, a víz nem ragyogott, hanem tompán fénylett. A festmény lenyűgözte Maryt. Nem értett a festészethez, de ebben a képben erő rejlett, és szinte érezte az arcába vágó esőt. Davey – úgy látszik – figyelte tekintetét, mert az állványhoz lépett, és megfordította a festményt.

– Ne nézze meg! – mondta. – Sietve készült, és nem volt időm befejezni. Ha szereti a képeket, mutatok valami szebbet. De először is vacsorát adok. Maradjon csak ott, majd odaviszem az asztalt.

Újdonság volt számára, hogy kiszolgálják, de Davey olyan nyugodtan és természetesen csinálta, hogy Mary nem jött zavarba.

– Hanna a szomszédban lakik – szólt Davey –, minden délután négykor hazamegy. Szeretek egyedül maradni. Szívesen készítem magam a vacsorát, legalább nem kell időhöz alkalmazkodnom. Ma szerencsére almás lepényt készített. Remélem, ízleni fog, ugyanis nem valami jó süteményt szokott csinálni.

Gőzölgő teát öntött a csészébe, és kanálnyi tejszínt tett rá. Mary még nem tudta megszokni fehér haját, szemét; oly éles ellentétben volt hangjával, s a fekete papi öltöny még feltűnőbbé tette külsejét. Még mindig fáradt volt, és kissé idegenül érezte magát az új környezetben, de a férfi tiszteletben tartotta csönd utáni vágyát. Mary lassan falatozott, és időnként lopva ránézett a vikáriusra a teáscsésze mögül. De az rögtön megérezte pillantását, és

azonnal feléje fordította fehér tekintetét, mely olyan rideg volt, mint a vak emberé, de mégis átható. Erre a lány újra elnézett Davey válla fölött a szoba sárga falára vagy a sarokban elhelyezett állványra.

– A Gondviselés akarta, hogy ma este megtaláljam a lápvidéken – mondta a férfi végre, amikor Mary eltolta a tányért, és belesüppedt a székbe, állát kezébe támasztva. A szoba melege és a forró tea elálmosította, és Davey hangja messziről hangzott felé.

– Hivatásom néha a legmesszebb fekvő tanyákra meg kunyhókba is elvisz – folytatta Davey. – Ma délután gyereket segítettem a világra. Élni fog, meg az anyja is. Nehézkes, nemtörődöm népség a lápvidék lakója. Ezt maga is észrevehette. Nagyon becsülöm őket.

Mary nem válaszolt. A Jamaica Innbe járó banda nem keltett benne valami nagy megbecsülést. Azon tűnődött, honnan árad felé a rózsaillat. Aztán észrevette, hogy a kis asztalon, a széke mögött elszáradt szirmok vannak a vázában. Amikor Davey újra megszólalt, gyöngéd hangjában türelmetlenség lappangott.

– Miért kószált a lápon ma este? – kérdezte.

Mary fölriadt, és az arcába nézett. Davey szeme végtelen együttérzést sugárzott, és a lányt elfogta a vágy, hogy könyörületére bízza magát. Alig tudta, hogyan történt, egyszerre a saját hangját hallotta, amint válaszol: – Szörnyű bajban vagyok – mondta. – Néha már azt hiszem, olyan leszek, mint a néném, és megbolondulok. Maga is biztosan hallott itt mindenféle szóbeszédet, de talán ügyet sem vetett rá. Alig egy hónapja vagyok a Jamaicában, de számomra ez húsz évnek tűnik. A néném aggaszt. Bárcsak elvihetném! De nem akarja otthagyni Joss bácsit, akárhogyan is bánik vele. Minden este azzal a gondolattal

fekszem le, vajon megint hallom-e éjjel a szekereket. Először hat-hét érkezett, nagy ládákat, csomagokat hoztak, s a folyosó végén, a lezárt szobában raktározták föl. Akkor éjszaka megöltek egy embert. Láttam a gerendáról lecsüngő kötelet... – Abbahagyta, és érezte, hogy forróság önti el az arcát. – Senkinek sem mondtam még el – folytatta. – De most kijött belőlem. Nem tudtam tovább magamba fojtani. Lehet, hogy nem lett volna szabad elmondanom. Valami szörnyűt tettem!

Davey egy kis ideig nem válaszolt, hagyta, hogy a lány magához térjen. Aztán lassan, gyöngéden beszélni kezdett, mint az apa, aki rémült gyermekét csitítgatja.

– Ne féljen – mondta. – Titka biztonságban van. Senki sem fogja megtudni. Látom, nagyon elfáradt. Az én hibám, hogy behoztam a meleg szobába és enni adtam. Le kellett volna rögtön fektetnem. Órák óta kószálhatott a lápon. A Jamaica meg a falu között sok a veszélyes hely. A mocsár ilyenkor a leggonoszabb. Ha kipihente magát, majd kocsin visszaviszem, s ha akarja, én mentem ki a fogadós előtt.

– Nem, azt nem teheti – felelt Mary gyorsan. – Ha csak a felét megsejti annak, amit ma este tettem, megöl, magával együtt. Elszánt ember, semmitől sem riad vissza. A legrosszabb esetben a pitvaron át bemászom a szobámba. Nem szabad megtudnia, hogy itt jártam, s megismertem magát.

– Kissé szabadjára engedi a képzeletét – mondta Davey. – Lehet, hogy ridegnek vagy ellenszenvesnek látszom. De végtére is a tizenkilencedik században élünk, és az emberek nem gyilkolják meg egymást ok nélkül. Éppannyi jogom van ahhoz, hogy a királyi országúton végighajtsak, mint a bácsijának. S ha már itt tartunk, nem gondolja, hogy elmondhatná az eset többi részletét? Mi a neve, és mióta

lakik a Jamaica Innben?

Mary fölnézett a színtelen arcra, a sápadt szempárba, a rövidre nyírt fehér hajra. Újra arra gondolt, hogy a természetnek milyen különös szeszélye ez az ember. Éppúgy lehet huszonegy éves, mint hatvan. De annyi kétségtelen, hogy nyugodtan megbízhat benne. És mégis habozott, a szavakat fontolgatva agyában.

– No ki vele – mondta Davey mosolyogva. – Hallottam már nem egy vallomást. Nem itt Altarnunban, de Írországban meg spanyol földön is. A maga története talán nem is fog olyan különösnek hangzani, mint gondolja. Van másféle világ is a Jamaica Innen kívül.

Davey beszéde megzavarta. Mintha gúnyt űzött volna belőle, és tapintata meg jósága ellenére azt képzelte volna, hogy valójában egy hisztérikus fiatal teremtéssel ül szemközt. De azért belefogott a történetbe, s kapkodó, rosszul fogalmazott mondatokban beszélt. Azzal az első kocsmai szombat estével kezdte, s aztán visszafelé mesélt az érkezéséig. Története laposan, színtelenül hangzott, nem nagyon meggyőzően – még önmaga előtt sem, aki pedig tudta, mennyire igaz. A nagy fáradtság nehézzé tette a beszédet. Állandóan a szavakat kereste, folyton megállt, gondolkodott, újra visszatért és ismételt. A férfi türelmesen, megjegyzés vagy kérdés nélkül hallgatta végig, de a lány folyton magán érezte fehér tekintetét. Davey időnként nyelt egyet, és Mary már annyira megszokta ezt a mozdulatot, hogy időnként megállt, és várt rá. A félelme, a rémület és a kétség önmaga Jött egy túlfűtött agy szüleményének hangzott, és a kocsmában folytatott beszélgetés a fogadós meg az idegen között kiagyalt ostobaságnak tűnt. Nem tudta biztosan, de érezte, hogy Davey nem hisz neki. Kétségbeesetten próbálta

tompítani a már-már nevetségesen kiszínezett mesét, s a végén a bácsi – aki eddig a fő gonosz volt – iszákos falusi bikává vált, aki hetenként egyszer megveri a feleségét, a csempészek szekerei pedig egyszerű fuvaroskocsikká alakultak, melyek éjszaka végezték a szállítást.

A földesúr látogatásának részleteiben több volt a meggyőző erő, de az üres szobáról szóló beszámoló újra furcsán hangzott, és a történet egyetlen valódinak tűnő része az volt, amikor elmondta, hogyan tévedt el ma délután a lápvidéken.

Amikor befejezte, Davey fölkelt, és föl-alá járkált a szobában. Lágyan fütyörészett, és meglazult, egyetlen szálon függő kabátgombjával játszott. Aztán megállt a kandalló előtt, háttal a tűznek, és lenézett a lányra. De Mary nem tudott semmit sem kiolvasni a szeméből.

– Természetesen elhiszem – mondta egy-két pillanat múlva. – Nem látszik hazugnak, és a hisztériáról valószínűleg fogalma sincs. De a története nem sokat érne a tárgyalóteremben, legalábbis úgy nem, ahogyan ma este elmondta. Ez így dajkamesének hangzik. Még valami: botrányos, fölháborító dolog, de mindnyájan tudjuk, hogy csempészés folyik az egész vidéken, és a bírák fele nagyon is jól él belőle. Ez elképeszti, mi? De biztosíthatom, hogy igaz. Ha a törvény szigorúbb lenne, jobban vigyáznának, és a bácsija fészkét már régen kitisztították volna a Jamaicában. Bassat úrral egyszer-kétszer találkoztam, és becsületes, derék fickónak ismerem, de magunk között szólva, kissé ostoba. Fecseg, beszél, vitázik, ez minden. A ma reggeli kirándulást nagy titokban fogja tartani, ha nem tévedek. Tulajdonképpen nem volt joga átkutatni a fogadót, és ha kiderül, hogy mit tett, ráadásul eredmény nélkül, hát az egész megye rajta fog nevetni. Még valamit

mondhatok: látogatása biztosan megrémítette a fogadóst, s most csöndben lapul. Egy ideig nem érkeznek majd szekerek a Jamaica Innbe. Úgy hiszem, ebben biztos lehet.

Mary rosszallóan hallgatta ezt az érvelést. Azt remélte, a férfi fölháborodik, ha már elismerte, hogy igazat mondott. De szemmel láthatóan egészen nyugodt maradt, és szinte természetesnek tartotta az egészet.

Davey észrevehette a lány arcán a csalódást, s így folytatta: – Beszélhetek Bassat úrral, ha kívánja, és elmondhatom a maga történetét. De ha nem kapja rajta a fogadóst meg a szekeres bandát, hát kevés remény van a meggyőzésére. Ezt jól jegyezze meg. Attól tartok, nem látszom nagyon készségesnek, de a helyzet rendkívül nehéz, minden szempontból. Aztán meg: nem akarja, hogy a nénje belekeveredjen a dologba. Márpedig ez aligha kerülhető el, ha letartóztatásra kerül sor.

– Hát akkor mit ajánl, mit tegyek? – kérdezte Mary tanácstalanul.

– A maga helyében várnék – válaszolta Davey. – Figyelje a bácsiját, és ha a szekerek újra megjelennek, értesítsen engem. Aztán együtt döntenénk arról, mi a tennivaló. Feltéve, ha újra megtisztel bizalmával.

– És mi van az idegennel, aki eltűnt? – kérdezte Mary. – Meggyilkolták. Biztos vagyok benne. Csak nem hiszi, hogy ebben az ügyben sem tehetünk semmit?

– Attól tartok, semmit, hacsak meg nem találják a holttestet, ami igen valószínűtlen – mondta Davey. – Lehetséges, hogy nem is gyilkolták meg. Ne haragudjék, de azt hiszem, elragadta a képzelete. Ne felejtse el, csak egy darab kötelet látott. Ha valóban látta volna azt az embert holtan vagy akár csak megsebesülten, az persze más lenne.

– Hallottam, hogy a bácsi megfenyegette –

makacskodott Mary. – Hát ez nem elég?

– Kedvesem, az emberek az év minden napján fenyegetik egymást, de ezért még nem kerülnek bitófára. Figyeljen csak ide! Barátja vagyok, bízhat bennem. Ha a jövőben aggódik valamiért, vagy kétségbeesik, jöjjön el hozzám, és öntse ki a szívét. Ma délután bebizonyította, hogy nem fél a hosszú sétától. Altarnun csak néhány mérföldnyire van az országúttól. Bármikor jöhet, és ha nem vagyok itthon, Hanna beengedi, és ellátja mindennel. Elfogadja az ajánlatomat?

– Nagyon szépen köszönöm.

– No, most vegye föl szépen a harisnyáját meg a cipőjét, amíg a kocsiért megyek. Visszaviszem a Jamaica Innbe.

A visszatérés gondolata gyűlöletes volt Mary számára, de szembe kellett vele néznie. Nem szabad a nagy különbségre gondolnia: a vikárius békés szobájára, a gyöngéden lobogó gyertyákra, a meleg tűzre, a süppedős székre az egyik oldalon, a másikon pedig a Jamaica Inn komor, hideg folyosóira, a pitvar fölött lévő parányi kopár szobájára... Azt persze nem szabad elfelejtenie, hogy bármikor visszatérhet ide.

Az éjszaka szép volt: a kora este sötét felhői elszálltak, s az égen csillagok miriádja szikrázott. Mary Francis Davey mellett ült a kiskocsin, bársonygalléros meleg kabátba burkolva. Nem ugyanaz a ló húzta a kocsit, mint amelyikkel a lápon találkozott: ez rövid lábú, zömök, szürke állat volt, frissen, kipihenve, s úgy vágtatott, mint a szélvész. Különös, vérpezsdítő utazás volt; a szél belecsapott Mary arcába, csípte a szemét. Altarnunból a dombon lefelé először lassabban hajtottak, mert a lejtő meredek volt, de az országúton, Bodmin irányában Davey

megostorozta a szürkét, s az állat hátracsapott füllel csak úgy száguldott. Patája végigdübörgött a kemény, fehér úton, porfelhőt kavarva. Mary a lendülettől kissé a társához dőlt. A férfi nem próbálta fékezni a lovat, és mikor Mary fölnézett rá, látta, hogy mosolyog.

– Gyí te, ne, vágtass! – kiáltotta. – Gyorsabban is tudsz!

Hangja halk volt, de izgatott, mintha önmagának beszélne. A hatás természetellenes és kissé ijesztő volt. Mary kényelmetlenül érezte magát, mert úgy tűnt, mintha a férfi egyszerre más világba lépett volna, s egészen megfeledkezett volna róla.

Először figyelhette meg a férfi arcélét, s látta, milyen tiszta, nemes vonásai vannak, milyen kiugró az orra. Talán albinósága miatt lett más, mint azok a férfiak, akiket Mary eddig ismert.

Olyan volt, mint egy madár. Ülésén kuporogva keze szárnynak tetszett, amikor fekete köpenyét a szél fölfújta. Mary újból törte a fejét, mennyi idős lehet. A férfi most újra rámosolygott, s ettől megint emberi lénynek látszott.

– Imádom ez a lápot – mondta. – Persze maga rossz körülmények között ismerte meg, nem is érthet meg. De ha olyan jól ismerné, mint én, és látta volna minden hangulatát, télen, nyáron, maga is kedvelné. Nincs az országnak még egy ilyen vidéke, amely ennyire lenyűgöző lenne. Régi-régi táj ez. Néha úgy hiszem, egy más kor maradványa. A lápot teremtette az Isten először, aztán következett az erdő, a völgy és a tenger. Mássza meg Roughtort valamelyik reggel, napkelte előtt, és hallgassa a sziklák szelét. Majd akkor megérti, mire gondoltam.

Mary állandóan az otthoni lelkészre gondolt: derűs kis ember volt, sok-sok gyereke éppolyan volt, mint ő, s a felesége rendszerint szilvás pudingot készített. Karácsony

napján mindig ugyanazt a prédikációt mondta el, a hívei bármikor kisegíthették volna, ha megakad benne. Mary szerette volna tudni, Francis Davey mifélét mond az altarnuni templomban. Roughtorról prédikál, meg a dozmaryi forrásról? Most egy útmélyedéshez értek, ahol kis facsoport völgyes keretet alkotott a Fowey folyó mellett. Előttük meredeken emelkedett az út, nem védte domb a széltől. Mary már látta a Jamaica magas kéményeit az égre rajzolódva.

Az út véget ért, az öröm elszállt belőle. Bácsijától való régi félelme és a gyűlölete ismét visszatért. Davey épp az udvar előtt állította meg a lovát.

– Minden kihalt – mondta nyugodtan. – Mintha halottas ház lenne. Próbáljak benyitni?

Mary a fejét rázta.

– Mindig retesz van rajta – suttogta –, s az ablakot rács védi. Az ott az én szobám, a pitvar fölött. Fölmásznék, ha a vállára segítene. Már nehezebb feladatot is megoldottam. A szobám ablaka nyitva van, ha a pitvar párkányára érek, már könnyű az egész.

– Még megcsúszna a palán – válaszolt Davey. – Nem engedhetem. Esztelenség. Más módon nem tud bejutni? Esetleg hátulról?

– A kocsma ajtaja zárva van, meg a konyháé is – mondta Mary. – De körüllopózhatunk, és meggyőződhetünk róla.

Daveyt a ház másik oldalára vezette, majd hirtelen felé fordult, ajkára illesztve ujját.

– Fényt látok a konyhában! – suttogta. – Ez azt jelenti, hogy itthon van a bácsim. Patience néni korán lefekszik. Az ablakon nincs függöny, meglátna ha elhaladnánk előtte.

Mary nekilapult a ház falának.

– No jó – mondta Davey. – Majd ügyelek rá, hogy ne lásson meg. Belesek az ablakon.

A lány az ablak mellől figyelte, ahogy a férfi néhány percig bekémlelt a konyhába. Aztán Davey magához intette, s arcán ugyanaz a feszült mosoly játszott, mint előbb.

– Ma este nem szállunk vitába a Jamaica Inn fogadósával – mondta.

Mary követte a tekintetét, és közelebb lépett az ablakhoz. A konyhát egy palackba illesztett gyertya világította meg. Már félig leégett, és oldalán nagy csomóban lógott a faggyúzsír. A láng libegett-lobogott a kertre nyíló ajtó felől szálló huzat miatt. Joss Merlyn az asztal mellett terpeszkedett részeg mámorban; hatalmas lábát szétvetette, kalapja a feje búbján volt. Maga elé meredt a pislákoló gyertya fényénél, szeme üveges volt és merev, mint egy halott emberé. Az asztalon egy tört nyakú palack is hevert, mellette üres pohár. A tőzegtűz már régen kialudt. Francis Davey a nyitott ajtóra mutatott: – Ott bemehet, s föl a szobájába – mondta. – A fogadós nem fogja észrevenni. Zárja be az ajtót maga után, és fújja el a gyertyát, mert még tűz támad. Jó éjszakát, Mary Yellan. Ha valaha bajba kerül és szüksége lenne rám, mindig megtalál Altarnunban. Megfordult a ház sarkánál, és eltűnt. Mary lábujjhegyen a kocsmába osont, becsukta, majd rázárta az ajtót. Akár be is csaphatta volna, az sem ébreszti föl a bácsit.

Joss Merlyn már a saját mennyországába jutott, s a kis, mindennapi világ eltűnt számára. A lány elfújta a gyertyát, és magára hagyta a férfit a sötétségben.

Nyolcadik fejezet

Joss Merlyn öt napon át holtrészeg volt. Többnyire eszméletlenül hevert az ágyon, amelyet Mary és nénje állított föl neki a kocsmában. A férfi nyitott szájjal aludt, és horkolása az emeleti hálószobákban is hallatszott. Délután öt óra felé fél órára fölébredt, brandyért üvöltött, és zokogott, mint egy kisgyerek. Felesége odament hozzá, csitítgatta, és megigazította a párnáját. Kevés vizes brandyt adott neki, s olyan gyöngéden beszélt hozzá, mintha beteg gyermek lenne, még a poharat is az ajkához emelte. A férfi merev, vérben úszó szemmel bámult maga elé, motyogott magában, ós reszketett, mint egy kivert kutya.

Patience néni egyszerre mintha kicserélődött volna: olyan nyugalmat és lélekjelenlétet tanúsított, amit Mary nem is feltételezett róla. Teljesen férje ápolásának szentelte magát. Mary undorodva figyelte, amikor lepedőt váltott alatta. Ő maga meg csak a férfi közelébe sem bírt menni. Patience néni az egészet természetesnek tartotta, s a férfi átkai és üvöltései, amiket jutalmul kapott, csöppet sem rémítették meg. Csak ilyenkor uralkodott a férfin, aki eltűrte, hogy forró vizes törülközővel mossa meg a homlokát, friss lepedőt tegyen alá, megfésülje kócos, vastag szálú haját. Joss néhány perc múlva, újra elaludt. Arca lilára vált, nyelve kilógott nyitott száján, s úgy hortyogott, mint egy bika. A konyhában nem lehetett megmaradni, és Mary meg a nénje a kis, alig használt nappalit rendezték be lakószobává. Patience néni először bizonyult társas lénynek. Boldogan csevegett a régi helfordi napokról, amikor ő meg Mary anyja együtt voltak

fiatalok. Fürgén, könnyedén mozgott a házban, és Mary hallotta néha, hogy régi egyházi dalokat dúdol, miközben ki-be járkál a konyhába. Elmondta, hogy Joss Merlyn nagyjából mintegy kéthavonta zuhan ilyen alkoholmámorba. Azelőtt ritkábban történt ez meg, de most egyre gyakoribbá vált, és Patience néni sohasem tudhatta biztosan, mikorra várható a következő. Ezt most a földesúr látogatása váltotta ki. A fogadós rettentő dühös volt, mesélte Patience néni, és miután hat órakor hazatért a lápról, egyenesen a kocsmába ment. Ő akkor már tudta, mi következik.

Patience néni kérdezősködés nélkül elfogadta azt a történetet, hogy Mary azon az estén eltévedt a lápvidéken. Annyit mondott, hogy vigyázni kell a mocsaras részen, de többet nem is beszélt róla. Mary nagyon megkönnyebbült. Nem akart részletesen beszámolni kalandjáról, és elhatározta, hogy az altarnuni ismeretségről sem szól. Közben Joss Merlyn kábultan hevert a konyhában, s a két nő aránylag békében töltötte az öt napot.

Az idő hűvös és szürke volt, Mary egyáltalán nem kívánkozott elhagyni a házat. De az ötödik napon elült a szél, kisütött a nap, és a múltkori kaland ellenére elhatározta, hogy újra nekivág a lápvidéknek. A fogadós kilenckor felébredt, és torkaszakadtából üvöltözni kezdett. A zaj, a szag és Patience néni, ahogyan lecsoszogott a tiszta lepedővel a hóna alatt, olyan undort keltett benne, hogy még jobban megutálta az egész házat.

Egy karéj kenyeret kötve a zsebkendőjébe, kiosont a házból, és az országúton át nekivágott a lápvidéknek. Ezúttal a Keleti-láp felé tartott, Kilmar irányába. Az egész nap előtte állt még, nem kellett attól tartania, hogy eltéved. Folyton Francis Daveyre gondolt, Altarnun furcsa

vikáriusára, és az jutott eszébe, hogy a férfi milyen keveset mondott el magáról, míg ő egész életét kiteregette előtte azon az egyetlen estén. Elképzelte, milyen különös látvány lehet a dozmaryi vizek mellett festegetve, kalap nélkül, fehér haja glóriaként világít homloka fölött a szélben. A tenger felől sirályok szállnak, s a tavacska felszíne csillog-villog.

Azon tűnődött, vajon Davey miért lépett papi pályára, s vajon az altarnuni hívek kedvelik-e. Karácsony ideje közeledett. Otthon a helfordi nép virággal, örökzölddel és fagyönggyel díszíti ilyenkor a házait. Nagy tortákat meg süteményeket sütnek, pulykát meg libát hizlalnak. A kis plébános ünnepélyesen mosolyog apró világára, s karácsony este teázás után Trelowarrenbe lovagol kökénygint inni. Francis Davey is virággal díszíti templomát?

Annyi biztos, hogy a Jamaica Innben nem sok vidámságra számíthat.

Mary már vagy egy órája járkált, amikor egyszerre patak zárta el útját, amely a hegyek közötti völgyben kanyargott a mocsár között. A vidék nem volt ismeretlen számára, és a sima, zöld szinten túl Kilmar repedt öklét látta meg, ahogyan égre mutat ujjaival. Újra a Trewartha-mocsarat látta, ahol azon az első szombaton kószált, de ezúttal délkelet felé fordult, s a hegyek másként látszottak a derűs napfényben. Patak csörgedezett vidáman a kavicsokon át, a sekély víz kis gázlónak látszott. A mocsár balra terült el tőle. A szél fűcsomókat lengetett, melyek együtt sóhajtoztak, susogtak.

Alattomos ingoványos terület volt ez, mely szilárdnak látszott, de az emberi láb rögtön belesüppedt. Mary hátat fordított a mocsárnak, és átgázolt a patakon. A szilárd

talajon maradt, a patak partján, és követte kanyargó útját a hegyek között. Csak néhány felhő vetett árnyékot, a lápvidék homokszínben fénylett a nap alatt. Magányos szalonka tűnődött a patak mentén, tükörképét figyelve a vízben. Hosszú csőrével hirtelen odakapott a nád közé, majd visszanézett, lábát maga alá húzta, s a levegőbe emelkedett. Panaszosan kiáltva szállt el dél felé. Valami megzavarhatta. Mary néhány pillanat múlva meglátta az okát. Néhány póni dobogott elő a domb mögül, és belegázolt a patakba inni. Hangosan ugrabugráltak a sziklák között, egymást taszigálták, s farkukat lóbálták a szélben. Azon a kapun jöhettek át, mely bal felől, egy kicsit távolabb tárva-nyitva állt. A kaput ormótlan kővel támasztották ki, s rajta keresztül cuppanósan sáros szekérút vezetett.

Mary nekidőlt a kapunak, és a lovakat figyelte. Szeme sarkából látta, hogy egy férfi közeledik a csapáson, vödröt tartva mindkét kezében. Már épp folytatni akarta útját a völgyben, amikor a férfi meglóbálta a vedret, és rákiáltott.

Jem Merlyn volt az. Mary már nem térhetett ki előle, s a kapunál maradt, amíg a férfi oda nem ért. Pecsétes ing volt rajta, amely sosem látott még mosóteknőt, és piszkos térdnadrág, amelyet lószőr meg más mocsok borított. Kalapot vagy kabátot nem viselt, álla borostás volt. Ahogy a lányra nevetett, foga kivillant. Éppilyen lehetett a bátyja húsz évvel ezelőtt...

– Szóval idetalált, mi? – mondta. – Nem vártam ilyen hamar, különben kenyeret sütöttem volna a tiszteletére. Már három napja nem mosakodtam, és krumplit eszem napok óta. Ehol ni, fogja csak ezt a vödröt!

Az egyik vödröt Mary kezébe nyomta, mielőtt a lánynak ideje lett volna tiltakozni, s máris a vízpartra indult a

pónik után.

– Ki onnét, hé! – kiáltotta. – Bepiszkítod az ivóvizemet. Ki onnan, te fekete ördög!

A vödör aljával nagyot vágott a legnagyobb póni farára, s a lovak rugdalózva kiviharzottak a vízből, föl a dombra.

– Az én hibám, mert nem csuktam be a kaput – kiáltotta Mary felé. – Hozza le azt a másik vödröt! A víz elég tiszta a patak túlsó felén.

Mary lesétált a vízhez, s a férfi megtöltötte mind a két vödröt, miközben válla fölött a lányra vigyorgott.

– Mit tett volna, ha nem talál itthon? – mondta, és ingujjával megtörülte az arcát.

Mary nem tudta elfojtani a mosolyát.

– Azt sem tudtam, hogy itt lakik – mondta. – Egyáltalán nem azért sétáltam erre, hogy magával találkozzam. Másfelé fordulok, ha tudom, hogy itt van.

– Nem hiszem én – mondta a férfi. – Abban a reményben indult el, hogy rám talál. Kár úgy tennie, mintha nem így lenne. No, hát épp jó időben érkezett, hogy megfőzze az ebédemet. A konyhában talál egy szelet birkahúst.

Fölvezette Maryt a sáros csapáson; a sarkon befordulva alacsony, szürke kunyhó elé értek, amely a domboldalon épült. Mögötte apró tanyaépületek álltak, s egy kis krumpliföld látszott. A zömök kéményből vékony füstcsík szállt föl.

– Ég már a tűz, s igazán nem tart sokáig, míg azt a kis birkát megfőzi. Remélem, tud főzni.

Mary végigmérte.

– Mindig így kihasználja az embereket? – kérdezte.

– Nincs sok alkalmam rá – felelte a férfi. – Ha már itt van, segíthet. Anyám halála óta mindig magam főztem.

Azóta nem lépte át fehérnép a kunyhó küszöbét. Jöjjön csak beljebb!

A lány követte, lehajtott fejjel lépett be az alacsony ajtón keresztül.

A szoba kicsi és rendetlen volt, akkora, mint a Jamaica konyhájának a fele. A sarokban nagy, nyitott tűzhely állt. A padló szemetes volt, teli limlommal: krumplihéjjal, káposztatorzsával, kenyérdarabbal. A tőzegtűz hamuja mindent beborított. Mary rosszallóan nézett körül.

– Sohase takarít? – kérdezte. – Olyan ez a konyha, mint egy disznóól. Szégyellje magát! Adja ide azt a vödröt, és keressen egy seprűt! Ilyen helyen nem tudok ebédelni.

Azonnal munkához látott; a piszok meg a szenny rögtön fölkeltette a tisztaság iránti vágyát. Fél óra alatt ragyogóan tiszta lett a konyha, a kőpadló nedvesen csillogott, a szemetet is eltakarította. Agyagfazekat talált a szekrényben, meg asztalterítőt. Teríteni kezdett, miközben a birkahús, a krumpli meg a répa már főtt a tűzön.

Kellemes illat terjengett. Jem belépett az ajtón, s úgy szaglászott a levegőben, mint egy éhes kutya.

– Asszonyt kellene tartanom a háznál – mondta –, már belátom. Nem hagyná ott a nénjét, hogy idejöjjön?

– Jó sokat kellene fizetnie – mondta Mary. – Úgyse lenne annyi pénze, amennyit kérnék.

– A nők mindig fukarok – mondta Jem, és leült az asztal mellé. – Fogalmam sincs, mit kezdenek a pénzükkel, de sohasem adják ki, annyi szent. Az anyám is ilyen volt. Régi harisnyában tartotta a pénzét, én még a színét se láttam. Siessen az ebéddel! Éhes vagyok, mint a farkas.

– Ejnye, de türelmetlen – mondta Mary. – Ahelyett hogy megköszönné a főztömet! Vegye el a kezét! Forró a tál.

Letette eléje a gőzölgő birkahúst, s a férfi megnyalta a

szája szélét.

– Úgy látom, valamire legalább megtanították odahaza – mondta. – Mindig azt szoktam mondani, hogy két dolog van, amit a nőknek ösztönösen kell csinálniuk. Az egyik a főzés. Adjon egy kancsó vizet, jó?

De Mary egy csészébe töltött, és némán elé tolta.

– Mind itt születtünk – mondta Jem, és fejével a mennyezet felé intett. – Fönt az emeleten. De Joss meg Matt már felnőttek, amikor én még az anyám szoknyáján lógtam. Nem sokszor láttam az apámat, de ha itthon volt, hát tudtuk, hogy itt van. Emlékszem, egyszer kést dobott az anyám felé. A szeme fölött sebezte meg, s a vér végigfolyt az arcán. Megrémültem, elszaladtam, s a tűz mellett a sarokba bújtam. De anyám nem szólt semmit, megmosta a szemét, és vacsorát adott apámnak. Derék asszony volt, annyi szent, bár keveset beszélt, és nem sokat adott enni. Engem becézgetett kicsi koromban, azt hiszem, azért, mert a legfiatalabb voltam. A bátyáim mindig megvertek, amikor nem nézett oda. Nem mintha egymással jóban lettek volna – sohase voltunk amolyan szerető családtagok –, és Joss egyszer addig verte Mattot, amíg az el nem ájult. Matt fura ördög volt; csöndesebb fajta, olyan, mint az anyám. Amott lent a mocsárba fulladt. Ott addig ordíthat az ember, míg a tüdeje szét nem reped, mégsem hallja más, mint egy-két madár vagy egy kósza póni. Magam is majdnem belefulladtam egyszer.

– Mikor halt meg az anyja? – kérdezte Mary.

– Hét éve lesz karácsonykor – felelte a férfi, s még vett a birkahúsból. – Miután az apámat fölakasztották, Matt megfulladt, Joss meglógott Amerikába, én meg elvadultam, hát szegény asszony roppant vallásos lett, és órákig imádkozott, az Urat szólongatva. Nem bírtam az

ilyesmit, és továbbálltam. Egy ideig egy padstow-i hajón szolgáltam, de a tengert nem bírta a gyomrom, hát hazajöttem. Anyát csontvázsoványan találtam. Többet kell enned, mondtam neki, de nem hallgatott rám. Így hát megint odébbálltam. Plymouthban éltem egy darabig, és a magam módján kerestem itt-ott egy-egy shillinget. Visszajöttem a karácsonyi vacsorára, de az ajtó zárva volt, a ház kihalt. Dühöngtem, mint egy őrült. Már huszonnégy órája nem ettem. Visszamentem North Hillbe. Ott mondták, hogy meghalt az anyám, három hete temették el. Hát ami a karácsonyi vacsorát illeti, akár Plymouthban is maradhattam volna. A szekrényben, ott a háta mögött egy darab sajtot is talál. Akarja a felét? Férges, de attól még jó.

Mary a fejét rázta, és hagyta, hogy a férfi fölkeljen és maga vegye ki a sajtot. Mary figyelte, ahogy Jem visszaül a helyére, és a száraz sajtdarabot az avas kenyérre teszi.

– Jó dolog lesz, ha már nem él Merlyn Devon vidékén – mondta a lány. – A maguk családjánál még egy járvány is jobban elviselhető. Maga meg a bátyja pokolfajzatnak születtek. Arra sohasem gondolt, hogy mit szenvedhetett az anyja?

Jem meglepődve nézett rá. A kenyér meg a sajt félúton megállt a szája előtt.

– Nem volt neki semmi baja – mondta. – Sohasem panaszkodott. Megszokott bennünket. Tizenhat éves korában ment hozzá apámhoz. Nem volt ideje szenvedni. Joss megszületett az első évben. Aztán Matt. Minden idejét velük töltötte, s mire kikerültek a keze alól, hát újra kezdődött az egész velem. Én amolyan utógondolat voltam. Az bizony. Apa leitta magát a launcestoni vásáron, ahol három olyan tehenet adott el, ami nem az övé volt. Ha nem

lop tehenet, és nem adja tovább, és nem issza le magát, ma nem ülnék itt magával. Adja ide azt a kancsót!

Mary fölkelt, és csöndesen leszedte a tányérokat.

– Hogy van a fogadós úr? – kérdezte Jem, s hátradőlve a székén nézte, ahogy a lány vízbe mártja a tányérokat.

– Részeg, mint az apja volt – mondta Mary röviden.

– Ez teszi majd tönkre – szólt a férfi komolyan. – Leissza magát, és napokon át hever, mint egy disznó. Egy szép napon belepusztul. Átkozott marha! Ezúttal meddig tartott?

– Öt napig.

– Mi az Jossnak? Egy hétig is feküdne, ha hagynák. Aztán magához tér, lábra áll, mint az újszülött borjú, s olyan fekete a szája, mint a Trewartha-mocsár. Amikor a fölösleges folyadéktól megszabadult, a maradék pedig felszívódott benne, olyankor veszélyes. Vigyázzon magára!

– Nem fog hozzám nyúlni, majd ügyelek én arra – mondta Mary. – Más gondja is van. Épp elég.

– Ne legyen olyan rejtélyes. Történt valami a Jamaicában?

– Attól függ, hogyan nézi az ember – felelte Mary, s a tányért törülgetve figyelte a férfit. – Bassat úr járt nálunk a múlt héten.

Jem fölugrott.

– Mi az ördög! – mondta. – És mit szólt a földesúr?

– Joss bácsi nem volt otthon – felelte Mary. – Bassat úr ragaszkodott ahhoz, hogy átkutassa a fogadót. A folyosó végén betörte a szoba ajtaját, ő meg a szolgája, de a szoba üres volt. Csalódottnak látszott, és dühösen ellovagolt. Maga felől is érdeklődött, de megmondtam, hogy én nem ismerem.

Jem halkan fütyörészett és maga elé bámult, amíg Mary

beszélt. De amikor a végére ért, és a nevét említette, összehúzta a szemét és nevetett.

– Miért hazudott neki? – kérdezte.

– Nem akartam még nagyobb bajt keverni – felelte Mary. – Bár ha kicsit jobban meggondoltam volna, hát megmondom az igazat. Magának is van rejtegetnivalója előtte?

– Nem sok, csak az a fekete póni, amit a pataknál látott. Az a Bassat úré. Pettyes szürke volt még a múlt héten, és egy kis vagyont ért a földesúrnak, hisz saját maga nevelte. Ha szerencsém van, megkeresek vele néhány fontot Launcestonban. Jöjjön, nézze meg!

Kiléptek a napfényre. Mary a kötényébe törülte a kezét, s néhány percig a kunyhó ajtajában várakozott, amíg Jem a lovakhoz ment. A kunyhó a Withy-patak fölött, a domboldalon épült. A patak tovább kanyargott a völgyben, s eltűnt a távoli hegyek között. A ház mögött széles síkság húzódott, melyet magas szirtek szegélyeztek.

A végtelenül elterülő rét, melyet csak a Kilmar torz, fenyegető alakja szakított meg, már a Tizenkettek lápjához tartozott.

Mary elképzelte, ahogy Joss Merlyn mint gyerek szalad ki a házból; nagy bozontos üstöke a szemébe hull. Anyja szikár, magányos alakja a küszöbön áll, kezét karba fonja, s aggódó szemmel figyeli. Bánat és csönd, harag és keserűség tölthette be a kis tanyaház eleiét.

Kiáltás meg patadobogás hangzott, és Jem a fekete pónin a ház elé lovagolt.

– Ezt az állatot akartam eladni magának – mondta. – De látom, maga nagyon szűkmarkú. Pedig jó szolgálatot tenne. A földesúr a felesége számára nevelte. Biztos, hogy nem gondolja meg a dolgot?

Mary a fejét rázta és nevetett.

– Kössem oda a Jamaica istállójába, hogy amikor Bassat úr megint eljön, fölismerje? Köszönöm a fáradságát, de ezt inkább nem kockáztatom meg. Már épp eleget hazudtam össze a családja kedvéért, Jem Merlyn. Egy életre elég volt.

Jem képe megnyúlt, és leugrott a lováról.

– Visszautasítja a legjobb üzletet, amit valaha is ajánlhattam magának – mondta. – Ilyen lehetősége nem lesz többet. Karácsony este Launcestonba viszem. A kupecek kapkodnak majd utána. – Megveregette a póni farát. – Eredj, no! – kiáltotta.

Az állat riadtan ugrott a rét felé. Jem egy fűszálat tépett le, és rágcsálni kezdte. Oldalról pillantott a lányra.

– Mit keresett a földesúr a Jamaica Innben?

Mary egyenesen belenézett a férfi szemébe.

– Magának jobban kellene tudnia, mint nekem – válaszolta.

Jem elgondolkodva rágta a füvet, s apró darabokban köpte ki a földre.

– Maga mennyit tud? – kérdezte hirtelen, és elhajította a fűszálat.

Mary vállat vont.

– Nem azért jöttem ide, hogy kérdésekre feleljek – mondta. – Épp elég volt, amikor Bassat úr faggatott.

– Szerencséje volt Jossnak, hogy a holmit elvitték – szólt nyugodtan a férfi. – Múlt héten mondtam neki, hogy még megégeti a körmét. Csak idő kérdése, hogy rajtakapják. És mit tesz önvédelmében az a marha? Leissza magát.

Mary semmit sem szólt. Ha Jem azt hiszi, hogy őszinteséget mutatva szóra bírja, hát téved.

– Jó kilátása lehet a pitvar fölött lévő szobából – mondta Jem. – Nem szokott fölébredni álmából?

– Honnan tudja, hogy az a szobám? – kérdezte Mary gyorsan.

A kérdéstől a férfi hátrahőkölt. Mary látta a szemén, hogy meglepődött, de aztán nevetett, és másik fűszálat tépett magának.

– Az ablak tárva-nyitva állt, amikor a minap odalovagoltam – mondta. – És a függönyt meglengette a szél. Azelőtt sose láttam a Jamaicában nyitott ablakot.

A kifogás hihető volt, de Mary számára mégsem elég meggyőző. Szörnyű gyanú ébredt benne. Talán Jem rejtőzött azon az éjszakán a vendégszobában? Valami megfagyott a bensejében.

– Miért lett olyan hallgatag? – folytatta a férfi. – Attól tart, elmegyek a bátyámhoz árulkodni? A fene vigye el, Mary, maga nem vak, se nem süket. Még egy gyerek is megérezné, hogy valami bűzlik a Jamaica Innben, ha egy hónapig ott élne.

– Mit akar belőlem kiszedni? – kérdezte Mary. – És mit bánja, mennyit tudok valójában. Csak azzal törődöm, hogy a nénit elvigyem onnan, mihelyt lehetséges. Ezt már akkor megmondtam magának, amikor a fogadóba jött. Időbe telik, míg rá tudom beszélni, de türelmes leszek. Ami pedig a testvérét illeti, tőlem halálra ihatja magát. Az ő baja. Semmi közöm hozzá.

Jem fütyörészett, és odébb rúgott egy kavicsot.

– Szóval a csempészés nem zavarja magát – mondta. – Azt sem bánná, ha a bátyám a Jamaica Inn minden szobáját brandys- meg rumosüvegekkel töltené meg? De tegyük föl, hogy másba is beleártotta magát. Esetleg élet-halálról... talán gyilkosságról van szó. Ahhoz mit szólna?

– Nem tudom, mire gondol – válaszolt Mary.

Jem megfordult, és szembenézett vele. A lány látta, hogy most nem tréfál. Úgy tűnt, mintha már hosszabb ideje küzdött volna valami problémával, és csak a lány arcán találhatta meg a megoldást. Hirtelen keményebbnek, komolyabbnak látszott, mintha egészen más fajtából származna.

– Most talán még nem – mondta végre a férfi. – De majd rájön, ha sokáig ott marad. Mit gondol, miért olyan a nénje, mint egy élőhalott? Kérdezze meg legközelebb, ha a szél északnyugatról fúj.

Újra fütyörészni kezdett, s zsebre vágta a kezét. Mary némán nézett rá. A férfi rejtélyesen beszélt, de nem tudta, hogy nem csak ijesztgetésnek szánta-e, amit mondott. Jemet, a lótolvajt, a szemtelen, közönyös fickót megértette, de a férfi új arca zavaró és rejtélyes volt. Mary nem tudta biztosan, hogy tetszik-e neki ez az új arc.

A férfi fölnevetett és vállat vont.

– Egyszer még baj lesz köztünk, és azt Joss fogja megbánni, nem én! – szólt. Ezzel a baljós megjegyzéssel sarkon fordult, és kiment a lápra a póni után. Mary elgondolkodva figyelte, közben kendőjét a vállára húzta. Ösztöne tehát helyesnek bizonyult. A csempészésen kívül volt még valami. A kocsmai idegen akkor éjszaka gyilkosságról beszélt, és most Jem visszhangozta szavait. Tehát mégsem volt ostoba bolond, akárminek is tartotta az altarnuni vikárius.

Azt nem tudta, hogy Jem Merlynnek mi a szerepe az egészben, de hogy szerepe volt benne, afelől nem volt kétsége.

Ha ő lopódzott le azon a szombat éjszakán a bácsi mögött, akkor tudnia kell, hogy Mary elhagyta a szobáját,

és valahol elrejtőzve kihallgatta beszélgetésüket. Akkor mindenkinél jobban emlékeznie kell a gerendáról lecsüngő kötélre, és sejtenie kell, hogy a lány is észrevette, miután a fogadóssal kiment a lápra.

Ha Jem volt az a férfi, akkor épp elég oka volt a kérdezősködésre. – Mennyit tud? – kérdezte, de Mary nem válaszolt. A beszélgetés árnyékot vetett egész napjára. Szeretett volna elsietni, hogy egyedül maradhasson a gondolataival. Lassan lesétált a dombon a Withy-patak felé. Amikor a csapás végén a kapuhoz ért, hallotta, hogy a férfi futva közeledik mögötte. Jem ért először a kapuhoz; borostás álla és szennyes térdnadrágja miatt olyan volt, mint egy félvér cigánylegény.

– Miért megy el? – kérdezte. – Korán van még. Csak négy után sötétedik. Ha akarja, visszakísérem a Rushyford-kapuig. Mi a baj? – A lány állát kezébe fogta, és a szemébe nézett. – Úgy látszik, megijedt tőlem – mondta. – Azt hiszi, brandyshordók meg dohányoszsákok vannak a régi hálószobákban odafönt, s meg akarom mutatni magának, aztán meg elvágni a torkát? Ugye ettől ijedt meg? Elszánt gazemberek ezek a Merlynek, és Jem a legrosszabb közöttük. Erre gondolt, ugye?

Mary nem tudta elfojtani a mosolyát.

– Valami ilyesfélét – ismerte be –, de nem félek magától. Még kedvelném is, ha nem hasonlítana annyira a bátyjára.

– Nem tehetek róla – mondta Jem. – De azt be kell ismernie, hogy jobban nézek ki, mint Joss.

– A kérkedése épp eléggé kárpótolja a többi hiányzó tulajdonságáért – mondta Mary. – Nem akarom letagadni, hogy jóképű. Tőlem annyi szívet törhet össze, amennyit akar. De most engedjen, kérem. Hosszú az út a fogadóig,

és nem akarok megint eltévedni.

– Mikor tévedt el? – kérdezte a férfi.

Mary a homlokát ráncolta. Akaratlanul szaladtak ki a szavak a száján.

– A minap a Nyugati-lápon jártam – mondta –, és hamar leszállt a köd. Kissé elkeveredtem, amíg haza nem találtam.

– Elég bolond, hogy sétálni jár – szólt Jem. – A fogadó és Roughtor között nem egy hely akad, amelyik egész tehéncsordát is elnyelne. Nem asszonynak való szórakozás ez. Minek sétálgatott?

– Ki akartam nyújtóztatni a lábamat. Már napok óta nem mozdultam ki a házból.

– Hát, ha legközelebb is meg akarja mozgatni a lábát, errefelé vegye az útját. Nem tévedhet el, ha a mocsártól jobbra veszi az irányt. Velem jön karácsony este Launcestonba?

– Mit keres Launcestonban, Jem?

– Eladom Bassat úr fekete póniját. Különben is jobb, ha aznap este nem marad a fogadóban. Ismerem a bátyámat... Épp magához fog térni a brandylázból, és biztosan dühöngeni kezd. Ha már úgyis megszokták, hogy maga a lapvidéken kóborol, nem fog feltűnni, ha távol marad. Éjfélre hazaviszem. Mondjon igent, Mary!

– És ha rajtakapják Launcestonban Bassat úr pónija miatt? Akkor engem is bezárnak magával együtt.

– Ne féljen, engem nem csípnek el, legalábbis egyelőre nem. Vállalni kell a kockázatot, Mary! Nem szereti az izgalmat? Félti a bőrét? Gyönge népség teremhet amott, Helford felé.

A lány bekapta a csalétket.

– Hát jó, Jem Merlyn. De csak azért, nehogy azt higgye,

gyáva vagyok. Különben is nincs nagy különbség a Jamaica meg a börtön között. Hogyan megyünk Launcestonba?

– Majd a kiskocsin viszem el, Bassat úr póniját meg utánakötjük. Eltalál a North Hillbe a lápon át?

– Nem én.

– Csak az orra után kell mennie. Egy mérföldnyit tegyen meg az országúton, a dombtetőn jobb felé, a sövényen nyílást talál. Maga előtt fogja látni a Carey-szirtet, a Karvaly-szirtet meg jobb kéz felől. Ha egyenesen megy tovább, nem tévedhet el. Félúton maga elé megyek. Amennyire lehet, a lápon maradunk. Karácsony este nagy a forgalom az országúton.

– Hánykor induljak?

– Kivárjuk, míg délelőtt összegyűlik az ünneplő tömeg a városban. Két órára már számunkra is megfelelően zsúfollak lesznek az utcák. Induljon el tizenegykor a Jamaicából.

– Nem ígérem biztosra. Ha nem várom az úton, induljon csak el. Ne felejtse el, Patience néninek esetleg szüksége lesz rám.

– Jó, jó. Csak mondja el előre a kifogásokat.

– Ott a gázló a patakon – mondta Mary. – Nem kell tovább kísérnie. Innen már hazatalálok. Azon a dombtetőn kell átvágnom, ugye?

– Adja át tiszteletemet a fogadósnak, ha akarja. Üzenem, hogy remélhetőleg már jobb a kedve, s a nyelve se olyan mérges. Kérdezze meg, kívánja-e, hogy fagyöngyöt akasszak a Jamaica Inn kapuja fölé. Vigyázzon a vízre! Vigyem át a gázlón? Még átázik a cipője.

– Akkor sem ártana meg, ha derékig gázolnék bele. Jó napot, Jem Merlyn.

Mary merészen átugrott a sebes vizű patakon. Szoknyája beleért a vízbe, de hamar fölkapta. Hallotta még, hogy Jem a patak túlsó partján nevet. Elindult fölfelé a dombra, anélkül hogy hátrapillantott vagy integetett volna.

Mary akaratlanul is összehasonlította Jemet a délvidéki férfiakkal, a helfordi, gweeki és manaccani legényekkel. A constantine-i kovácsnak a kisujjáig sem ér. Jem Merlynnek kevés oka volt a büszkélkedésre. Lótolvaj, közönséges csempész, gazfickó, s talán még gyilkos is. Finom népség terem ezen a lápvidéken!...

Mary nem félt tőle; s hogy bebizonyítsa, elhatározta, vele megy karácsony este Launcestonba.

Már leszállt az alkonyat, amikor átvágott az úton, s belépett az udvarba. A fogadó, mint mindig, barátságtalanul sötét volt. Megkerülte a házat, és a konyhaajtón kopogott. Nénje azonnal ajtót nyitott, sápadtnak és aggódónak látszott.

– Bácsid egész nap utánad érdeklődött – mondta. – Hol voltál? Már majdnem öt óra. Még reggel volt, amikor elmentél hazulról.

– Sétáltam a lápvidéken – válaszolta Mary. – Nem gondoltam, hogy vártok. Mit akart tőlem Joss bácsi? – Egy kis idegesség futott át rajta, amikor a férfi ágya felé kémlelt a konyha sarkában. Üres volt. – Hová ment? – kérdezte. – Jobban van már?

– A nappaliban akart lenni – felelte nénje. – Megunta a konyhát. Egész délután ott ült, és rád várt. Járj a kedvében, Mary, és beszélj szépen hozzá. Ez válságos idő, amikor fölépül... minden nap erősebb lesz, s talán dühöngeni fog. Vigyázz, mit mondasz neki, Mary!

Ez már a régi Patience néni volt: a reszkető kezű, rángó szájú asszony, aki folyton hátrapislog a válla fölött,

amikor beszél. Szánalmas látvány volt, és ráadásul Maryre is átragadt valami az idegességéből.

– Miért akar velem beszélni? – kérdezte. – Máskor sohasem szólt hozzám. Mit akarhat?

Patience néni pislogott és a száját húzogatta.

– Rémeket lát – mondta. – Motyog, magában beszél. Nem szabad törődni azzal, amit ilyenkor fecseg. Szólok neki, hogy megjöttél. – Kiment a szobából, végig a folyosón, a nappaliba.

Mary a szekrényhez lépett, s egy pohár vizet töltött a kancsóból. Torka nagyon kiszáradt. A pohár remegett a kezében, és átkozta magát viselkedéséért. Épp elég vakmerőnek bizonyult a lápvidéken, de mihelyt belépett a fogadóba, bátorsága inába szállt; remeg, és rémült, mint egy gyerek. Patience néni visszatért.

– Most nagyon nyugodt – suttogta. – Elszundikált a székben. Talán átalussza az estét. Korán vacsorázunk. Van itt egy kis hideg pástétom a számodra.

Marynek teljesen elment az étvágya, és erőszakkal kellett legyűrnie a torkán a falatot. Megivott két csésze forró teát, s eltolta a tányérját. Egyikük sem beszélt. Patience néni folyton az ajtó felé lesett. Amikor befejezték a vacsorát, némán eltakarították az edényeket. Mary tőzeget dobott a tűzre, és lekuporodott mellé. Keserű, kékes füst szállt a levegőben, marta a szemét, de meleget nem adott.

Kint a hallban az óra váratlan, berregő nesszel hatot ütött. Mary visszafojtotta lélegzetét, miközben az ütéseket számolta; örökkévalóságnak tűnt, amíg az utolsó is el nemi hangzott, végigszállt a házon, majd elhalt. A nappaliból nem hallatszott semmi nesz, és Mary újra szabadabban lélegzett. Patience néni az asztal mellett ült, és a

gyertyafénynél foltozgatott. Ajkát csücsörítette, homlokát ráncolta, miközben a cérnát próbálta befűzni a tűbe.

A hosszú este lassan telt, s a fogadós még mindig nem hívta a nappaliból. Mary szeme akarata ellenére is lecsukódott, feje lebillent. Az álom és ébrenlét határán lévő kábulatban hallotta, hogy nénje csöndesen föláll, s a szekrényfiókba teszi a munkáját. Félálomban jutott el nénje suttogása a füléhez.

– Lefekszem. A bácsid most már nem fog felébredni. Úgy látszik, mélyen elaludt. Nem is zavarom már.

Mary valamit motyogott válaszul, s az is eljutott a tudatáig, hogy nénje végigtipeg a folyosón. Aztán lépcsőnyikorgás következett, majd fönt az emeleten a halk ajtócsukódás. Mary érezte, hogy az álom szárnya ráborul, s a feje mind lejjebb kókad. Az óra lassú ketyegése egy képet rajzolt agyában. Mintha vonszoló léptek haladnának az országúton... egy... kettő... egy... kettő... Egyszerre a lápvidéken látta magát, a sebes patak partján; a teher, amelyet cipelnie kellett, nehéz volt, túlságosan is nehéz. Ha csak egy percre letehetné, végignyúlhatna a parton, és aludhatna...

De hideg volt, nagyon hideg. Lába átázott a vízben. Magasabbra kell másznia, messze a víztől. A tűz kialudt. Nincs többé tűz... Egyszerre kinyitotta szemét, és látta, hogy a padlón fekszik, a kialudt tűz hamuja mellett. A konyha nagyon hideg volt, és homályos. A gyertya tövig égett. Ásított, borzongott, és zsibbadt karját nyújtóztatta. Amikor fölnézett, egyszerre észrevette, hogy a konyha ajtaja nagyon lassan, óvatosan kinyílik. Mozdulatlanul ült, keze a hideg padlón. Várt. Semmi sem történt. Az ajtó újra megmozdult. Aztán egyszerre kivágódott, és nekicsapódott a fáinak. Joss Merlyn állt a küszöbön. Karját kinyújtotta, s

bizonytalanul imbolygott a lábán.

Mary először azt hitte, hogy őt nem is vette észre, mert tekintete a falra szegeződött. Mozdulatlanul állt, talán nem mert beljebb jönni. A lány mélyebbre kuporodott, fejét az asztallap szintje alá húzta. Nem hallott semmit, csak a saját szíve dobogását. Joss lassan felé fordult, s egy-két pillanatig némán bámulta. Amikor megszólalt, hangja erőltetett és rekedtes volt.

– Ki van ott? – kérdezte. – Mit csinál? Miért nem szólal meg?

Arca szürke álarcnak látszott, minden egészséges szín eltűnt belőle. Vérben úszó szeme a lányra szegeződött, anélkül hogy felismerte volna. Mary nem moccant.

– Tedd el a kést! – suttogta a férfi. – Mondom, tedd el.

A lány továbbcsúsztatta a kezét a padlón, és ujja hegyével megérintette a szék lábát. Nem tudta rendesen megfogni, hacsak meg nem mozdul. Lélegzetvisszafojtva várt. A férfi lehajtott fejjel belépett a helyiségbe, két kezével a levegőt tapogatta, és lassan botorkált előre a lány felé.

Mary várt, amíg a két kéz alig egyméternyire volt tőle, s már arcán érezte a férfi nehéz leheletét.

– Joss bácsi – mondta lágyan. – Joss bácsi...

A férfi összegörnyedve meredt rá, aztán előrehajolt, s megérintette a lány haját, ajkát.

– Mary... – mondta –, te vagy az, Mary? Miért nem szólsz hozzám? Hová mentek? Láttad őket?

– Tévedsz, Joss bácsi – mondta. – Nincs itt senki, csak magam vagyok. Patience néni lefeküdt. Rosszul érzed magad? Segíthetek?

A férfi körülnézett a félhomályban, s a szoba sarkait kutatta.

– Nem tudnak megrémíteni – suttogta. – Halott ember nem bánthatja az élőt, az már kialudt, akár a gyertya. Ugye így van, Mary?

Mary bólintott, és a férfi szemét figyelte. Joss bácsi leereszkedett egy székre. Keze végignyúlt az asztalon. Nehezen sóhajtott, s nyelvével megnedvesítette az ajkát.

– Csak álom – mondta. – Mind csak álom. Arcok bukkannak elő a sötétből, mintha élnének. Fölébredek, a veríték végigcsurog a hátamon. Szomjas vagyok, Mary. Itt a kulcs, eredj a kocsmába, és hozz egy kis brandyt!

A zsebében motoszkált, és egy kulcscsomót szedett elő. A lány remegő kézzel elvette, és kiosont a folyosóra. Kint habozott egy percig, s azon töprengett, nem lenne-e jobb fölsietni a szobájába, magára zárni az ajtót, s hagyni, hogy a férfi egyedül maradjon a konyhában. Végigtipegett a folyosón a hall felé.

Joss nemsokára utána ordított a konyhából.

– Hová mégy? Mondtam, hogy hozzál brandyt a kocsmából.

Hallotta, hogy a szék megreccsen, amikor a férfi eltolta magát az asztaltól. Már elkésett. Kinyitotta a kocsma ajtaját, és a szekrényben az üvegek között motoszkált. Amikor visszatért, látta, hogy Joss az asztalra borult, fejét kezébe támasztva. Először azt hitte, hogy a férfi újra elaludt, de a lépések zajára fölriadt, karját nyújtóztatta, és hátradőlt a széken. Az üveget és a poharat elé tette az asztalra. Félig megtöltötte a poharat, és két kezében tartva a lányt figyelte a pohár pereme fölött.

– Jó kislány vagy – mondta. – Szeretlek, Mary; eszed van, meg derék is vagy. Jó bajtárs lennél. Kár, hogy nem fiú lett belőled. – A brandyt megforgatta a szájában, ostobán mosolygott, a lányra kacsintott, és fölemelte az

ujját.

– Ezért az italért aranyat fizetnek északon – mondta. – A legjobb, ami pénzért kapható. György királynak sincs jobb brandyje a pincéjében. S én egy fityinget se fizetek érte. A Jamaica Innben ingyen van az itóka.

Nevetett, kinyújtotta a nyelvét, aztán folytatta.

– Nehéz mesterség az enyém, de férfimunka. Vagy hússzor kockáztattam a nyakam. Egyszer már a nyomomban nyargaltak, és pisztolygolyó fütyült a fülem mellett. De nem tudtak elkapni, Mary. Túlságosan ravasz vagyok, meg tapasztalt. Mielőtt idejöttem, Padstow-ban dolgoztam a part mentén. Egyszer tavasszal két héten át egy háromvitorlás hajón dolgoztunk. Öten voltak rajtam kívül. De kis alapon nem érdemes dolgozni. Nagyarányú munka az igazi. Most már több mint százan vagyunk. Istenem, mennyi vért láttam én már életemben, Mary! Meg tucatnyi ember halálát. De ez... ez a játszma, ez az üzlet... ez mindennél különb... olyan, mintha a halállal futna versenyt az ember.

Közelebb intette magához a lányt, és újra kacsintott. Háta mögött az ajtó felé pislantott.

– Ide hallgass – suttogta –, gyere közelebb, ide mellém, hogy nyugodtan beszélhessek. Látom, van sütnivalód. Nem vagy olyan gyáva, mint a nénéd. Társaknak kellene lennünk, neked meg nekem. – Megfogta Mary karját, és a széke mellé húzta. – Ez az átkozott ital butít el mindig folytatta. – Ha rám jön a roham, gyönge leszek, mint a harmat. Magad is láthatod. És álmodom, meg lidérc gyötör. Olyasmiket látok, amiktől sohasem ijednék meg, ha józan vagyok. Az ördögbe is, Mary, nem egy embert öltem már meg a saját kezemmel. A víz alá fojtottam őket, de sohase bántam. Úgy aludtam utána, mint a bunda. De ha

részeg vagyok, látom őket álmomban. Látom a zöldes arcokat, ahogyan rám merednek. Szemüket kiették már a halak, némelyiknek cafatokban lóg a húsa a csontján. Másoknak moszat kúszott a hajába. Egyszer egy asszony is volt köztük, Mary. A tengeren. Tutajgerendába kapaszkodott, és egy gyerek volt a karján. A haja leomlott a nyakára. A hajó közel volt már a sziklákhoz, és a tenger sima, akár a tenyered. Mindenki életben volt, az egész csoport. A víz helyenként mellig ért. Az az asszony segítségért kiáltott hozzám. De én bezúztam a fejét. Hátrazuhant. Keze a tutajt markolászta, aztán elengedte a gyereket. Újra rávágtam, és végignéztem, hogyan fullad bele a másfél méteres vízbe. De hát féltünk... féltünk, hogy valamelyik élve kijut a partra, s beszélni fog... Először volt, hogy nem számoltunk az apállyal. Féltünk, hogy fél óra múlva szárazon kikecmeregnek a partra. Valamennyit agyonvertük, Mary; és előttünk fulladt meg mind, akár az az asszony meg a kölyke. Pedig a víz a vállukig ért. Megfulladtak, mert nem bírták a...

Arca közel volt Maryéhez. Vérben úszó szeme rámeredt, a lány arcán érezte forró leheletét.

– Hallottál már a hajópusztítókról? – suttogta.

Kint a folyosón az óra egyet ütött. A magányos hang úgy rezgett a levegőben, mint egy segélykiáltás. Egyikük sem mozdult. A szoba teljesen kihűlt, a tűz kialudt, s a nyitott ajtó felől kis légáram hatolt be. A gyertya sárga lángja lankadtan pislákolt. A férfi kinyúlt, és megfogta a lány kezét, amely ernyedten, élettelenül feküdt az övében. Joss talán meglátta a fagyos rémületet az arcán, mert elengedte, és elfordította a tekintetét. Mereven maga elé bámult az üres pohárba, aztán dobolni kezdett az asztalon. Mary mellette kuporgott a földön, és figyelte, hogyan mászik

végig egy légy a férfi kezén: végigkúszott a sörtés fekete szőrök közt, a dagadt ereken át a hosszú, karcsú ujjak hegyéig. Eszébe jutott ujjainak az a gyors és könnyed, szinte kecses mozgása, amikor Joss kenyeret vágott számára az első estén. Figyelte, hogyan dobol az asztalon, s képzeletében látta, ahogy megmarkolja a követ, és elröpíti...

A férfi újra felé fordult. Suttogása még rekedtebben hangzott. Fejét a folyosó felé kapta, az ingaóra felé – Néha az agyamban zeng a kongása – mondta –, és most, amikor épp egyet ütött, a bójaharangot juttatta az eszembe; a nyugati szél sodorta a hangját az öbölbe: egy-kettő-egy-kettő, előre-hátra kondul a harangnyelv, egy-kettő, előre-hátra kong, mintha halottat siratna. Hallottam álmomban is. Ma este is. Gyászos, fáradt hang ez, Mary, az öböl harangja. Feszíti, tépi az ember idegeit, s ordítani szeretne. Amikor munka volt a parton, csónakon mentünk ki a vízre, és elfojtottuk a hangját. Flanelbe csavartuk a harangnyelvet, hogy elnémuljon. Akkor aztán végre csönd lett. Fehér ködfoltok úsznak a víz fölött. Kint, az öböl előtt hajó vesztegel, jelre vár, hogy bejuthasson. Hallgatja, megszólal-e a bójaharang. De semmi nesz. S aztán befelé indul a ködön át – egyenest felénk, akik várunk már rá... látjuk, figyeljük, hogyan remeg meg hirtelen és reccsen neki a szirtnek, zátonynak... a hullámtörés aztán elintézi a többit...

Kinyúlt a konyakosüveg után, s egy keveset csurgatott a poharába. Megszagolta, és belemártotta nyelvét.

– Láttál már légypapírra ragadt legyeket? – kérdezte.

– Mert én láttam embert, aki éppúgy küszködött a kötélzetben, mint a légy. Görcsösen kapaszkodtak, rémülten ordítva a fenyegető hullámok láttára. Mint a

legyek, úgy tapadtak a fedélzethez, kis fekete emberpontok. Láttam, hogyan reccsen-roppan alattuk a hajó, törik darabokra az árboc meg a vitorlarúd. Aztán belezuhannak a tengerbe, s kétségbeesetten kapálóznak. De mire a partra érnek, már halottak.

Keze fejével megtörülte a száját, és a lányra bámult.

– Halott ember nem beszél, Mary – mondta.

Biccentett a fejével, aztán arca zsugorodni kezdett a lány előtt, majd teljesen eltűnt. Mary már nem a konyhapadlón térdelt, az asztallapot markolva, hanem újra gyermek volt, s apja mellett szaladgált a sziklákon St. Kevern fölött. Az apja vállára kapta, és más férfiakkal együtt szaladtak, kiáltoztak. Valaki a távoli tengerre mutatott, s apjához bújva ő is látta a nagy fehér hajót, amely madárként himbálózott a tenger hullámain. Árboca eltörött, s vitorlája uszályként lebegett utána. – Mit csinálnak? – kérdezte a gyermek, aki valaha ő volt. De senki sem felelt. Ott álltak, földbe gyökerezett lábbal, s rémülten nézték a himbálódzó, ingó hajót.

– Isten legyen könyörületes hozzájuk – mondta az apja, s a gyermek Mary sírni kezdett. Anyját hívta, aki rögtön előbukkant a tömegből, karjába vette, és elvitte a partról. Itt aztán véget ért az emlék, eltűnt, de a történetnek nem volt vége. Amikor eszmélni kezdett, s már nem volt többé gyermek, anyja többször beszélt arról a napról, amelyen St. Kevernbe mentek, ahol egy nagy vitorlás hajó elsüllyedt valamennyi utasával. Mary megborzongott, és nagyot sóhajtott. Joss Merlyn arca felbukkant a homályból, nagy kócos hajával, s ő újra ott térdelt előtte a Jamaica Inn konyhájában. Halálos rosszullét fogta el, keze-lába jéghideggé vált. Nem kívánt mást, csak hogy az ágyába botorkálhasson, arcát kezébe temethesse, a takarót meg a

párnát a fejére húzhassa, hogy a teljes sötétségbe bújhasson. Ha kezét szemére tapasztja, talán eltűnik a férfi arca, s azok a képek is vele tűnnek, melyeket most festett eléje. Ha a fülébe dugja ujját, talán eltompul a férfi hangja, s a hullámverés zaja a parton, ahol ott látta a megfulladt hullák sápadt arcát, fejük fölé tartott karjukat, hallotta a rémületes sikolyt és a halálkiáltást, hallotta a bójaharang gyászos kondulását, ahogyan ide-oda himbálózott a tengeren. Mary újra megborzongott.

Fölnézett, s látta, hogy a bácsija előrecsúszik a székén, és feje a mellére hanyatlik. Szája tágra nyílt, és hangosan hortyogott. Hosszú, fekete haja rojtosan hullott arcára. Karja előtte nyugodott az asztalon, és keze összekulcsolódott, mintha imádkozna.

Kilencedik fejezet

Karácsony napján az égbolt felhős volt, és esővel fenyegetett. Éjszaka megenyhült az idő, és az udvaron a sár besüppedt a tehenek nyomán. Mary hálószobájának fala nedvesen fénylett, s az egyik sarokban nagy sárga folt jelezte, hogy átázott a vakolat.

Kihajolt az ablakon, s a lágy, nedves szél arcába fújt. Egy óra múlva Jem Merlyn vár reá a lápon, hogy a launcestoni vásárra vigye. Rajta múlik, hogy elmegy-e vagy sem. Nehezen tudott dönteni. Négy nap alatt úgy érezte, sokat öregedett, s az arc, amely egy repedt, légypiszkos tükörből visszanézett rá, fáradtnak, megviseltnek látszott.

Fekete karikák húzódtak szeme alatt, és arca beesett. Mindig későn aludt el, és alig evett valamit. Először fedezett fel némi hasonlóságot maga és Patience néni között. Homloka éppúgy ráncolódott, s a szájuk is hasonlított. Ha ajkát csücsörítette és szája szélét harapdálta, akár Patience néni is lehetett volna az, aki ott állt a tükör előtt. A szájrángás könnyen eltanulható, akár az ideges kéztördelés. Mary rémülten fordult el a tükörtől, s föl-alá rohangászott nyomorúságos kis szobájában. Az utolsó néhány nap alatt annyi időt töltött szobájában, amennyit csak lehetett, s náthával mentette ki magát. Nem ment a nénjével beszélgetni – legalábbis egyelőre. A szeme elárulná. Egymásra néznének ugyanazzal a rejtett félelemmel, s Patience néni azonnal megértené. Közös titkuk volt most, amiről sohasem szabad beszélniük. Azon tűnődött, hogyan bírta a nénje annyi éven át magába fojtani a félelmet. Senki sem fogja megérteni, mennyire

szenvedhetett. Akárhová megy a jövőben, a titok kínja vele tart. Soha nem fogja nyugton hagyni. Mary végre megértette a sápadt, rángatódzó arcot, a kéztördelést, a nagy, rémült szemet.

Halálos rosszullét környékezte. Éjszaka az ágyán hevert, s álomért imádkozott, de az nem jött el. Arcok bukkantak föl a sötétben, ismeretlen arcok: törött csuklójú gyerek, egy asszony, akinek hosszú, nedves haja arcára tapadt, sikoltozó, rémült férfiak, akik nem tudtak úszni. Néha úgy tűnt, mintha anyja-apja is köztük lenne. Tág szemmel, lila szájjal bámultak rá, és kérőn nyújtották ki a kezüket. Talán emiatt szenvedett Patience néni is a szobájában éjjelente. Előtte is megjelentek az arcok, könyörögtek, segítséget kértek, de ő is visszautasította őket. Nem segített rajtuk. A hallgatásával ölte meg őket. Bűne éppakkora, mint Joss Merlyné.

A harmadik napon, amikor az első rémület eltűnt, Mary megtörtnek, öregnek és nagyon fáradtnak érezte magát. Az érzések lassan kihaltak benne. Úgy érezte, mindig is tudta a titkot, lelke mélyén fölkészült rá. Amikor először látta meg Joss Merlynt a pitvarban állva, lámpással kezében, az volt az első figyelmeztetés. S a tovazötyögő postakocsi hangja búcsúként visszhangzott fülében.

A régi helfordi időkben suttogtak az ilyesmiről: kis pletykafoszlányok röpködtek a falu utcáján, egy-egy mesetöredék, cáfolat, kétkedő fejrázás – de a férfiak nem sokat beszéltek róla, és megvetették a szóbeszédet. Huszonöt, ötven évvel ezelőtt, amikor apja meg fiatal volt, talán megtörténhetett ilyesmi. De nem most, az új század fényében. Újra Joss arcát látta, közel az övéhez, s hallotta

suttogását: – Hallottál már a hajórombolókról? – Ezeket a szavakat ezelőtt sohasem hallotta, de Patience néni tíz éve közöttük él... Mary már alig törődött a bácsijával. Nem is félt tőle többé. Csak undor töltötte el a szívét, undor és utálat. Joss Merlynben egy csöpp emberi érzés sem maradt. Szörnyeteg volt, aki éjszaka garázdálkodik. Most, hogy részegen, mámorban látta, világos volt előtte, milyen igazában, és már nem keltett félelmet benne. Sem ő, sem a banda többi tagja. Gonosz dolgok voltak, tönkretették az egész vidékét, és Mary érezte: addig nem nyugszik, amíg el nem tapossák, ki nem irtják őket. Szánakozás sohasem fog többé erőt venni rajta.

Patience nénivel kell még számolnia – és Jem Merlynnel. A férfi betört a gondolatai közé, akarata ellenére. Épp elég gondja-baja van Jem nélkül is. Túlságosan hasonlított a bátyjára. A szeme, a szája, a mosolya. De épp ez az, ami veszélyes volt benne. Megértette, miért szédült meg Patience néni tíz évvel ezelőtt. Könnyű lenne beleszeretni Jem Merlynbe. A férfiak nem sok szerepet játszottak eddig az életében. Túl sok dolog akadt a helfordi farmon, semhogy velük bajlódjon. Persze akadtak legények, akik rámosolyogtak a templomban, és aratáskor elvitték szórakozni. Egyszer az egyik szomszéd egy pohár almabor hatása alatt meg is csókolta a szénakazal mögött. Nagyon ostoba dolognak találta, s azután mindig elkerülte azt a férfit.

Pedig ártalmatlan fickónak látszott, aki talán már öt perc múlva elfelejtette az egészet. De azt mindenesetre elhatározta, hogy sohasem megy férjhez. Már régen így döntött. Valahogyan pénzt takarít meg, és férfimunkát végez valami farmon. Majd ha egyszer sikerül otthagynia a Jamaica Innt, s valami otthont szerezni maga és nénje

számára, hát nem lesz ideje férfiakkal törődni. De ekkor, akarata ellenére, újra felbukkant Jem arca: borostás álla, koszos nadrágja és szemtelen mosolya. Semmi gyöngédség nincsen benne, durva fickó. Mindent, amit Mary gyűlölt, megvetett, s amitől félt, megtalálhatott benne. És mégis tudta: képes lenne rá, hogy beleszeressen. A természet fütyül az előítéletekre. Volt valami közös, törvényszerű vonzóerő minden élőlény számára, aminek nem lehet ellenállni. Nem az értelem döntött ilyenkor. Mary az anyaföldön nőtt föl, együtt madarakkal, állatokkal, s látta, hogyan párosulnak, szülnek, halnak. A természetben nincs romantika, s nem akart a saját életében sem ilyesmit. Látta az otthoni lányokat legényekkel sétálva. Kéz a kézben jártak, pirultak, zavarba jöttek, nagyokat sóhajtoztak, és a tenger fölött a holdat bámulták. Mary látta, hogy elkószáltak a rét felé, amely a farm mögött volt, s a szerelmesek rétjének nevezték, bár az öregebb emberek más kifejezést találtak rá. A legény átkarolta a lány derekát, a lány pedig a legény vállára hajtotta a fejét. A csillagokat nézték, meg a holdat, vagy a tűzpiros naplementét nyár idején. Mary esetleg éppen a tehénistállóból lépett ki, megtörülte verítékes homlokát, és az újszülött kisborjúra gondolt, melyet az anyja mellett hagyott. A távozó pár után nézett, elmosolyodott, és megvonta a vállát. Bement a konyhába, s elmesélte anyjának, hogy nemsokára menyegző lesz Helfordban. Aztán harangok zúgtak, torták készültek, s a legény ünneplőruhában, ragyogó képpel áll a templom lépcsőjén, lábát emelgetve zavarában, s a menyasszony muszlinba öltözve, bodros frizurával illeg-billeg mellette. De alig múlt el egy év, akárhogyan sütött a hold és ragyogtak a csillagok, a legény fáradtan tért haza a földekről, és éles

hangon kiabált, hogy ez a vacsora még a kutyának se volna jó. Az asszony az emeletről kiáltott vissza, ahol görnyedten, lógó hajjal járkált föl-alá. Karjában kis batyu, amely úgy miákolt, mint a macska, s nem akart elaludni! Akkor már nem volt szó holdfényről meg májusról. Marynek nem voltak illúziói. Szerelmesnek lenni – szép szó, semmi több. Jem Merlyn férfi, ő meg nő, s valami – talán a keze, a bőre vagy a mosolya, nem tudta pontosan –, valami megindította az érzéseit, s már az is, ha csak egy pillanatig rágondolt, felzaklatta és érthetetlenül felélénkítette. Beléívódott ez a gondolat, és nem hagyta békén. Tudta, hogy megint látnia kell a férfit.

Újra fölnézett a szürke égre és az alacsonyan szálló felhőkre. Ha Launcestonba akar menni, hát ideje, hogy készüljön és elinduljon. Nem fogja kimenteni magát. Az utolsó négy nap alatt alaposan megkeményedett. Patience néni gondoljon, amit akar. Ha maradt benne valami ösztön, biztosan megérzi, hogy Mary miért kerüli el. Ha ránéz a férjére, s meglátja a vérben úszó szempárt, a remegő kezet, akkor meg kell értenie. A férfinak talán utoljára, az ital megoldotta a nyelvét. Titkát kiköpte. Mary most már kezében tartotta Merlyn sorsát. Még nem döntött, miképpen használja föl azt, amit tud, de nem fogja újra megmenteni. Ma elmegy a launcestoni vásárra Jem Merlynnel, s ezúttal a férfi fog válaszolni kérdéseire. Bizonyára sokkal szelídebb lesz, ha rájön: mennyire nem fél már tőlük, s el is pusztíthatja őket, ha kedve tartja. És holnap... hát, holnap majd eldől, hogy mi lesz. Ott volt Francis Davey és az ígérete, hogy az altarnuni házban mindig béke és menedék várja.

Furcsa karácsony, gondolta, amikor átvágott a Keleti-lápon a Karvaly-szirt irányában. Tavaly anyja mellett térdelt a templomban, és imádkozott, hogy mindketten egészségben és erőben éljenek. Lelki nyugalomért fohászkodott, és biztonságért. Könyörgött, hogy anyja éljen még sokáig, s a farm megmaradjon nekik, és jó pénzt hozzon. De válaszul betegség, szegénység és halál következett. Egyedül áll a világban, durvaság és bűn veszi körül, gonosz házban, gyűlölt népség között él. Ebben a percben pedig sivár, kopár lápon jár, hogy egy lótolvajjal és gyilkossal találkozzék. Ezen a karácsonyon nem küld imát Istennek.

Mary Rushyford fölött várt, és a távolból látta, hogy egy kis csoport közeledik: a póni, a kiskocsi s mögé kötve két másik ló. A kocsis üdvözlésre emelte ostorát. Mary érezte, hogy vér szökik az arcába, majd elsápad. Ez a gyöngeség, ez a pirulás mindig kínozta, és azt kívánta, bárcsak megfogható dolog lenne, amit kitéphetne magából. Kendőjébe bújtatta karját, és homlokát ráncolva várt. A férfi fütyörészve közeledett, és egy kis csomagot dobott a lány lába elé.

– Boldog karácsonyt kívánok – mondta. – Tegnap még ezüsttallér volt a zsebemben, de lyukat égetett rajta. Új kendőt vettem magának.

Mary kimért és hallgatag akart maradni, de ez a bemutatkozás megnehezítette elhatározását.

– Nagyon kedves – mondta. – Attól tartok, hogy pénzt dobott ki az ablakon.

– Azzal már nem törődöm, úgyis megszoktam – felelte a férfi, és hűvös, szemtelen módon mérte végig. – Elég korán itt volt – mondta. – Attól félt, maga nélkül megyek el?

A lány fölszállt a kocsiba, és kezébe fogta a gyeplőt.

– Jólesik, hogy újra gyeplőt foghatok – mondta, semmibe sem véve a férfi utolsó megjegyzését. – Anyám meg én hetenként egyszer behajtottunk a helstoni piacra. Mindez olyan messzinek tűnik már. Fáj a szívem, ha rágondolok: mennyit nevettünk együtt, ha rossz idők is jártak fölöttünk. Maga persze ezt nem érti meg, hiszen nem törődött soha senkivel, csak önmagával.

A férfi keresztbe fonta a karját, és figyelte, hogyan bánik Mary a gyeplővel.

– Ez a póni bekötött szemmel is eltalál a lápon át – mondta. – Ne fogja szorosan. Így jobb. Majd ő vigyáz, bízza csak rá magát. Mit mondott?

Mary könnyedén fogta a gyeplőt, és az ösvényt figyelte.

– Nem fontos – mondta. – Amúgy magamhoz beszéltem. Szóval két pónit akar eladni a vásáron?

– Dupla haszon, Mary Yellan. Új ruhát kap, ha segít. Ne mosolyogjon, és ne vonogassa a vállát! Gyűlölöm a hálátlanságot. Mi baja van ma? Elszállt a színe, s a szeme se fénylik. Beteg, vagy a hasa fáj?

– Amióta találkoztunk, nem mentem ki a házból – mondta a lány. – Egyedül maradtam a szobámban a gondolataimmal. Nem valami vidám társaság... Sokat öregedtem négy nap alatt.

– Sajnálom, hogy már nem olyan csinos – folytatta a férfi. – Már elképzeltem, hogy behajtok Launcestonba, egy jóképű lánnyal az oldalamon, s a férfiak mind megbámulnak meg kacsintanak, ahogy elhaladunk. Ne hazudjon, Mary! Nem vagyok olyan ostoba, mint gondolja. Mi történt a Jamaica Innben?

– Semmi – felelte Mary. – A néném a konyhában motoszkál, a bácsi meg az asztal mellett ül, kezébe temeti

a fejét, és brandysüveg áll előtte. Csak én változtam meg.

– Újabb látogató?

– Nem tudok róla. Senki nem lépett be az udvarba.

– A szája nagyon határozott, és a szeme alatt karikák húzódnak. Fáradtnak látszik. Csak egyszer láttam ilyen arcú asszonyt, de annak oka volt rá. A férje egy tengeri utazásból négy év múltán tért haza... Gondolt-e rám?

– Igen, egyszer – felelte a lány. – Tűnődtem, vajon ki fog először lógni: maga vagy a bátyja?

– Ha Joss lógni fog, az ő hibája – mondta Jem. – Ha van ember, aki a saját nyaka köré tekeri a kötelet, hát ő az. Szándékosan keresi a bajt. Ha lógni fog, jót tesz neki. Nem lesz majd brandysüveg, ami vigasztalná. Az akasztásnál errefelé mindenki józan.

Hallgatagon zötyögtek tova. Jem az ostorszíjjal játszott, s Mary érezte a keze közelségét. Szeme sarkából lepillantott. Látta, hogy ujjai hosszúak és karcsúak. Ugyanaz az erő, ügyesség és könnyedség van bennük, mint a bátyjáében. De ez a kéz vonzotta, amaz pedig taszította. Először eszmélt rá, hogy a vonzódás és az ellenszenv nagyon közel jár egymáshoz, a határvonal roppantul keskeny. Ez a gondolat megriasztotta. Tegyük föl, ez itt mellette Joss volt – Joss, tíz-húsz évvel ifjabban.

A férfi hangja betört a gondolatai közé.

– Mire bámul? – kérdezte.

A lány fölnézett.

– Véletlenül épp a kezét vettem észre – felelte. – Olyan, mint a bátyjáé. Meddig megyünk a lápon át? Nem az országút kanyarog ott?

– Lejjebb térünk rá a főútra, így egy-két mérföldnyit megtakarítunk. Szóval egy férfikezet is észrevesz, mi? Sose hittem volna magáról. Szóval maga mégiscsak nő, s

nem valami félig fejlett farmerlegény. Megmondja végre, hogy miért töprengett négy napig a szobájában, vagy azt akarja, hogy kitaláljam? A nők szeretnek rejtélyeskedni.

– Nincs benne rejtély. A múltkor, amikor találkoztunk, maga megkérdezte: tudom-e, hogy miért olyan a néném, mint egy élőhalott. Hát most már tudom.

Jem csodálkozva nézett rá, s aztán fütyörészni kezdett.

– Furcsa dolog az ital – mondta néhány pillanat múlva. – Egyszer Amszterdamban berúgtam. Emlékszem, még hallottam a templomóra ütését. Fél tíz volt este, és a padlón ülve fene csinos vörös hajú lányt ölelgettem. A legközelebbi dolog, amire emlékszem, az volt, hogy másnap reggel hét óra van, és nadrág meg csizma nélkül heverek az utcán. Gyakran tűnődöm, hogy mi történhetett akkor éjszaka. Tűnődöm, tűnődöm, de átkozott legyek, ha eszembe jut.

– Ez a szerencséje – mondta Mary. – A bátyja nem ilyen szerencsés. Ha leissza magát, megtalálja az emlékeit, ahelyett hogy mindet elveszítené.

A póni lassított, és Mary megnógatta.

– Ha Joss egyedül van, nyugodtan beszélhet önmagának – folytatta –, a Jamaica Inn falai nem törődnek vele. De ezúttal nem volt egyedül. Véletlenül jelen voltam, amikor fölébredt a mámorból. Lázálma volt.

– S maga azért zárkózott be a szobájába négy napra, mert végighallgatta valamelyik álmát?

– Körülbelül így van – válaszolt a lány.

A férfi hirtelen fölé hajolt, és kivette a gyeplőt a kezéből.

– Nem is figyeli, merre megyünk – mondta. – Mondtam, hogy ez a póni csukott szemmel is eltalál. Nem kell nekihajtani az ágyúgolyó nagyságú köveknek. Adja ide!

A lány hátrahőkölt, és hagyta, hogy a férfi hajtson. Igaza volt: nem tudta figyelmét összpontosítani, s megérdemelte a feddést. A póni ügetésbe kezdett.

– Mi a terve? – kérdezte Jem.

Mary vállat vont.

– Még nem döntöttem – mondta. – Patience néném re is gondolnom kell. Remélem, nem gondolja, hogy magának elmondom.

– Miért ne? Joss sorsa nem érdekel.

– Maga a testvére, és ez nekem elég. De az egész történetből hiányzik néhány láncszem, és maga kitűnően beleillik.

– Azt hiszi, arra pocsékolom az időmet, hogy a bátyámnak dolgozzam?

– Nem sok időt pocsékolnak, azt már megfigyeltem. Éppen elég a haszon ebben az üzletben, s az áruért fizetni se kell. Halott ember nem beszél, Jem Merlyn.

– De a halott hajó tud beszélni, amikor a szél a partra veti a roncsot. Ha a hajó kikötőt keres, fényt akar előbb találni. Látott már lámpás körül pillét röpködni, mely a végén megégeti a szárnyát? Hát ilyen a hajó is, amelyet hamis fénnyel csalnak tőrbe. Egyszer, kétszer, talán háromszor sikerül, de negyedszer már az egész ország fegyverben áll, és tudni akarja a sok hajótörés okát. A bátyám már otthagyta a tengert, most a parton dolgozik.

– Maga segít neki?

– Én? Ugyan mi közöm hozzá. Menjen csak a saját fejével a falnak. Nem mondom, egyszer-kétszer segítettem a szállítmány körül, de akár hiszi, akár nem, Mary Yellan: embert nem öltem meg soha.

Vadul pattintott az ostorával a póni feje fölött, s az állat vágtatni kezdett.

– Amott előttünk gázló van, ott a sövény kelet felé fordul. Átvágunk rajta, és fél mérfölddel odébb kijutunk a launcestoni útra. Azután még hétmérföldnyi út, s a városba érünk. Fáradt?

A lány tagadóan intett.

– Kenyér meg sajt van a kosárban az ülés alatt – mondta Jem –, meg egy-két alma is és néhány körte. Szóval azt hiszi, hogy hajóromboló vagyok. Szándékosan zátonyra csalom a hajót, s aztán a partról figyelem, hogyan fulladnak bele az emberek a vízbe? Zsebre dugott kézzel nézem, hogy püffednek föl a sós víztől? Kedves látvány.

Mary nem tudta, hogy felháborodása őszinte-e vagy csak tettetett, de szája komor volt, és pofacsontján vörös folt égett.

– Egyelőre még nem tagadta – felelte a lány.

A férfi szemtelenül, félig megvetőn, félig mulatva nézett le rá, s nevetett, mintha a lány tudatlan gyermek lenne. Mary gyűlölte ezért, s már előre tudta, mi lesz a következő kérdés.

– Hát, ha elhiszi rólam, akkor miért jön velem Launcestonba? – kérdezte Jem.

Szinte élvezte, hogy gúnyolódhat a lánnyal. Kitérő vagy hebegő válasz újabb diadal lenne számára, de Mary vidámságot erőltetett magára.

– A szép szemed kedvéért, Jem Merlyn – mondta, és nyugodtan viszonozta a pillantását.

A férfi nagyot nevetett, megcsóválta a fejét, és újra fütyörészni kezdett. Egyszerre megenyhült a légkör, és valami gyerekes bizalmasság támadt köztük. A lány kihívó szavai lefegyverezték Jemet. Semmit sem gyanított abból a gyöngeségből, ami mögöttük rejlett. Ebben a pillanatban barátok voltak, férfi és női mivoltuk feszültsége nélkül.

Kiértek az országútra, és a kiskocsi vidáman zörgött az ügető póni mögött. Esőfelhők húztak el fölöttük, fenyegetően, alacsonyan szállva, de az eső még nem eredt meg, sőt a távoli dombok fölött a pára is fölszállt. Mary Francis Daveyre gondolt, Altarnunra, mely valahol itt az úttól balra lehet, és azon tűnődött, vajon mit szólna a legújabb eseményekhez. Biztosan nem azt ajánlaná, hogy továbbra is csak várjon. De talán meg is haragudna, ha megzavarná a karácsonyát. Elképzelte a csöndes, békés házat a többi ház között, melyek a falut alkották, a magas templomtornyot, amely őrként emelkedett a tetők és kémények fölé.

Altarnun – már a név is nyugalmat árasztott, menedéket jelentett, Francis Davey hangjában pedig biztonság csengett, melytől minden gond messze szállt. Volt valami zavaró, de kellemes furcsaság a vikáriusban. A kép, amelyet festett; ahogy a lovat hajtotta; ahogyan csöndben kiszolgálta; s mindenekfölött furcsa volt szobájának szürke és álmosító csöndje, amely nem viselte magán a vikárius személyiségét. Megfoghatatlan árnyékembernek tűnt, hiányzott belőle a mellette ülő Jem támadó férfiassága. Vértelen, hústalan lény volt, nem más, mint két fehér szem, s egy hang a sötétségben.

A póni hirtelen visszahőkölt egy sövényrés előtt, és Jem hangos átkozódása fölriasztotta Maryt gondolatainak magányából.

Vaktában tette föl a kérdést: – Van errefelé templom? Az utóbbi időben úgy éltem, mint egy pogány. Gyűlölöm ezt az érzést!

– Eredj, te átkozott bolond! – kiáltott Jem, s a pónit noszogatta. – Az árokba akarsz fordítani? Templom? – mondta. – Honnan tudjam? Csak egyszer voltam

templomban, akkor is az anyám karján, és mint Jeremiás jöttem ki onnan. Nem érdekel. Az aranykelyheket, hallom, elzárva tartják.

– De Altarnunban van templom, ugye? – kérdezte a lány. – Azt mondják, nincs messze gyalog Jamaicától. Odamehetnék holnap reggel.

– Jobb lesz, ha velem fogyasztja el a karácsonyi ebédet. Nem adhatok pulykát, de az öreg Tucker farmertől mindig kölcsönvehetek egy libát. Már olyan vak, hogy úgysem venné észre, ha egy hiányzik.

– Tudja, ki a vikárius Altarnunban?

– Dehogy tudom. Sohase barátkoztam papokkal, nem valószínű, hogy valaha is fogok. Furcsa fajta az. Volt egyszer egy lelkész North Hillben, amikor még kisfiú voltam. Nagyon rövidlátó volt, és azt mondják, egy vasárnap misebor helyett konyakkal áldoztatta a híveket. Megtudták ezt az emberek, s a templom zsúfolásig megtelt. A lelkész nem értette. Még sohasem voltak ennyien a templomában. Felment a szószékre, és fénylő szemekkel prédikált a bárányról, mely visszatér a nyájhoz. Matthew bátyám, aki a történetet mesélte, kétszer is odament az oltár rácsához, de a lelkésznek nem tűnt fel. Nagy nap volt az North Hillben. Vegye elő a kenyeret meg a sajtot, Mary! A hasam már teljesen behorpadt.

Mary ránézett és sóhajtott.

– Hát nem vesz semmit sem komolyan? – kérdezte. – Senkit és semmit sem tisztel?

– Tisztelem a bendőmet, például – felelt a férfi –, s az most ennivalót követel. Ott a doboz a lába alatt. Maga csak egye az almát, ha úgy tartja a vallást. Annyit én is tudok, hogy az almának valami szerepe van a Bibliában.

Vidáman és tüzes jókedvben érkeztek meg fél háromkor

Launcestonba. Mary minden gondot és felelősséget a háta mögött hagyott, és a kora reggeli szilárd eltökéltsége ellenére teljesen fölengedett Jem társaságában.

Most, hogy végre távol volt a Jamaica Inn árnyékától, természetes fiatalsága és jókedve visszatért. Útitársa ezt rögtön észrevette, s csak fokozta felszabadultságát.

Mary nevetett, mert nevetnie kellett, s mert a férfi felvidította. A levegőben fertőző jókedv kavargott, a zsúfolt, izgatott várost elöntötte a karácsonyi hangulat. Az utcákon emberek tolongtak, a kis boltok megteltek. Szekerek, kocsik, sőt hintók keveredtek össze a kis, kövezett téren. Színes volt e kép, teli élettel, mozgással. Hangos tömeg lökdösődött a vásári pultok előtt; pulykák, libák kaparták a faketrecek oldalát; egy zöld köpenyes mosolygós asszony almákat tartott a feje fölé, s az almák úgy ragyogtak, mint az asszony piros képe. A jelenet ismerős volt, és nagyon kedves Mary lelkének. Helston is ilyen volt minden évben karácsony idején, de Launcestont még vidámabb, szabadabb hangulat lengte át. A tömeg nagyobb volt, és a hangzavar is erősebbnek tűnt. A folyón túl volt Devon és Anglia, s a szomszéd j megyéből jött farmerek ismerkedtek, kacérkodtak a kelet-cornwalli parasztasszonyokkal; boltosok, tortasütők, segédek, inasok jártak ide-oda, forró süteményt vagy kolbászt kínálgatva hangosan. Tollas kalapú, kék bársonyköpenyes dáma lépett ki a hintájából, és a barátságos Fehér Szarvas fogadóhoz lépett; világosszürke kabátos úriember követte. Szeméhez emelte monokliját, és úgy lépkedett a nő után, mint valami pulykakakas.

Vidám, boldog világ volt ez Mary számára. A városka a domb tetején épült, közepén kastély állt, mintha régi meséből került volna oda. Facsoportok, lejtős rétek

tarkították, és víz csillogott a völgy mélyén. A lápvidék távolinak tűnt, kívül a láthatáron, a város mögött, messze és elfelejtve. Launceston a valóságot jelentette: az emberek is húsból-vérből voltak, éltek!

Mary a Jemtől ajándékba kapott kendőt viselte. Még azt is megengedte, hogy a férfi kösse össze a végét álla alatt. Egy istállóba vezették a pónit meg a kocsit a város felső végén, és Jem most a tömegen át vágott utat, a két lopott lovat vezetve maga után. Mary a sarkában haladt. A férfi biztosan, önhitten haladt, és egyenest a városka főtere felé tartott, ahol egész Launceston összegyűlt. A teret a karácsonyi vásár sátrai, bódéi vették körül. Egy kötéllel elkerített részen folyt az élő jószág adásvétele. A területet farmerek, parasztok, sőt devoni vagy még messzebbről jött urak és kupecek vették körül. Mary szíve gyorsabban vert, amikor az elkerített részhez közeledtek. Hátha van itt valaki North Hillből, vagy olyan farmer a környező falvakból, aki fölismeri a lovakat? Jem a feje búbjára tolta a kalapját, és vígan fütyörészett. Csak egyszer pillantott hátra, és kacsintott. A tömeg szétvált, és utat nyitott neki. Mary a kör szélén állt egy kövér, piaci kofa mögött, és látta, hogy Jem elfoglalja helyét a többi ember között; egyiknek-másiknak köszönt, röviden biccentve fejével, s végigmérte a lovaikat, miközben pipára gyújtott. Hűvösnek és közömbösnek látszott. Egyszerre egy ficsúr külsejű fickó, aki zöld kalapot és krémszínű nadrágot viselt, utat tört magának a tömegben, és a lovakhoz lépett. Hangja erős és fontoskodó volt, csizmáját veregette pálcájával, és a lovakra mutogatott. Mary lókereskedőnek ítélte. Csakhamar egy ravasz tekintetű, fekete kabátos emberke csatlakozott hozzá, időnként oldalba taszította, és a fülébe suttogott.

Mary észrevette, hogy merően nézi a fekete pónit, amit Jem a földesúrtól lopott, odament hozzá, és a lábát tapogatta. Aztán a társa fülébe súgott valamit. Mary idegesen figyelte.

– Honnan szedte ezt a pónit? – kérdezte a kupec, és megérintette Jem vállát. – Nem a lápon tenyészthették, azt látom a nyakán meg a vállán.

– Callingtonban ellett négy éve – felelte Jem hanyagul, s pipáját a szája sarkába csúsztatta. – Egyéves korában vásároltam az öreg Tim Braytől. Emlékszik Timre? Tavaly eladta mindenét, és Dorsetbe költözött. Mindig mondta, visszakapom a pénzemet ezért az állatért. Ír fajta, és díjat is nyert a felvidéken. Nézze csak meg! De figyelmeztetem, hogy olcsón nem adom.

Pipafüstöt eregetett, mialatt a két férfi gondosan megvizsgálta a lovat. Szinte végtelennek tűnt az idő, amíg föl nem egyenesedtek.

– Volt valami baja a bőrének? – kérdezte a ravasz tekintetű. – Durva fogású és éles, mint a tüske. Foltos is. Nem tetszik valami rajta.

– Nincs ennek semmi baja – válaszolta Jem. – A másik, nem mondom, a nyáron beteg volt, de megmentettem. Jobb lenne, ha tavaszig megtartanám, de sokba kerül. Nem, nem, ez a póni itt hibátlan. De őszinte leszek, és elmondok valamit. Az öreg Tim Bray nem is volt jelen a csikózásnál... a fiú ügyelt az egészre, s Tim alaposan elverte a gyereket, de már késő volt. Véleményem szerint a mén szürke volt, nézze csak a rövid sörényét, itt ni, közel a bőrhöz – szürke, ugye? Tim jó üzletet szalasztott el, amikor nekem adta. Nézze csak a vállát: nemes tenyésztés, akárki láthatja. Tizennyolc guineáért odaadom.

A rókaképű a fejét rázta, de a kupec habozott.

– Legyen tizenöt, akkor áll az alku – ajánlotta.

– Tizennyolc. Egy pennyvel sem kevesebb – mondta Jem.

A két férfi tanácskozni kezdett, de úgy látszik, nem tudtak megegyezni. Mary a „csalás” szót hallotta a tömeg feje fölött. Kis mormogás támadt a férfiak csoportja felől. A ravasz tekintetű férfi lehajolt, és megérintette a fekete póni lábát.

– Nem ajánlom a vételt – mondta. – Nem tudok kiigazodni rajta. Hol a jel?

Jem megmutatta a ló füle mellett lévő keskeny csíkot, amit a férfi közelről megvizsgált.

– Bogaras egy vevő! – mondta Jem. – Még azt hihetné az ember, hogy lopással akar vádolni. Mi baja a jelnek?

– Látszólag semmi. De az a szerencséje, hogy Tim Bray Dorsetbe költözött. Ez a ló sohasem volt az övé, akármit is mond. A te helyedben hozzá se nyúlnék, Stevens. Még bajba kerülsz. Gyerünk tovább!

A nagyhangú kupec sajnálkozva nézte a fekete pónit.

– Jóképű állat – mondta. – Nem bánom, ki nevelte, és hogy a mén tarka volt-e vagy sem. Miért vagy olyan akadékoskodó, Will?

A ravasz tekintetű megrántotta társa kabátjának az ujját, és a fülébe suttogott valamit. A kupec végighallgatta, elhúzta a száját, és bólintott.

– Hát jó – mondta hangosan. – Nem kétlem, hogy igazad van. Mindig észrevetted a bajt. Jobb, ha nem csinálunk ilyen üzletet. Tartsa meg a póniját – szólt Jemnek. – A társamnak nem tetszik. Fogadja meg a tanácsomat, és engedjen az árából. Ha sokáig a magáé marad, baj lesz belőle.

Ezzel odébbállt. Könyökével utat tört a tömegben; a

másik is követte, s mindketten eltűntek a Fehér Szarvas irányában. Mary megkönnyebbülten sóhajtott, amikor már nem látta őket. Nem tudta megállapítani, hogy Jem mit érez: arca közönyös volt, és megint fütyörészett. Emberek jöttek-mentek. A bozontos lápvidéki pónik két-három fontért keltek el, és a volt tulajdonosok elégedetten távoztak. A fekete pónira senki sem alkudott. A tömeg ferde szemmel nézte. Háromnegyed négykor Jem hat fontért eladta a másik lovat egy vidám, derék képű farmernek, miután hosszú és derűs vitát folytattak. A paraszt kijelentette, hogy ötöt ad érte, de Jem kitartott a hét mellett. Húszpercnyi heves alku után hat fontban egyeztek meg, és a farmer széles vigyorral, boldogan lovagolt el új lován. Mary kezdett elfáradni. Alkonyat szállt a piactérre, és meggyújtották a lámpákat. A városka rejtélyes színbe burkolózott. Már arra gondolt, hogy visszatér a kocsihoz, amikor női hangot hallott maga mögött, majd éles, kényeskedő nevetést. Megfordult, és megpillantotta a kék köpenyes, tollas kalapú dámát, aki korábban a hintón érkezett.

– Ó, nézd, James – mondta. – Láttál ilyen elragadó pónit? Épp úgy tartja a fejét, mint szegény Szépség. A hasonlóság valósággal meghökkentő, de ez az állat persze fekete, és nem olyan nemes fajta, mint Szépség volt. Milyen kár, hogy Roger nincs itt! Persze nem hívhattam el a tanácskozásról. Mi a véleményed erről a póniról, James?

Kísérője szeméhez illesztette a monoklit, és a lóra meredt.

– A pokolba, Maria! – mondta orrhangon. – Nem értek a lovakhoz. A póni, ami nálatok elveszett, szürke volt, nemdebár? Ez pedig ébenfekete, határozottan ébenfekete.

Meg akarod venni?

Az asszony izgatott kis nevetésben tört ki.

– Milyen nagyszerű karácsonyi ajándék lenne a gyerekeknek – mondotta. – Amióta Szépség eltűnt, nem hagyják szegény Rogert élni. Kérdezd meg az árát, James, kérlek.

A férfi előrelépett.

– Hé, jóember – kiáltott Jemre –, eladó az a fekete póni?

Jem a fejét rázta.

– Már elígértem egy barátomnak – mondotta. – Nem szívesen vonnám vissza a szavamat. Különben sem bírná el magát. Gyerekeknek való.

– Á, igazán? Már értem. Maria, ez a fickó azt mondja, hogy nem eladó a póni.

– Biztos? Milyen kár! Pedig úgy megtetszett. Mondd, hogy megfizetem, bármit kér. Kérdezd meg újra, James.

A férfi ismét szeméhez illesztette a monoklit, és orrhangon megszólalt: – Hallgasson ide, jóember! Ennek a hölgynek megtetszett a maga lova. Épp most vesztett el egyet, és szeretne helyette másikat. A gyermekei rendkívül csalódottak lesznek, ha nem kaphatják meg ezt a lovat. A pokolba is, hiszen érti. Mi az ára?

– Huszonöt guinea – felelte Jem azonnal. – Legalábbis ennyit akart a barátom fizetni. Különben sem olyan fontos, hogy eladjam.

A tollas kalapú hölgy bependerült a körbe.

– Harmincat adok érte – mondta. – Bassatné vagyok, és karácsonyi ajándékul szeretném adni a lovat a gyerekeimnek. Kérem, ne legyen olyan makacs. Az összeg fele itt van nálam, s ez az úr majd kifizeti a többit. Férjem is Launcestonban van ma este, őt is meg szeretném lepni

vele. A lovászom most rögtön elviszi a pónit, és hazalovagol rajta, mielőtt a férjem elhagyná a várost. Itt a pénz.

Jem lekapta a kalapját, és mélyen meglengette.

– Köszönöm, asszonyom – mondta. – Remélem, Bassat úr meg lesz elégedve a vásárral. Igen biztonságos ez a póni a gyerekek számára.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy a férjem boldog lesz. Persze ez nem ugyanaz, mint amelyik elveszett. Szépség igazi telivér volt, és rengeteg pénzt ért. Ez a kis állat is elég csinos, s a gyerekeknek tetszeni fog. Gyere, James. Már sötétedik, és fázom.

Az asszony utat tört a tömegen át a téren várakozó hintóhoz. Magas szolga ugrott elő, hogy kinyissa az ajtót.

– Épp most vásároltam egy pónit Robert és Henry úrfiak számára – mondta. – Keresse meg Richardsot, és mondja meg neki, hogy vigye haza a lovat. Szeretném, ha meglepetés lenne az úr számára. – Belépett a hintóba, szoknyája selyme zizegett a lépte nyomán. A monoklis kísérő követte.

Jem sietve hátrapillantott a válla fölött, és megérintett egy fiatal legényt, aki mögötte álldogált.

– Hé, te, akarsz öt shillinget keresni? – A fiú tátott szájjal bólintott. – Maradj itt a póni mellett, s várd meg, amíg a lovász eljön érte. Épp most tudtam meg, hogy a feleségem ikreket hozott a világra, és veszélyben forog az élete. Egy-percnyi időt sem vesztegethetek. Nesze, fogd a kantárt! Boldog karácsonyt, fiam.

A következő percben már odébb is állt, és zsebre vágott kézzel vágott át a téren. Mary követte vagy tízlépésnyire. Arca egészen kipirosodott, szemét a földre szögezte. Nevetés gyöngyözött föl benne, száját kendőjével rejtette

el. Már majdnem összeesett, amikor a tér túlsó végére értek, ahol a hintót sem és a tömeget sem láthatták. Oldalát fogta és levegő után kapkodott. Jem bevárta, arca komoly volt, mint egy bíróé.

– Jem Merlyn, megérdemled, hogy fölakasszanak – mondta Mary, amikor magához tért a nevetéstől. – Ott állsz a vásártéren, és Bassatnénak eladod azt a pónit, amit épp tőle loptál el. Pokolian pimasz vagy. Majd beleőszültem, ahogy figyeltelek.

A férfi hátravetette a fejét és nevetett. Mary sem tudott ellenállni. Nevetésük visszhangzott a téren, az emberek jókedvűen néztek utánuk. Rájuk is átragadt a vidámság, elmosolyodtak, aztán kitört belőlük a nevetés. Mintha egész Launceston rázkódott volna a kacagástól. Az öröm gyöngyöző hangjai összekeveredtek a lármával, kiáltozással s egy dallal, amely valahonnan halkan kihallatszott az utcára. A fáklyák és a lámpások furcsa fényeket vetettek az arcokra; a levegő megtelt színnel, árnyékkal, duruzsolással és izgalommal.

Jem megfogta a lány kezét, és szorított rajta egyet.

– Örülsz, hogy eljöttél, mi?

– Igen – felelte a lány könnyedén, de valóban nem is bánta.

Belevetették magukat a vásárba, amelyből csak úgy áradt a melegség és az emberbaráti hangulat. Jem bíborvörös sálat vásárolt Marynek, s aranykarikákat a fülébe. Narancslét szürcsöltek egy csíkos sátor alatt, és egy ráncos cigányasszony jövendölését hallgatták.

– Óvakodj a fekete idegentől – mondta Marynek. Egymásra néztek Jemmel, és elnevették magukat.

– Vért mutat a keze, fiatalember – mondta Jemnek. – Egyszer még embert fog ölni.

– No, mit mondtam ma reggel? – szólt erre Jem a lánynak. – Egyelőre még ártatlan vagyok. No, most elhiszed végre?

De a lány a fejét rázta, és nevetett. Kis esőcsöppek hullottak arcukba, de azt se bánták. A szél rohamokban támadt, és belekapott a libbenő sátorponyvákba, papírhulladékba, szalagba, szoknyába. Egy nagy bódé hirtelen megrázkódott és összeomlott, miközben almák és narancsok gurultak az útra. A lángok lobogtak a szélben, közben az eső is megeredt. Az emberek ide-oda ugráltak, fedelet keresve fejük fölé, nevetgéltek, s egymást szólongatták.

Jem egy kapu aljába vonta Maryt, átkarolta a vállát, aztán egyszerre maga felé fordította az arcát, erősen megfogta, és megcsókolta.

– Óvakodj a fekete idegentől – mondta, nevetett, és újra megcsókolta.

Az eső nyomán az éjszakai felhők előbukkantak, és szinte egy perc alatt besötétedett.

A szél elfújta a fáklyákat, a lámpások homályos-sárgán világítottak, s a vásár minden élénk, derűs színe kialudt. A tér csakhamar kihalt; a csíkos, színes sátrak és bódék üresen, elhagyottan roskadoztak. Lágy eső csapott be a kapu alá, és Jem háttal állva védte Maryt a vihar elől. Kibontotta a kendőt a fején, és a hajával játszott. Mary érezte a férfi ujja hegyét a nyakán, majd a vállán, mire fölemelte kezét, s eltolta a férfit.

– Már épp eleget bolondoztam ma este, Jem Merlyn – mondta. – Ideje, hogy a visszatérésre gondoljunk. Hagyjál békén...

– Csak nem akarsz a nyitott kocsiban utazni ebben az ítéletidőben? – kérdezte a férfi. – A tenger felől jön a szél,

egész biztosan fölborítana bennünket. Launcestonban kell töltenünk az éjszakát. Együtt.

– Ó, hogyne! Eredj, hozd ide a pónit, Jem, addig majd eláll a zápor. Majd itt megvárlak.

– Ne légy már olyan puritán, Mary! Bőrig ázol a bodmini úton. Tégy úgy, mintha szerelmes lennél belém. Akkor biztos velem maradnál.

– Azért beszélsz így, mert a Jamaicában vagyok csaposlány?

– Az ördög vigye el a Jamaica Innt. Tetszel nekem, a külsőd meg az érintésed, s ez elég lenne bármelyik férfinak. A nők is beérhetnék ennyivel.

– Merem állítani, hogy sokuknak elég is. De én nem vagyok olyan, mint a többi.

– Más nőket csinálnak lent a helfordi folyónál? Maradj velem ma éjjel, és majd megtudjuk. Szavamat adom, hogy reggelre olyan leszel, mint a többi nő...

– Nem kétlem. Ezért kockáztatom meg inkább a bőrig ázást.

– Istenem, olyan kemény vagy, mint a gyémánt! De meg fogod bánni, ha újra egyedül maradsz.

– Jobb akkor bánni, mint később.

– Ha újra megcsókollak, meggondolod a dolgot?

– Nem én.

– Nem csodálom, hogy a bátyám ágyba dőlt, és egy héten át ivott. Egyházi dalokat szoktál neki énekelni?

– De mennyire!

– Én még nem ismertem ilyen furcsa nőt. Veszek egy gyűrűt neked, ha attól rendesebbnek érzed magad. Ritkán fordul elő, hogy elég pénzem van az ilyen ajánlathoz...

– Hány menyasszonyod van?

– Hat vagy hét elszórva Cornwallban. A Tamaron túl

lévőket nem is számolom.

– Szép szám egy férfi számára. A te helyedben meggondolnám, mielőtt a nyolcadikat is eljegyezném.

– Éles a nyelved, Mary. Olyan vagy, mint egy kis majom ebben a kendőben, ahogy a szemed csillog. Hát jó, megyek a kocsiért, és hazaviszlek a nénédhez, de először megcsókollak, akár tetszik, akár nem. – Kezébe fogta a lány arcát. – Bánatért egyet, örömért kettőt – idézte a versikét. – A többit majd akkor kapod, ha engedékenyebb hangulatban leszel. A ma esti kedved nem elég jó ahhoz, hogy befejezzem a verset. Maradj itt, nemsokára itt leszek érted.

Lehajtotta fejét az eső miatt, és átvágott az utcán. A lány látta, hogy befordul a sarkon, és eltűnik a bódésor mögött.

Mary hátralépett a kapualj menedékébe. Az országúton elég szörnyű idő lehet. Igazi záporeső ez, és zúgó szél hajtja. A lápvidék könyörtelen hangulatban lesz... Bátorságra van szükség, hogy ezt a tizenegy mérföldnyi utat kibírja... ráadásul nyitott kocsiban. Ha arra gondolt, hogy Launcestonban maradhatna Jem Merlynnel, a szíve gyorsabban vert. Izgalmas volt arra gondolni, hogy most nincs itt, de visszatér hozzá. Semmiképpen sem akarta elveszteni a fejét csak azért, hogy Jem kedvében járjon. Ha letér arról az útról, amit magának megszabott, nincs visszatérés, nincs függetlenség és szabadság. Már amúgy is túl sokat adott magából, és sohasem fog teljesen megszabadulni a férfitól. Gyöngesége mindig teherként fogja lehúzni a lelkét, és a Jamaica négy falát még gyűlöletesebbé teszi. Jobb, ha egyedül kell magányát elviselnie... De most, amikor a férfi alig négymérföldnyire lakik tőle, a lápvidék csöndje kínozni fogja.

Szorosabbra vonta maga köré a kendőt, és

összekulcsolta a karját. Kívánta, bárcsak ne lennének olyan törékeny szalmaszálak a nők... Mert akkor itt maradna Jem Merlynnel, és vele töltené az éjszakát, és éppúgy elfelejtené, mint a férfi. Másnap reggel vállat vonva, nevetve búcsúznának egymástól. De nem tehette, nem lenne rá képes. Az a néhány csók máris kizökkentette nyugalmából. Patience nénire gondolt, ahogy kísértetként somfordált gazdája és ura nyomában. Megborzongott. Ez lenne Mary Yellanból is, ha az Úr kegyelme és a saját akarata nem segíti meg. Szélroham kapott a szoknyájába, és esőzuhany zúdult be a nyitott kapun. Hidegebb lett. A kövezett utcán pocsolyák gyűltek, s az emberek és a fények megritkultak. Launcestonból eltűnt a varázs. Sivár, vigasztalan karácsony napja lesz holnap.

Mary topogva és kezét lehelve álldogált. Jem ugyancsak hosszú ideig elmarad. Nyilván bosszankodik, amiért nem akart vele hálni. Amolyan büntetésfélének szánja, hogy ázva-fázva hagyja a nyitott kapu alatt. Hosszú percek múltak el, s a férfi még mindig nem jött vissza. Ha ez volt a bosszúja, hiányzott belőle a humor és az eredetiség. Valahol nyolcat ütött az óra. Fél órája ment el, az istálló pedig alig ötpercnyire lehetett. Mary rosszkedvű és fáradt lett. Kora délután óta talpalt, s most, amikor az izgalom elmúlt, pihenni szeretett volna. Így már nehéz lesz emlékeznie az utolsó néhány óra könnyelmű, felelőtlen hangulatára. Jem magával vitte a vidámságot.

Végül már nem bírta tovább, és elindult a lejtős utcán, hogy megkeresse. Minden kihalt volt, csak egy-két lézengő alak bújt a kapualjak kétes menedéke alá. Az eső könyörtelenül csapkodott, és a szél rohamokban támadt. A karácsonyi hangulatból semmi sem maradt.

Néhány perc alatt odaért ahhoz az istállóhoz, ahol

délután a kiskocsit meg a lovat hagyták. Az ajtó zárva volt, s egy repedésen belesve látta, hogy minden üres. Jem tehát már elment. Lázas türelmetlenséggel kopogott a szomszédos kis boltajtón. Kis idő múltán az istállós nyitotta ki. Ugyanaz a férfi volt, aki délután helyet adott a kocsinak.

Bosszúsnak látszott, amiért a tűzhely kényelmes melegét ott kellett hagynia. Először nem ismerte meg Maryt, olyan zilált külseje volt a vizes kendőben.

– Mit akar? – kérdezte. – Idegeneknek nem adunk itt ennivalót.

– Nem azért jöttem – mondta Mary. – A társamat keresem. Együtt jöttünk a pónis kiskocsin, talán emlékszik rá, kérem. De üres az istálló. Nem látta őt?

A férfi bocsánatkérően motyogott.

– Bocsásson meg. A barátja vagy húsz perce távozott, vagy lehet, hogy már régebben. Látszott rajta, hogy nagyon siet, egy másik férfi is volt vele. A Fehér Szarvas egyik szolgáját véltem fölismerni benne. Mindenesetre a fogadó irányába indultak el.

– Üzenetet nem hagyott?

– Sajnálom, nem. Talán megtalálja a fogadóban. Tudja, hol van?

– Igen, köszönöm. Majd ott megtalálom. Jó éjt.

A férfi becsapta az ajtót az orra előtt. Biztosan örült, hogy megszabadulhatott tőle. Mary visszafordult. Mit akarhat Jem a Fehér Szarvas egyik szolgájától? Az istállós biztosan tévedett. Nem maradt más hátra, mint hogy maga járjon az igazság után. Újra a kövezett térre ért. A Fehér Szarvas elég barátságosnak látszott, de a póninak meg a kocsinak a nyomát sem látta. Mary szíve összeszorult. Csak nem indult haza Jem nélküle? Habozott egy percig,

aztán belépett a fogadó ajtaján. A hall teli volt urakkal, paraszti ruhája és ázott haja nagy feltűnést keltett. Az egyik szolga rögtön odalépett hozzá, és kérte, hogy távozzék.

– Jem Merlyn urat keresem – mondta Mary határozottan. – Pónis kocsin jött ide, s a maguk egyik szolgájával látták. Sajnálom, hogy zavarom, de meg kell találnom. Lenne szíves érdeklődni?

A szolga bosszúsan távozott. Mary eközben a bejáratnál várakozott, hátat fordítva a tűz mellett álló férfiaknak, akik őt bámulták. Fölismerte közöttük a lókupecet meg a rókaképű barátját.

Hirtelen rossz előérzete támadt. A szolga néhány perc múlva visszatért, tálcán poharakat hozott, s a kandalló előtt álló csoportot kínálta. Később újra megjelent, tortát meg sonkát tett az asztalra. Maryre ügyet sem vetett, s amikor a lány megszólította, végre odalépett hozzá.

– Sajnálom – mondta –, de épp elég dolgunk van ma este, és nem tudunk a vásárosokkal törődni. Különben is, Merlyn nevű ember nincs itt. Kint a konyhában megkérdeztem, senki sem hallott róla.

Mary rögtön az ajtó felé fordult, de a ravasz tekintetű eléje lépett.

– Ha azt a fekete, cigányos fickót keresi, aki a pónit akarta a társamra rásózni, hát útbaigazíthatom – mondta mosolyogva, és hiányos fogsora elővillant. Nevetés tört ki a kandalló előtt álldogáló csoportból.

Mary végignézte őket.

– Igen? – szólalt meg.

– Alig tíz perce itt volt egy úr társaságában – folytatta a férfi, s még mindig mosolygott. – Egyikünk közbenjárására sikerült rábeszélnünk, hogy visszamenjen a reá váró kocsihoz. Először ellenkezni próbált, de a társa végül

rávette, hogy távozzék. Kétségtelenül maga is tudja, hogy mi történt a fekete pónival. Kissé magas árat kért érte.

Megjegyzése újabb nevetést váltott ki a férfiakból. Mary nyugodtan nézett a rókaképűre.

– Tudja kérem, hogy hová ment? – kérdezte.

A férfi vállat vont, és gúnyos, sajnálkozó arcot vágott.

– Úti célját nem ismerem – felelte. – És sajnálom, hogy nem hagyott üzenetet a maga számára. De karácsony van, s az este még fiatal. Az idő pedig nem nagyon alkalmas a szabadban való tartózkodásra. Ha itt meg akarja várni, amíg ismerőse vissza nem tér, én és barátaim szívesen vendégül látjuk. – Ernyedt kezét a lány kendőjére tette. – Milyen gazfickó lehet a barátja, hogy cserbenhagyta – mondta olajos hangon. – Jöjjön beljebb, pihenje ki magát, és felejtse el őt!

Mary szó nélkül hátat fordított neki, és elhagyta a helyiséget. Amikor becsukta maga mögött az ajtót, újra nevetés támadt mögötte.

Megállt a kihalt vásártéren. Szélroham és megújuló zápor volt a társasága. Tehát a legrosszabb történt, rájöttek a póni-lopásra. Más magyarázatot nem talált. Jem elment. Bambán bámult a fekete házakra, s azon tűnődött, mi a pónilopásért járó büntetés. Bitófa, akár a gyilkosságért? Rosszul érezte magát, mintha valaki megverte volna, gondolatai összekeveredtek. Semmit sem látott. Nem látta tisztán a dolgokat, nem tudott terveket csinálni. Azt hitte, Jem örökre elveszett számára, és sosem fogja viszontlátni. A rövid kaland véget ért. Kábultan állt, s alig tudva, mit tesz, lassan, cél nélkül átvágott a téren a kastélydomb felé. Ha beleegyezik abba, hogy Launcestonban aludjanak, erre nem került volna sor. Otthagyják a kapualjat, s szobát találnak valahol. Jem itt volna mellette, és nagyon

szerették volna egymást.

És ha reggel kapják el a férfit, akkor is... akkor is az a néhány órájuk megmaradt volna. Most, amikor egyedül maradt, teste-lelke tele lett keserűséggel és fájdalommal. Egyszerre ráébredt, mennyire kell neki ez a férfi. Az ő hibája volt, hogy elfogták, és most már semmit sem tehet az érdekében. Kétségtelen, hogy bitófára kerül, és úgy végzi majd, mint az apja.

A kastély fala idegenül meredt rá, az eső patakokban folydogált az út mentén. Semmi szépség nem maradt Launcestonban. Komor, szürke, gyűlöletes hely lett belőle, s az út minden kanyarja szerencsétlenséget jelzett. Tovább botorkált a szúrós, hideg esőben, amely arcát csapdosta. Nem bánta, merre megy, s azzal sem törődött, hogy tizenegy mérföld választja el a Jamaica Innben lévő hálószobájától. Ha a szerelem ezt a fájdalmat, kínt és nyomorult érzést jelenti, hát nem kér belőle. Nem maradt semmi a józanságából, nyugalmából, és elfújta a bátorságát is. Eltévedt gyerek volt, s nem az a közönyös, erős lány... Meredek domb emelkedett előtte. Ez volt az az út, melyen délután lefelé zörögtek. Emlékezett arra a bütykös fatönkre, amely a sövényhasadékban állt. Jem fütyörészett, ő meg egy kis dalt dúdolt. Hirtelen tudatára ébredt az egész helyzet szörnyűségére, és megtántorodott. Őrültség tovább gyalogolnia. Az út mint fehér szalag kígyózott előtte, s két-mérföldnyi séta is teljesen kimerítené ebben a szélben, esőben.

Hátranézett a lejtőn. A város fényei alatta integettek. Valaki talán megszánja, ágyat vagy takarót ad neki. Pénze nem volt, de talán hitelre is adnak. A szél belekapott a hajába, a satnya kis fák meghajoltak előtte. Szilaj, ázott hajnalra ébred majd karácsony napja.

Indult tovább az úton. A szél úgy hajtotta, mint tépett falevelet. A sötétségben egyszerre csak kocsit pillantott meg, amely felé közeledett. Olyan volt, mint egy bogár, egy köpcös fekete pont. Lassan haladt előre, mert a szél teljes erejével kellett megküzdenie. Mary tompán figyelte. A látvány nem hozott agyába semmi különös üzenetet – talán csak azt, hogy valahol egy ismeretlen úton Jem Merlyn halad a halála felé. A kocsi lassan mellé gördült, és el is haladt, amikor Mary hirtelen ösztöntől hajtva odarohant, és a nagykabátba burkolt kocsisra kiáltott.

– Bodminba megy?! Van utasa?

A kocsis fejét rázta, és lovára vágott az ostorral, de mielőtt Mary félreléphetett volna, egy kar nyúlt ki a kocsiablakon, s egy kéz nehezedett a vállára.

– Mit csinál Mary Yellan egyedül Launcestonban, karácsony estéjén? – szólt egy hang.

A kéz szilárd volt, a hang lágy és gyöngéd. Sápadt arc meredt rá a kocsi sötét belsejéből: fehér haj és fehér szem a fekete, lapos kalap alatt. Az altarnuni vikárius volt az.

Tizedik fejezet

Mary a félhomályban a férfi arcélét figyelte, mely éles volt és tiszta. A kiugró, keskeny orr legörbült, mintha karvalycsőr lenne. A vikárius keskeny és vértelen ajkát erősen összeszorította. Térde között hosszú ébenfa botot tartott; előrehajolt, arra támasztva állát.

Mary egy percig nem látta a szemét, a rövid, fehér pillák eltakarták. De aztán megfordult, és rebbenő pillával nézte végig a lányt. A szempár, amely rátekintett, átlátszó volt, és kifejezéstelen, mint az üveg.

– Szóval másodszor is együtt utazunk – mondta lágy, halk, nőies hangon. – Újra abban a szerencsében részesülök, hogy kisegíthetem. Bőrig ázott, jobb lesz, ha leveszi a ruháját. – Hűvös közönnyel bámult rá, a lány pedig kissé zavartan küszködött a tűvel, amely kendőjét tartotta össze.

– Tessék, itt van egy száraz takaró, ami jó szolgálatot fog tenni az út hátralévő részében – folytatta. – Ami a lábát illeti, jobb, ha a vizes harisnyát is leveti. Ebben a kocsiban alig van huzat.

Mary szótlanul kicsúszott átázott kendőjéből és ruhájából, s maga köré csavarta a durva szőrű takarót, amelyet a férfi nyújtott felé. Haja kibomlott, s függönyként hullott meztelen vállára. Úgy érezte magát, mint egy gyermek, akit rajtacsíptek, s most szendén, összekulcsolt kézzel, engedelmesen várja „gazdája” szavait.

– Nos? – mondta a férfi, és komoran nézett rá.

A lány egyszerre azon vette magát észre, hogy hebegve magyarázza a történteket. Mint már egyszer Altarnunban, most is érzett valamit a vikáriusban, ami lehetetlenné tette,

hogy teljesen önmagát adja. Félt ostoba, tudatlan parasztlány színében föltüntetni magát, aki lealacsonyodhat a launcestoni vásáron, s akit a szerelmese ott hagyott, hogy találjon csak egyedül haza. Szégyellte Jem nevét megemlíteni, és sután úgy beszélt róla, mint aki lólopásból él, s akit egyszer a lápon való kóborlása során ismert meg. Most – úgy látszik – valami zavar történt egy póni eladása körül, és attól tart, hogy ismerősét rajtacsípték.

Tűnődött, hogy Francis Davey vajon mit gondolt róla, amiért egyik távoli ismerősével Launcestonba ment, aki szégyenteljes módon cserbenhagyta, s átázva, megtörten kóborolt a városban alkonyat után, mint valami utcalány. A férfi némán végighallgatta, s közben Mary hallotta, hogy egyszer-kétszer nyelt egyet, erre a szokására még jól emlékezett.

– Szóval mégsem volt olyan magányos? – kérdezte végre. – A Jamaica Inn nem olyan elhagyatott hely, mint gondolta?

Mary elpirult a sötétben, s bár Davey nem láthatta az arcát, tudta, hogy rászegezi fehér szemét. A lány bűnösnek érezte magát, mintha valami rosszat tett volna, s most vád éri érte.

– Hogy hívják a kísérőjét? – kérdezte a férfi nyugodtan. A lány habozott egy percig, félszegen és kínban, s újra elöntötte a bűntudat.

– A bácsim öccse volt velem – válaszolta, és érezte, hogy hangja vonakodó, mintha nehéz gyónást tenne.

Akármilyen véleménye volt Daveynek eddig, nem valószínű, hogy ezután valami nagyra becsüli. Alig egy hét telt el azóta, hogy a lány Joss Merlynt gyilkosnak nevezte, s most mégis az öccsével ment el a vásárra.

– Persze most rosszat gondol rólam – folytatta sietve. – Egyrészt gyűlölöm és megvetem Joss Merlynt, és ezzel nem illik össze az, hogy az öccsében megbízom. Tudom, hogy becstelen lótolvaj. Hiszen ő maga mondta nekem. De azonfelül... – Hangja bizonytalanul elhalt. Végtére is Jem semmit sem tagadott. Nem tett kísérletet, hogy védje magát, amikor a lány megvádolta. És most mégis az oldalára állt, megvédte, minden ok nélkül és józan ítélete ellenére... Máris hozzá van kötve a keze érintése és a csókja által.

– Úgy érti, hogy a fiatalabbik Merlyn semmit sem tud bátyja üzelmeiről? – folytatta a gyöngéd hang mellette. – Nem tartozik ahhoz a szekeres bandához, amelyik a fogadóba jár?

Mary egy kis, kétségbeesett mozdulatot tett.

– Nem tudom – felelte. – Nincs bizonyítékom. Semmit sem ismer be, csak a vállát vonogatja. De annyit megmondott, hogy embert még sohasem ölt, s ezt elhittem neki. Még mindig hiszek neki. Azt is mesélte, hogy a nagybátyám egyenest a törvény karjába hajtja önmagát, és nemsokára el fogják kapni. Biztosan nem mondaná ezt, ha a bandába tartozna.

Mary inkább önmagát akarta megnyugtatni, s nem Daveyt. Jem ártatlansága egyszerre roppantul fontossá vált.

– Egyszer említette, hogy ismeri a földesurat – mondta Mary gyorsan. – Talán befolyása is lenne rá. Talán rávehetné, hogy könyörületesen bánjon Jem Merlynnel, ha arra kerül sor. Hiszen még olyan fiatal. Új életet kezdhetne. Magának ez biztosan könnyen menne.

A férfi hallgatása csak fokozta a megalázkodást. A lány érezte magán a nagy, világos szempárt, s tudta, hogy

ostoba libának tartja. Látnia kell, hogy egy férfi életéért könyörög – egy férfiért, aki egyszer megcsókolta. A vikárius ezért biztosan megveti.

– Csak egészen felületesen ismerem Bassat urat – mondta a vikárius lágyan. – Egyszer-kétszer találkoztunk már, s az egyházkerületi ügyeket tárgyaltuk meg. Alig valószínű, hogy rám való tekintettel kíméletes lesz egy lótolvajhoz, annál is inkább, minthogy a tolvaj tényleg bűnös, s amellett a Jamaica Inn fogadósának az öccse.

Mary semmit sem szólt. Davey újra ésszerűen, bölcsen beszélt, és nem vitázhatott vele. De hirtelen elöntötte a szerelem láza, amely tönkrezúzott minden logikát és bölcsességet. A férfi szavai új zűrzavart keltettek agyában.

– Úgy látszik, aggódik Jem Merlyn életéért – mondta a férfi, és Mary nem tudta, hogy ez a hang gúnyolódást, feddést vagy megértést rejt-e magában. De a férfi villámgyorsan folytatta: – És ha új barátját más bűn is terheli, ha ő is összejátszott a fogadóssal a rablásban, gyilkosságban? Mi lesz akkor, Mary Yellan? Még mindig meg akarná menteni?

A lány érezte, hogy Davey hideg, merev keze megérinti.

De az elmúlt nap izgalmai, félelme és gátlásai, a józan eszét megcáfoló szerelme megtörték, és szinte toporzékolva kezdett beszélni, mint a gyermek, akit kedvenc játékszerétől akarnak megfosztani.

– Nem kértem én ebből! – mondta lázasan. – A bácsim durvaságával szembe tudok nézni, s a néni megható bambaságát is kibírom. Még a fogadó ijesztő csöndjét is vállalom anélkül, hogy elrohannék. Nem bánom, hogy magányos vagyok. Van valami komor elégtétel abban, hogy küzdhetek a bácsim ellen. Ez néha merésszé tesz, és úgy érzem, én nyerek a küzdelem végén, akármit csinál vagy

mond. Úgy terveztem, hogy elviszem nénimet onnan, aztán kiderítem az igazságot, s amikor mindezt elvégeztem, munkát keresek valami farmon, és férfimódon élek, mint azelőtt. De most már nem tudok a jövőre gondolni; képtelen vagyok tervezgetni vagy magamon töprengeni. Megyek körbe-körbe a csapdában – és minden egy férfi miatt van, akit megvetek, s akinek semmi köze az eszemhez, értelmemhez. Nem akarok asszony módra szerelmes lenni, egyáltalán nem akarok asszonyi érzéseket, Davey úr, abban csak szenvedés, kín és nyomorúság van, amely egy egész életen át kísér. Nem kértem ebből, nem így akartam.

Mary hátradőlt, és arcát a kocsi oldalának támasztotta. A sok beszéd kimerítette, és szégyenkezett a kitörése miatt. De nem törődött azzal, hogy a férfi mit gondol róla. Vikárius volt, és biztosan távol élt az ő kis világának viharától, szenvedélyétől. Biztosan nem is értette az ilyesmit.

– Hány éves? – kérdezte a férfi hirtelen.

– Huszonhárom – felelte a lány.

Hallotta, hogy Davey nyel a sötétben. Aztán elvette kezét, s újra az ébenfa botra helyezte. Csönd lett.

A kocsi kiért a launcestoni völgyből, a sövények védelme alól, s most már a nyílt lápvidék felé vezető magas országúton haladt. A szél állandóan zúgott, de a zápor csak időnként zúdult le. Olykor magányos csillag bukkant elő az alacsony felhők mögül, s egy percre pimaszul ragyogott le a tájra. Aztán eltűnt, fekete esőfüggöny söpörte magával, és a kocsi keskeny ablakából semmi sem látszott, csak az égbolt fekete foltja.

Hátuk mögött a völgyben az eső egyenletesebben zuhogott, és a szél, bár makacsul, de gyöngébben támadt,

mert a fák és a hegyek vonala meggátolták útjában. De itt a szabad fennsíkon nem volt természetes fedezék – csak a sík lápvidék terült el az út két oldalán, s felettük az ég nagy fekete boltozata. A szél szilajul süvített, úgy, mint még soha.

Mary borzongott, és közelebb húzódott útitársához, mint kutya a párjához. Davey még mindig nem beszélt, de a lány tudta, hogy megfordult, és lenéz rá. Először érezte a közelségét – lehelete a homlokát érte. Eszébe jutott, hogy nedves kendője és ruhája a földön hever, s majdnem mezítelen a durva takaró alatt. Amikor a férfi megszólalt, ráeszmélt, milyen közel van hozzá. Davey hangja váratlanul, riasztóan hatott, és megzavarta.

– Maga nagyon fiatal még, Mary Yellan – kezdte lágyan. – Alig több mint egy kis csibe, és a tojáshéj még ott van maga körül. Majd kiheveri ezt a kis válságot. A magafajta nőnek nem kell könnyet ejteni egy olyan férfiért... akivel egyszer-kétszer találkozott, s az első csókot is el lehet felejteni. Nagyon hamar eljön az idő, amikor már nem fog emlékezni a lótolvaj barátjára. No, törülje meg a szemét! Nem maga az első, aki megégette magát az első szerelemben.

Leegyszerűsítette a problémáját, mintha lényegtelen ügy lenne: ez volt Mary első reakciója a vikárius szavaira. Aztán eltűnődött: miért nem mondta a szokott vigasztaló szavakat, miért nem beszélt az imádság áldásáról, Isten békéjéről és az örökkévaló életről? Visszagondolt a legutóbbi közös utazásra, amikor a férfi lázas-gyorsan ostorozta a lovakat; hogyan ült a bakon, a gyeplőt szorongatva, s olyan szavakat mormolt, amelyeket ő nem tudott megérteni. Újra kínos, kényelmetlen érzés lepte el, mint akkor. Ezt a furcsa érzést Davey különös hajával és

szemével magyarázta magának, mintha a testi rendellenesség gátat emelne közte és a világ között. Az állati világban a rendellenesség szörnyű dolognak számít: a nyomorék állatot üldözik, elpusztítják vagy kimarják maguk közül a vadonban. De alig tűnődött el ezen, máris megfeddte önmagát, amiért nem keresztényi módon gondolkodott. Végtére is embertársa s ráadásul Isten szolgája. De mialatt bocsánatkérőn mormogott valamit, amiért bután viselkedett, és közönséges utcalány módjára fecsegett, a pokróc védelme alatt titkon öltözni kezdett.

– Szóval igazam volt, és nem történt semmi a Jamaica Innben utolsó találkozásunk óta – mondta a férfi. – Nem érkeztek szekerek, hogy álmából fölzavarják, s a fogadós egyedül maradt poharával és az üveggel.

Mary, aki még mindig arra a férfira gondolt, aki eltűnt az életéből, egyszerre nagy erőfeszítéssel a valóságra ébredt. Már majdnem öt órája, hogy egészen elfeledkezett a bácsiról. Rögtön eszébe jutott a múlt hét szörnyűsége, a sok új borzalom, amikkel szembekerült. A végtelen, álmatlan éjszakákra gondolt, a hosszú, magányos napokra. A bácsi vérben úszó szeme fölbukkant előtte, s maga előtt látta részeg mosolyát, tapogatózó kezét.

– Kérem szépen – suttogta –, hallott már a hajópusztítókról?

Még sohasem mondta ki ezt a szót hangosan. Eddig nem is mérlegelte a jelentőségét, s most, amikor kiejtette, félelmetesnek és szinte trágárnak tűnt, mint valamiféle istenkáromlás. Túlságosan sötét volt a kocsiban, hogy a szó hatását megfigyelje a férfi arcán, de hallotta, hogy nyelt egyet. Szeme rejtve maradt előle a fekete, széles karimájú kalap alatt, s csak arcélének homályos körvonalát láthatta, a hegyes állat s a kiugró orrot.

– Egyszer, évekkel ezelőtt, amikor még gyermek voltam, az egyik szomszéd beszélt róluk – folytatta Mary. – Később, amikor eléggé felnőtt voltam ahhoz, hogy megértsem, mindenféle szóbeszéd járta, gyorsan elfojtott pletykafoszlányok. Az egyik férfi például félelmetes történetet hozott az északi partról, de azonnal leintették. Az ilyen beszédet nem tűrték az öregebbek. Fölháborította, becsületes érzésükben sértette őket. Sohasem hittem az ilyen szóbeszédnek. Megkérdeztem anyámat, s azt felelte, hogy gonosz agyú emberek szörnyű kitalálása. Ilyen eset nincs, és nem is volt. De tévedett. Most már tudom, hogy tévedett. A bácsim is közéjük tartozik. Ő maga mondta.

Davey még mindig nem felelt. Mozdulatlanul ült, mint egy kőszobor. A lány suttogó hangon folytatta: – Az egész banda benne van, a tengertől a tamari partig. Mindnyájan... azok a férfiak, akiket az első szombaton a kocsmában láttam. A cigányok, orgazdák, matrózok, a csorba fogú házaló. Nőket gyilkoltak, és gyerekeket; a víz alá nyomták őket. Halálszekerek vágtatnak az éjszakában, s a holmijuk nemcsak csempészáru, brandy meg dohány, hanem az emberek vére árán szerzett hajószállítmány és a legyilkoltak vagyontárgyai. És ezért gyűlölik a bácsimat, ezért fél tőle a tanyák jámbor népe, ezért zárul le előtte minden ajtó, ezért nem állnak meg a kocsik most a fogadó előtt. Gyanakodnak valamire, amit nem tudnak bebizonyítani. A néném halálosan fél attól, hogy rájönnek. S a bácsi még egy napon talán elmondja egy idegennek a titkát, ha lerészegedik, s akkor kiderül a titok... Most már, Davey úr, maga is tudja a Jamaica Inn titkát.

Mary kifulladtan dőlt neki a kocsi oldalának. Már nem tudott uralkodni érzésein, ajkát harapdálta és kezét tördelte, mert leküzdhetetlen érzés fogta el, s a szóáradat,

mely kiszaladt a száján, megrázta és kimerítette. Valahol agya sötét berkeiben egy kép kezdett formát ölteni. Jem Merlyn arca volt az, azé a férfié, akit szeretett. Ez az arc eltorzult, gonosszá vált, s végül szörnyű módon beleolvadt a bátyja képébe.

A fekete kalap alól az arc felé fordult. A lány észrevette, hogy a pillák hirtelen megrebbennek, s az ajkak megmozdulnak.

– A fogadós tehát fecseg mámorában? – kérdezte, s Mary úgy érezte, mintha e hangból eltűnt volna a megszokott lágyság. Amikor fölnézett rá, a férfi hűvösen és nyugodtan meredt rá.

– Igen, beszél – válaszolta. – Ha öt napig brandyn él, az egész világ előtt kitárja a lelkét. Maga mondta nekem az első estén, amikor megérkeztem. De akkor nem volt részeg. Négy nappal ezelőtt azonban, amikor éjféltájt fölébredt első mámorából, kijött a konyhába. Kibotorkált, aztán beszélt. Ezért tudom az egészet. S talán ezért vesztettem el az emberségbe, Istenbe és önmagamba vetett hitemet. Ezért viselkedtem olyan ostobán Launcestonban.

A vihar közben alaposan megerősödött, s az útkanyarban a kocsi majdnem megállt a szél erejének nyomása alatt. A kocsi nehezen zötyögött a magas kerekeken, a hirtelen zápor úgy verte az ablakot, mintha kavicszuhany lenne. Semmi sem védte őket a vihartól. Az út két oldalán kopáran, védtelenül terült el a lápvidék, és felhők vágtattak a vidék fölött, rongyokra szakadva a szirteken. Sós, nedves íze volt a szélnek, mely a tizenöt mérföldnyire eső tenger felől támadt.

Francis Davey előrehajolt ülésén.

– Five Lanes felé közeledünk, s az altarnuni keresztúthoz – mondta. – A kocsis úgyis Bodminba tart,

majd leteszi a Jamaicánál. Én kiszállok Five Lanesnél, és gyalog megyek Altarnunba. Én vagyok az egyetlen ember, akit megtisztelt bizalmával, vagy a fogadós öccsét is?

Mary újra nem tudta, hogy gúny csendül-e a férfi hangjában.

– Jem Merlyn is tudja – felelte vonakodva. – Ma reggel beszéltünk róla, de alig mondott valamit. Tudom, nem jó barátja a fogadósnak. Különben sem számít. Jem a börtönbe kerül egy másik bűn miatt.

– Talán megmentheti a bőrét, ha elárulja a bátyját. Ehhez mit szól, Mary Yellan?

Mary megriadt. Ez új lehetőségnek látszott, s egy pillanatig belekapaszkodott ebbe az utolsó szalmaszálba. De az altarnuni vikárius úgy látszik, kiolvasta a gondolatait, mert amikor fölnézett rá, hogy reményét megerősítse, látta, hogy a férfi mosolyog, s szájának keskeny vonala egy percre megtörte tartózkodását. Arca olyanná vált, mintha valami megrepedt álarc lenne. Félrenézett, és kínosan érezte magát, mint aki valami tiltott dolgot pillantott meg.

– Kétségtelenül nagy megkönnyebbülés lenne mindkettőjük számára – folytatta Davey –, ha tényleg semmi köze sem volt Jemnek az ügyhöz. De az mindig kétséges marad. Sem maga, sem én nem tudunk erre a kérdésre választ adni. A bűnös ember rendszerint nem dugja maga a hurokba a nyakát.

Mary tehetetlen mozdulatot tett. Davey úgy látszik, észrevette arcán a kétségbeesést, mert hangja, amely eddig érdes volt, egyszerre megenyhült.

– Vége a szép napoknak – mondta –, és a sötétség felé tartunk. Ha lehetne Shakespeare-t idéznem, hát holnap furcsa prédikáció hangzana el Cornwallban. De a bácsija;

meg a cinkosai nem tagjai az én egyházközségemnek, s különben sem értenék meg. Ne csóválja a fejét! Tudom, rejtélyesen beszélek. Ez az ember nem nyújt vigaszt – gondolja most magában –, fehér hajú és fehér szemű, szeszélye a természetnek. Kérem, ne forduljon el. Tudom, mit gondol. De mondok valami vigasztalót is. A jövő héten lesz újév napja. A hamis fények utoljára libbennek meg, s nem lesz több hajópusztítás. A gyertyák ki fognak aludni.

– Nem értem – mondta Mary. – Honnan tudja, s mi köze van ennek újév napjához?

A férfi elhúzta a kezét a lányétól, és kabátját kezdte gombolni, készülődve a kiszállásra. Leeresztette az ablakot, s szólt a kocsisnak, hogy állítsa meg a lovat. Dermesztő eső zúdult be, hideg légáram kíséretében.

– Ma este gyűlésen vettem részt Launcestonban – magyarázta. – A múlt évek alatt számos ilyen összejövetelt tartottunk. Ma este közölték a jelenlévőkkel, hogy Őfelsége kormánya készül bizonyos lépéseket tenni az ország tengerpartjának biztonsága érdekében. Őrszemeket állítanak föl a parton és a part menti utakon, melyeket e pillanatban csak a bácsija és a bandája ismer, a törvény képviselői fognak őrt állni. Összefüggő őrrendszer lesz Anglia partjain, amelyet nehéz lenne áttörni. Most már ért engem? – Kinyitotta a kocsi ajtaját, és lelépett az útra. Megemelte kalapját a gyöngülő esőben, s a lány látta, hogy fehér haja úgy övezi fejét, mint valami glória. A férfi ismét mosolygott, kissé meghajolt, s újra megfogta a lány kezét. – A baj véget ér a maga számára – nyugtatta meg Maryt. – A szekérkerekek rozsdásan állnak majd, s a folyosó végén a lezárt szobát nappalivá alakíthatják át. A nénje újra békében alhat. A bácsija vagy halálra issza majd magát, és akkor megszabadulnak tőle, vagy talán

megtér, és az országút utasainak fog prédikálni. Maga pedig ismét délvidékre mehet, és igazi szerelmest találhat. Aludjon jól ma éjjel. Holnap karácsony napja van, s az altarnuni harangok békét és jóakaratot fognak hirdetni kongásukkal. Gondolok majd magára. – Intett a bak felé, s a kocsi elhajtott nélküle.

Mary kihajolt az ablakon, hogy utána kiáltson, de Davey már lefordult a mezőre, és eltűnt a homályban.

A kocsi tovább nyelte a távolságot a bodmini úton. Még mindig hárommérföldnyi utat kellett megtennie, hogy meglássa a Jamaica Inn magas kéményeit. Ez a három mérföld ígérkezett a legnehezebbnek, mert az utat itt teljesen szabadon érte a vihar.

Mary már azt kívánta, bárcsak Francis Daveyvel ment volna. Altarnunban nem hallja a szelet, és az eső is csöndesen szemerkélne a védett kertben. Holnap a templomban térdelt volna, és mióta eljött Helfordból, először imádkozott volna... Ha igaz, amit Davey mondott, hát lenne oka ünneplésre és hálaadásra. A hajópusztítók napja véget ér, a törvény megtöri majd a bandát. Ki fogják irtani őket a vidékről, mint a kalózokat harminc évvel ezelőtt, s nem marad utánuk semmi emlék. Új nemzedék születik, mely sohasem fogja hallani a nevüket. A hajók félelem nélkül érhetik el Anglia partjait, a dagály nem jelent majd halált számukra. Az öblök, ahol most csikorgó léptek és suttogó hangok nesze hangzik, majd újra elcsöndesülnek, és csak a sirály sikolya töri meg a csöndet, nem pedig az emberé. A tenger békés víztükre alatt, az óceán fenekén névtelen koponyák hevernek majd, zöldes érmék, amelyek valaha aranytallérok voltak, meg a hajók vén roncsai. De már senki sem fog rájuk emlékezni. A rémület, amely hozzájuk kötődött, szintén meghal. Új

korra ébred az ember, mikor férfi és nő félelem nélkül utazhat, és a föld az övék lesz. Itt a lápvidéken farmerek szántják majd földjeiket, és az árnyék, amely most ráborul életükre, végleg eltűnik. Talán újra fű nő és hanga virágzik ott, ahol most a Jamaica Inn áll.

Mary a kocsi sarkában ült, s szeme előtt az új világ látomása jelent meg. Aztán a nyitott ablakon keresztül, melyet a szél feszített le, kipillantott. Egyszerre lövés dördült az éj csöndjében, távoli kiáltás és üvöltés hangzott. Férfihangok bukkantak elő a sötétből, és lábak dobbantak. Mary kihajolt az ablakon; eső verte az arcát, és hallotta, hogy a kocsis rémülten fölkiált, amikor lova ijedten visszahőköl és megbotlik. Az út meredeken kanyargott a völgyből a dombtető felé. A távolban a Jamaica Inn kéményei szegélyezték az égboltot, akárcsak megannyi bitófa. Az úton egy banda közeledett felé, a vezetőjük úgy ugrált, mint egy nyúl, és kezében lámpást tartott futás közben. Még egy lövés eldördült. A kocsis meggörnyedt a bakon, és előrebukott. A ló megbotlott, és vaktában vágtatott az árok felé. A kocsi egy percre megingott kerekein, rázkódott egyet, aztán megállt. Valaki átkot szórt az ég felé, egy másik ember vadul röhögött. Fütty és üvöltés hangzott. Egy arc jelent meg a kocsi ablakában, amelyet kusza, bozontos haj keretezett, s a tincsek a vérben úszó szempárra hullottak. A férfi ajka szétnyílt, és fehér fogsor villant elő. Egyik kezében lámpást tartott, másikkal a füstölgő pisztoly agyát markolta. Hosszú, karcsú kéz volt, keskeny hegyes ujjakkal, s a kerek körmöket piszok keretezte.

Joss Merlyn mosolygott. Megszállott ember eszelős, lázálmos mosolya volt ez. Maryre szegezte a pisztolyt, és behajolt a kocsiba úgy, hogy a pisztoly csöve a lány torkát

érintette.

Aztán fölnevetett, és visszahúzta a pisztolyt. Fölrántotta az ajtót, és kirángatta a lányt az útra. Magasan tartotta a lámpát feje fölé, hogy mindenki láthassa. Tízen-tizenketten álldogáltak az úton, rongyos, részeg banda, akár a vezérük. Szilaj szemek meredtek feléje a szakállas pofákból. Egyikük pisztolyt tartott a kezében, másikuk törött üveget, a harmadik kést vagy kődarabot. Harry, a házaló a ló mellett állt, míg a kocsis az árokban feküdt, arccal lefelé. Karja melle alá szorult, s teste ernyedten, csöndesen pihent.

Joss Merlyn magához szorította Maryt, és arcát a lámpás fénykörébe húzta. Amikor meglátták, hogy ki valójában a kocsi utasa, vad hahotában törtek ki. A házaló a szájába dugta két ujját, és így füttyentett.

A fogadós részeg komolysággal hajolt meg a lány előtt. De aztán megragadta a haját, és megcsavarta.

– Szóval te vagy az?! – süvítette. – Újra visszajöttél, mint a nyöszörgő nőstény kutya, amely lába közé húzza a farkát?

Mary nem tudott megszólalni. Nézte a férfiakat, ahogy rábámultak, gúnyosan, csúfolódva egyre közelebb nyomultak hozzá, mutogatni kezdtek rá, s nedves ruháját fogdosták.

– Megnémultál? – kiáltotta a bácsi, és arcul ütötte. A lány fölkiáltott, és védekezően fölemelte a karját, de a férfi lerántotta a csuklóját, és hátracsavarta a kezét. Mary kínlódva sikoltott föl. A férfi újra fölkacagott.

– Megtörlek, ha bele is pusztulsz! – fenyegetőzött. – Hát azt hiszed, szembeszállhatsz velem ezzel a szenteskedő képeddel és az átkozott szemtelenségeddel? És mit képzelsz, hogyan merészelsz bérelt kocsiban,

félmeztelenül, kibomlott hajjal utazgatni? Közönséges céda vagy, semmi más. – Megrántotta a csuklóját, s a lány a földre bukott.

– Hagyj békén! – kiáltotta Mary. – Nincs jogod hozzá, hogy így bánj velem. Véres kezű gyilkos meg tolvaj vagy. Az egész Cornwall tudja már. Vége az uralmadnak, Joss Merlyn. Launcestonban voltam, és följelentettelek.

Nagy mormogás támadt a csoportban, az emberek kiáltozva közelebb nyomultak, de a fogadós rájuk dörgött, és hátraintette őket.

– Vissza, ti átkozott marhák! Nem látjátok, hogy a bőrét próbálja megmenteni a hazugsággal? Hogyan jelenthetne föl, ha semmit sem tud. Sohasem volt Launcestonban. Nézzétek a cipőjét, nem bírná a tizenegy mérföldnyi gyaloglást. Valami férfival volt a bozótban, s amikor az megelégelte, hát kocsin küldte vissza. Kelj föl, vagy azt akarod, hogy a sárba nyomjam az orrodat? – Felrántotta a lányt, aztán az égboltra mutatott, ahol alacsony felhők nyargaltak a szél korbácsa alatt, és egy csillag nedvesen fénylett. – Odanézzetek! – üvöltötte. – Oszlik a felhő, és az eső keletre tart. A szél erősödni fog, mielőtt végeznénk, és hat óra múlva már hajnalodik a partvidéken. Nem pocsékolhatunk több időt. Eredj a lovadért, Harry, és fogd be a kocsiba, abba legalább hatan beleférünk. Hozd a pónit meg a szekeret is! Ébredjetek már fel! Micsoda lusta, részeg banda ez? Nem akarjátok érezni, ahogy az arany meg az ezüst keresztülfolyik az ujjatokon? Hét bolond napon át feküdtem, mint egy darab fa, és most gyereknek érzem magam újból, és ismét vágyom a partra. Ki tart velem Camelfordon át?

Tucatnyi hang kiáltott fel, és karok lendültek a magasba. Az egyik fickó rikoltozva dalolni kezdett, üveget csóvált a

feje fölött, és tántorgott, aztán megingott, és arccal az árokba zuhant. A házaló belerúgott, de nem mozdult. Erre megfogta a ló zabláját, és maga után húzta az állatot fölfelé a meredek dombon, durva szóval és veréssel. Közben a kocsi kereke keresztülgördült a részegen, aki erre sebesült nyúlként rándult egyet a sárban, fájdalmasan, rémülten fölüvöltött, aztán csöndesen elnyúlt.

A banda megfordult, és futva követte a kocsit. Léptük dobogott az országúton. Joss Merlyn egy percig állva maradt, s eszelős mosollyal nézte Maryt. Aztán hirtelen a karjába kapta, és a kocsi felé húzta. Fölrántotta az ajtaját, és a sarokülésre lökte a lányt. Maga is beült, majd kihajolva az ablakon, ráordított a házalóra, hogy ostorozza meg a lovat.

Kiáltását a kocsi mellett futó férfiak visszhangozták; volt, aki a lépcsőre ugrott, s az ablakba kapaszkodott, mások az üres bakra másztak fel, és kőzáporral nógatták a lovat.

Az állat megborzongott, és a félelem verítéke lepte el. Galoppban erőlködött fölfelé a dombra.

A fogadó csupa fény volt, minden lámpás égett. Az ajtók tárva-nyitva álltak, az ablakok szintén. A ház úgy terpeszkedett az éjszakában, mint valami élőlény.

A fogadós Mary szájára tapasztotta kezét, és odaszorította a kocsi sarkába.

– Föl akartál jelenteni, mi? – mondta. – Rendőrért szaladni, hogy a bitófára kerüljek? Hát jó, megkapod a magadét. Ott állsz majd a parton, Mary, a szél meg a tenger az arcodba vág, és hajnalban a dagályt várod. Tudod, mit jelent ez, ugye? Tudod, hová viszlek?

A lány rémülten bámult rá. Minden szín eltűnt az arcából. Beszélni és mozdulni próbált, de a férfi keze

leszorította.

– Azt hiszed, már nem kell félni tőlem, mi? – folytatta. – Megvetsz azzal a csinos fehér pofácskáddal meg a majomszemeddel? Igen, részeg vagyok, és nem bánom, ha összedől a világ. Ma este még együtt indulunk, valahányan. Talán utoljára. De te velünk jössz, Mary, velünk a partra!

Elfordult a lánytól, és cinkosai után kiáltott. A ló megriadt az üvöltéstől, s újra vágtatva rángatta maga után a kocsit. A Jamaica Inn fényei eltűntek a sötétségben.

Tizenegyedik fejezet

A lidérces út a partig két órán át tartott, vagy talán még tovább. Mary kimerülten hevert a kocsi sarkában, sebesülten és megtörve nagybátyja durva bánásmódjától. Nem is bánta már, mi történik vele. Harry, a házaló és a két másik alak telepedett be a bácsi mellé, s a levegőt áporodott dohány-, pálinka- és izzadságszag töltötte meg.

A fogadós szilaj izgalommá csigázta a kedvüket, a lány jelenléte pedig még tovább fokozta örömüket. Gyöngesége, kétségbeesése jólesően hatott rájuk.

Harsogva beszéltek hozzá, nevetgéltek és énekeltek, hogy magukra vonják a figyelmét. Harry, a házaló trágár dalokat adott elő; a hallgatóság üvöltve fejezte ki tetszését, s ez csak fokozta izgalmukat.

Figyelték, hogy a dalok milyen hatással vannak a lányra. Remélték, hogy arcán a szégyen és kín jelei mutatkoznak, de Mary túlságosan összetört volt ahhoz, hogy a beszéd vagy az ének megzavarhassa. Teljesen kimerülve, ködön át hallotta a hangjukat. Érezte, hogy bácsija könyöke belefúródik oldalába, s ez a tompa fájdalom tovább növelte kínjait. Feje lüktetett, és égett a szeme. A füstön át vigyorgó pofák úsztak előtte. Alig bánta, mit tettek vagy mondtak, csak a kínzó vágy gyötörte, hogy aludni, felejteni tudjon.

Amikor a férfiak látták, hogy Mary milyen közömbös és fáradt, jelenléte nem volt érdekes többé a szemükben. Az énekszó is elnémult. Joss Merlyn hosszas motoszkálás után kártyát szedett elő a zsebéből, s a banda rögtön az új szórakozásra figyelt. Mary arrébb húzódott a sarokba, el a fogadós állati, meleg testszagától, s szemét lehunyva

teljesen átadta magát a kocsi ringó mozgásának. Annyira fáradt volt már, hogy szinte öntudatlan állapotba került, mintha álomvidéken himbálózna. A fájdalma nem szűnt, és hallotta még a hangok mormogását, de mind távolabbról. A sötétség mennyei jótéteményként borult rá – úgy érezte, egyre mélyebbre zuhan, majd eltűnik benne. Az idő már nem számított. Csak a mozgás hirtelen megszűnése riasztotta föl: a váratlan nyugalom s a nyitott kocsiablakon beáramló hideg, nyirkos levegő.

Egyedül ült a kocsi sarkában. A férfiak otthagyták, s magukkal vitték a lámpást. Először moccanni sem mert, félt, hogy visszatérnek. Nem tudta, mi is történt vele tulajdonképpen. Amikor végre előrehajolt az ablakhoz, testének merevsége és fájdalmai szinte tűrhetetlenek voltak. Görcs futott végig a vállán, ahol a beáramló hideg elzsibbasztotta. Ruhája még mindig nedves volt a kora esti megázás miatt. Várt egy percig, aztán újra előrehajolt. A szél még mindig dühöngött, de a zápor már enyhült, s vékony, hideg, szemerkélő eső kopogott az ablakon. A kocsit egy vizesárok mentén hagyták, kétoldalt magas töltés sötétlett. A lovat kifogták. Az árok meredeknek látszott, s a partja göröngyösnek. Mary alig néhány méternyire láthatott maga elé. Az éjszaka nagyon sötét volt, az árok mentén koromfekete árnyak lapultak. Csillagok sem ragyogtak az égen. A lápvidék szele szinte lármás zajt ütött, s nedves ködöt vonszolt magával. Mary kidugta kezét az ablakon, és megérintette a töltést. Ujja laza, homokos, füves talajt tapintott, amely teljesen átázott. Megpróbálta lenyomni az ajtó kilincsét, de az zárva volt. Most teljesen éber lett, és feszülten figyelt. Szemét meresztette, hogy átlásson a sötétségen, s egyszerre a szél valami neszt sodort felé. Ismerős volt, s

mégis félelmetes zúgás, melyet életében először nem szívesen hallott, de amit még dobbanó szívvel, borzongó sejtéssel ismert föl: a tenger zúgása volt az, s az árok a partra vezetett.

Most már értette, hogy mitől lett a levegő olyan lágy, s a szemerkélő eső miért hullott oly gyöngéden a kezére. Sós illat szállt feléje. A magas töltés fedezéket nyújtott neki, de tudta, mihelyt kijut mögüle, vad vihar támad rá. Ott, ahol a tenger sziklás partra veri a hullámot, nem lehet csönd. Újra meg újra hallotta a morajlást és a mély sóhajt, mikor a hullámok a partra lendülnek, majd vonakodva visszahúzódnak. Aztán szünetet tartanak, mintha az óceán új erőt gyűjtene, majd újra dörgő zaj támad, a homok csikordulása és a szétszórt kavicsok zöreje. Mary megborzongott. Valahol, lent a sötétben bácsija s a banda a dagályra vár. Ha hallja neszüket, a várakozás talán tűrhetőbb lett volna. A szilaj kiáltozás, a hahota, az énekszó, amellyel erőt gyűjtöttek az útra, megkönnyítette volna a lassú percek izgalmát. De ez a halálos csönd vészjósló volt. Mary tűrhetetlennek találta a tétlenséget most, amikor újra magához tért, és fáradtsága – talán a veszély megérzésétől – elmúlt. Az ablak méretét mérlegelte. Az ajtó zárva volt, de az ablakon talán nagy nehezen kipréselheti magát.

A próbálkozás mindenképp megéri a kockázatot. Akármi történik ma este, élete úgyis keveset ér. A bácsi és a bandája meg is ölheti, ha kedvük tartja. Ismerték a környéket, ő pedig sohasem járt erre. Pillanatok alatt megtalálhatják, mint a vérebek. Megfeszülve dolgozott az ablakon, hátrafelé kihajolva. Erőfeszítéseit merev válla és háta még nehezebbé tettek. A kocsi teteje nedves és csúszós volt, nem tudta jól megmarkolni, de nagy nehezen

mégis kievickélt, s a csípőjét is sikerült kieröltetni a kereten, amely közben fölsértette a testét. Majdnem elájult. Egyensúlyát hirtelen elvesztette, és hátrafelé hirtelen kiesett az ablakból a földre.

Az esés maga nem volt komoly, de alaposan megrémült, és érezte, hogy kis vércsík folyik végig ott, ahol az ablakkeret fölsebesítette. Egy kicsit megpihent, majd nehézkesen talpra állt, és bizonytalan lépésekkel fölfelé kezdett kúszni a töltés sötét védelme alatt. Nem volt más haditerve, mint az, hogy minél távolabb kell jutnia az ároktól, a kocsitól, a bandától, amely feltehetően a víz partján volt. A fölfelé, majd balra kanyargó ösvény legalább a sziklás part gerincére vezeti, ahol a sötétség ellenére is körülnézhet a tájon. Valahol útnak is kell lennie – talán épp az, amelyen jöttek. Ha út van, akkor előbb-utóbb ház is akad, s a házban becsületes emberek, akiknek elmondhatja, mi történt vele, s akik riaszthatják a partvidék lakóit.

Végigtapogatózott az árok partján, közben többször megbotlott a köveken. Haja szemébe hullott, s amikor a töltés sarkára ért, megállt, hogy félresimítsa. Ezért nem vette észre azt a férfit, aki összekuporodva guggolt az árokban, háttal a lánynak, s az ösvényt figyelte feszülten. Mary nekiütközött – olyan erővel, hogy elállt a lélegzete. A férfi vele együtt vágódott el; rémület és düh kiáltása szakadt ki belőle, és ökölbe szorított kézzel sújtott le rá.

Verekedés kezdődött a földön. A lány megpróbált elszabadulni, de a férfi túlságosan erős volt. Egymás mellett gurultak tovább. Az őrszem belemarkolt Mary hajába, s oly hevesen rántotta meg, hogy a kín teljesen megnémította a lányt. A férfi föltérdelt, és a lány fölé hajolt. Nehezen lélegzett a hirtelen esés miatt. Közelebb

hajolt, és belebámult az arcába. Tátott szájából csorba, sárga fogsor villant elő.

Harry volt az, a házaló. Mary mozdulatlanul feküdt; a férfitól várta, hogy tegyen valamit, közben pedig önmagát átkozta, amiért olyan vigyázatlan volt, s beleszaladt a férfi karjába. Tudhatta volna, hogy még a gyerekek is őrszemet állítanának az ösvényhez.

A házaló azt várta, hogy a lány sírni vagy küzdeni kezd, de amikor egyik sem történt, könyökére támaszkodott, alattomosan rámosolygott, s a tengerpart felé rándította fejét.

– Nem gondoltad, hogy velem találkozol, mi? – szólt. – Azt hitted, lent vagyok a parton a fogadóssal meg a többiekkel. Fölébredtél, és szépen sétálni indultál. Ha már itt vagy, hát Isten hozott. – Tovább vigyorgott, és fekete ujjbegyével megérintette a lány arcát. – Hideg és nyirkos az árok, de ez most nem számít – folytatta. – Még órákig tarthat, amíg azok lent maradnak. Láttam, hogy Joss ellen fordultál, hallottam, hogyan beszéltél vele. Nincs joga, hogy a fogadóban tartson, mint madarat a kalitkában. Még csak szép holmit sem ad rád. Nem hiszem, hogy akár egy mellcsatot is ajándékozott volna neked. De ne is törődj vele. Tőlem csipkét kaphatsz a nyakadra, karikát a karodra és finom selymet a testedre. Hadd nézzük csak...

Bólogatott, s megnyugtatónak szánt ravaszsággal vigyorgott. Mary érezte, hogy a férfi lopva a dereka alá nyúl, s ekkor gyors mozdulattal megütötte. Ökle az álla alatt érte a férfit, mire az becsukta a száját, mintha csapda lett volna, s nyelve a fogai között maradt. A házaló fölvisított, mint egy malac. A lány újra ütött, de ezúttal a férfi megragadta, és oldalra lökte. A kedveskedő mosoly eltűnt színehagyott arcából. Mary érezte, hogy a férfi ereje

jóval felülmúlja az övét, s hirtelen elernyedt, hogy ezzel megtévessze ellenfelét. A házaló diadalmasan vigyorgott, s kissé fölegyenesedett. A lány csak erre várt. Mihelyt a férfi megmozdult, teljes erővel belerúgott, s ugyanakkor kezével a szemébe kapott. Harry összecsuklott, és kínjában oldalára dőlt. Mary kikászálódott alóla, és talpra ugrott. Mialatt a férfi a gyomrát fogta a fájdalomtól, újra erősen belerúgott, aztán az árokban keresgélt valami követ, amit hozzávághat. Nem talált mást, csak laza földet meg homokot. Belemarkolt, s a férfi arcába szórta úgy, hogy az pillanatokra megvakult, és nem tudott védekezni. Mary megfordult és rohanni kezdett a kanyargó ösvényen, mint valami üldözött vad. Szája kinyílt, karját kinyújtotta, s rohant, rohant a fűcsomókon, gyökereken bukdácsolva. A férfi kiáltása újból felhangzott mögötte. Szörnyű rettegéssel mászni kezdett a magas töltésen fölfelé, amely az ösvényt szegélyezte. Lába folyton-folyvást megcsúszott a puha talajon, de a rémület emberfölötti erőt adott neki. Nagy nehezen a töltés tetejére ért, majd a szakadozott sövény nyílásán át kimászott. Arca-keze vérzett, de nem törődött vele, csak rohant végig a szirten, a fűcsomós, göröngyös talajon. Tájékozódni végképp nem tudott, egyetlen gondolata az volt, hogy elmeneküljön a házaló elől.

Ködfelhő vette körül, amely mindent eltakart a szeme elől. Egyszerre megállt. Rájött, hogy milyen veszélyes lehet a sűrű, tengeri pára, s ha eltéved, újra visszakerülhet az árokhoz. Térdre ereszkedett, és négykézláb, lassan kúszott előre. Szemét a földre szegezte, s a keskeny homokos ösvényt követte, amely a sövény mellett kanyargott. Csak lassan haladt előre, de ösztöne azt súgta, hogy a házalótól egyre nagyobb távolság választja el.

Most csak ez látszott fontosnak. Újra eső zúdult rá a ködfátyolból, úgy érezte, mintha mindenfelől tenger venné körül, s nincs menekülés. A hullámverés már nem tompán hangzott, hanem egyre erősebben és tisztábban. Rájött, hogy a szél rossz útjelző, mert gyakran irányt változtat, s ahelyett, hogy most kelet felé tartana, amerre elindult, süppedős csapáson találta magát, mely a hullám zúgásából ítélve a tengerpartra vezetett. Ámbár a köd miatt alig látott, egyszerre érezte, hogy a tenger valahol ott nyúlik el a sötétségben, mégpedig vele egy vonalban. Ez azt jelentette, hogy a szirt meredeken lejt a part felé. A kocsiban úgy képzelte, hogy hosszú és fáradságos út vezet még az öbölbe, most azonban kiderült, hogy az árok csak néhány lépésnyire volt a tengertől. Csupán a magas töltés tompította le a hullám zúgását, s ez tévesztette meg. Hirtelen fölszakadt a ködfátyol, s megpillantotta az eget. Bizonytalanul mászott tovább. Az ösvény kiszélesedett, s a köd lassan feltisztult. Szél csapott újra az arcába. Egyszerre azon vette magát észre, hogy a partra vetett fadarabok között térdel a moszatos, laza talajon, s alig ötvenméternyire előtte a magas, tarajos hullámok csapkodják a partot.

Kis idő múltán, amikor szeme megszokta a sötétséget, mást is láthatott. Töredezett körvonalú szikla tövében, amely a tengerpart széles nyúlványát szakította meg, egy kis csoport ember kuporgott. Szótlanul kémlelték a sötétséget. Rejtélyes, néma várakozásuk, a tengerre meredő tekintetük, mohó leselkedésük egész módja félelmes és egyben vészterhes volt. Sokkal inkább illett volna jellemükhöz az, ha kiáltoznak, énekelnek, lármájukkal megtörik az éj csöndjét. De a csönd kísérteties volt, mintha az éjszaka legválságosabb ideje

érkezett volna el. Egy kis kiugró szikla emelkedett Mary és a part között, s a lány nem merészkedett tovább, mert félt, hogy észreveszik. A szikla tövébe kúszott, és végighasalt mögötte a homokos talajon; csaknem előtte állt Joss Merlyn és bandája, háttal felé.

Várt. Azok sem mozdultak. Semmi nesz. Csak a hullámok csaptak ki a partra, könyörtelen egyhangúságban. Végigsöpörték a partot, majd újra visszahúzódtak; a hullámtarajok fehér csíkja kivált az éj feketeségéből.

A köd nagyon lassan szállt fel, s az öböl keskeny körvonala előbukkant. A sziklák élesebben rajzolódtak ki, s a szirtek is határozottabb formát öltöttek. A víz felszíne szintén kitágult; a keskeny öböltől a kopár partvidékig terjedt, ott aztán eltűnt a végtelenségben. Jobb felé, ahol a legmagasabb szirtek lejtettek a tenger felé, Mary parányi fénypontot vett észre. Először csillagnak hitte, mely az oszladozó köd utolsó függönyén hatol át. De aztán rájött, hogy csillag nem lehet ilyen fehér fényű, s nem is himbálózhat a szél hátán. Feszülten figyelt. A fénypont újra megmozdult, mint valami kis fehér szem a fekete éjszakában. Táncolt, hajladozott, ugrált, mintha maga a szél ringatta volna, olyan volt, mint az élet fénye, amely sohasem alszik ki. A csoport lent a parton ügyet sem vetett rá; szemük a tarajokon túl a sötét tengert kémlelte.

Mary egyszerre megértette, hogy miért nem törődnek a furcsa fényponttal. Az apró fehér szem, amelyet eddig a meghittség s a barátság jelképének látott, amint bátran pislog a viharban, egyszerre a rémület hírnökévé vált.

Merlyn és cinkosai helyezték oda a csalóka fényt, hogy megtévesszék a beérkező hajót. A parányi csillanás vészjósló parázzsá vált, mintha gúnyosan táncolt, hajbókolt volna a szél előtt. A lány képzeletében egyszerre

megnőtt a fény, beragyogta a szirteket, s a színe sem volt fehér többé, hanem mérgessárga, mint a genny. Valaki őrködött mellette, hogy ki ne aludjék. Mary látta, hogy sötét alak takarja el a fényt egy percre, mely aztán újra fölvillant, s a magányos alak egyszerre nagyobbodni látszott, gyorsan közeledett az öböl felé. Valaki lefelé mászott a lejtőn, a bandához igyekezett. Nagyon siethetett, mintha kevés ideje lenne. Vigyázatlanul kúszott, s laza föld meg homok görgött lefelé a lépte nyomán, mely aztán szétszóródott a parton. A nesz megriasztotta a várakozó embereket. Amióta Mary figyelte őket, most először fordították el tekintetüket a tengerről, és fölnéztek a kúszó alakra. Mary látta, hogy kezével tölcsért formál szája elé, és kiált valamit, de szavait fölkapta a szél, és a lány nem hallotta, amit mondott. A többiek azonban megértették, és izgatottan oszoltak széjjel. Volt, aki fölfelé indult a szirtre, hogy az őrszem elé menjen, de mikor az újra feléjük kiáltott, és a tengerre mutatott, a csoport a hullámok felé rohant. Dobbanó léptük és izgatott hangjuk versenyre kelt a hullám zúgásával. Egyikük, akiben Mary fölismerte bácsiját hatalmas válláról és öles lépteiről, kezével csöndet intett. A többi megállt és várt; a hullámok bebecsaptak a hátuk mögül a lábuk közé. Keskeny vonalban szóródtak szét, és fekete alakjuk elvált az égbolt színétől. Olyanok voltak, mint holmi apró, fekete varjak. Mary feszülten figyelt. A ködös homályból egyszerre másik fénypont bukkant elő, szinte válaszul a szirti fényre. Ez az új fény táncolt és ugrált, mélyre bukkant, s aztán megint magasra lendült, mint az éjszakába vesző kétségbeesett fény, amely utolsó elszánt kísérletet tesz, hogy áttörje a ködfalat. Az új fény úgy közeledett a szirten lévőhöz, mintha mágnes vonzaná. Lent a férfiak mozdulatlanul

kuporogtak és vártak.

A második fénypont újra lebukott. Mary most már láthatta a hajó árnyékos körvonalát, a vitorlarudak mint megannyi ujjak nyúltak az ég felé. Fehér tajték nyaldosta a testét, zúgva zengett a hullám robaja, majd újból visszavonult. Az árboc lámpája közeledett a szirten lévő fényhez, mintha gyertyafénybe szédült molypille lenne.

Mary nem bírta tovább, feltápászkodott, és lerohant a partra. Torkaszakadtából kiáltott, s feje fölött lengette a karját. Hangját nekifeszítette a szélnek és a tengernek, de az gúnyosan nyelte el a kiáltását. Egyszerre valaki megragadta, s a földre nyomta. Nagy kéz fojtotta bele a hangot, és többen rátapostak, megrugdosták. Sikolya elhalt, a durva kezek betömték a száját, és szinte belefojtották a lélegzetet; karját hátracsavarták, és vastag, durva kötéllel összekötözték.

Aztán otthagyták. Arccal a földre borulva feküdt. A hullámok alig húszlépésnyire dübörögtek. Ott hevert tehetetlenül, kifulladva; intő kiáltása ott ragadt a torkában. Hallotta, hogy az ő sikolya helyén mások rémült kiáltása hangzik föl, s megtölti a levegőt. A sikolyok még a tengert is túlharsogták, s velük egy időben más zaj is támadt: fület tépő reccsenés, a hatalmas hajótest iszonyú roppanása s a gerendák remegő, zúgó, nyögő hasadása.

A tenger sziszegve húzódott vissza a partról, mintha mágnes húzná kifelé. Az egyik hullám megelőzve a társait, mennydörögve zúdult rá az eldőlt hajóra. Mary látta, hogy a fekete tömeg, amely valaha vitorlás hajó volt, féloldalt billent, mint valami óriási teknősbéka. Az árbocok és rudak gyűrt és tekeredő gyapjúszálaknak tűntek. A teknősbéka csúszós, lejtős hátára apró fekete pontok kapaszkodtak makacsul. A szilánkokra hasadó

gerendákhoz tapadtak, mint valami piócák. Amikor a himbálódzó, rázkódó tömeg kettéroppant alattuk, a tenger fehér nyelvei közé zuhantak; apró kis fekete pontok, immár élet nélkül...

Maryt halálos rosszullét környékezte. Arcát a homokba szorította, szemét lehunyta. A csönd és a titok eltűnt. A férfiak, akik dermesztő órákon át várakoztak, nem maradtak tétlenek. Eszelősen rohangáltak a parton, üvöltöztek, rikoltoztak, akár a veszett vadállatok. Félredobtak minden óvatosságot, s nem törődve a veszéllyel, derékig begázoltak a vízbe. A tarajos dagályban a hullámok hátán táncoló, ázott roncsdarabok után kapkodtak.

Mint démonok küszködtek a roncsdarabok között. Némelyikük félig levetkőzött a hűvös decemberi éjszakában, hogy könnyebben harácsolhasson a hullám verte hajórakományból. Bömböltek, sivítoztak és rikoltoztak, mint a majmok, és egymás kezéből ráncigálták ki a zsákmányt. Egyikük tüzet gyújtott a szirtek tövében. Lángja erősen lobogott a szemerkélő eső ellenére. A tűz kísérteties fényt vetett a partra, vakító sárga oszlopot vágva a sötétségben. Hosszú árnyak nyúltak el a parton a férfiak nyomában, akik buzgón és őrjöngve rohantak föl-alá.

Amikor az irgalmas hullámok a partra vetették az első holttestet, megrohanták, és remegő, mohó kézzel motozták meg. Amikor pedig már teljesen kifosztották, s még a szétzúzott ujjakról is letépték a gyűrűket, ott hagyták, hogy a hullámár újra visszavigye az iszapba.

Minden módszer nélkül dolgoztak, rendszertelenül fosztogattak, mindenki a maga számára. Őrültek voltak és részegek, úgy látszott, mintha nem várták volna ezt a

sikert. Úgy nyargaltak a vezérük nyomában, mint a vérebek, amikor az félmeztelenül gázolt bele a hullámokba. Óriási alakja kimagaslott a többi közül, hajáról patakokban ömlött a víz. A dagály elállt, s a víz visszavonult. Új, hűvös légáram támadt. A fény, amely a szirten fölöttük úgy táncolt, mint egy gúnyolódó öregember, aki már kiélvezte magát, lassan homályossá vált. Szürkeség borította a tengert, s az égbolt visszatükrözte a színét. A férfiak először nem is vették észre a változást, még mindig csak a zsákmánnyal törődtek. Joss Merlyn azonban fölemelte nagy fejét, és beleszagolt a levegőbe. Lassan megfordult, s a szirtek tiszta körvonalait figyelte, miközben oszlott a sötétség. Egyszerre nagyot kiáltott, csöndre intve embereit, s az ólomszürke égre mutatott.

A többiek habozva pillantottak oda, de közben mohón a hajóroncs többi szilánkjára néztek, amely még a tenger hullámaiban hánykolódott és kifosztásra várt. De aztán egyszerre megfordultak, és az árok bejárata felé kezdtek rohanni a parton át. Elnémultak, arcuk rémült és sápadt volt a növekedő világosságban. Tovább maradtak, mint ajánlatos lett volna. A siker elővigyázatlanná tette őket. A hajnal meglepte őket, s a késedelem a nappal rémes valóságát hozta maga után. A világ lassan ébredezett körülöttük. Az éjszaka, amely eddig cinkosuk volt, már nem borított védőleplet rájuk.

Joss Merlyn kivette a rongyot Mary szájából, s talpra rántotta. Látta, hogy a lány teljesen legyöngült, s nem hagyhatja magára, mert megállni sem tudott a lábán. A férfi dühösen átkozódott, és maga mögött a szirtekre pillantott, amelyek egyre inkább kitisztultak. A lány újra a földre hanyatlott, mire a fogadós lehajolt, s a vállára

dobta, mint egy zsákot. Mary feje kókadtan fityegett, karja élettelenül lógott. Érezte, hogy a férfi tenyere sebesült oldalához ér, s dörzsöli a friss, nyílt sebet. Joss fölszaladt vele az árokhoz. A banda sietős, kapkodó mozdulatokkal rakta meg a három lovat. Lázasan, összevissza dolgoztak, minden rendszer nélkül. A helyzet kijózanította a fogadóst is, aki átkozta és siettette cinkosait, de ezúttal eredmény nélkül. A kocsi félig belesüppedt az árokba, s mikor megpróbálták kiemelni, minden erőfeszítésük hiábavalónak bizonyult. Szerencséjük hirtelen változása növelte a pánikot és a zűrzavart. Volt, aki az ösvényen indult el, mindenről megfeledkezve, s csak a személyes biztonságával törődött. A hajnal volt az ellenségük, amivel könnyebben szembeszállhattak magányosan, az árok menedékében, mint ötös-hatos csoportokban az úton. A gyanú könnyen ébredt a partvidéken. Az emberek jól ismerték egymást, és az idegenek nagy feltűnést keltettek. De egy-egy magányos csavargó vagy cigánylegény könnyebben szabadulhatott, menedéket és félreeső ösvényt találva. A szökevényeket hangosan átkozták azok, akik ott maradtak, hogy a kocsit kiemeljék. Az ostoba pánik miatt oly vigyázatlan és durva módon rántották ki a kocsit, hogy az felborult, s féloldalára zuhanva az egyik kereke eltört.

Ez a végső baleset aztán teljes zűrzavart keltett az árokban. Szilaj verseny indult a kis szekérért, melyet fönt az ösvényen hagytak, meg a többi lóért. Volt, aki még engedelmeskedett a vezérnek, s meggyújtotta a kocsit, amely, ha megtalálják, veszélyessé válhat mindnyájukra nézve. Általános verekedés támadt, a férfiak egymásnak estek a kis farmkocsiért, amely a biztonságba viheti őket. Kézzel-lábbal, körömmel harcoltak, kövekkel meg törött üvegekkel egymás fogát-szemét verték ki.

Akinek pisztolya volt, annak persze előnyösebb volt a helyzete. A fogadós egyetlen szövetségesével, Harryvel a kocsi mellett állt, és odatüzelt a söpredék közé, mely a hirtelen rémülettől hajtva ellene fordult, és hamis vezérnek tartotta, aki pusztulásba vezette őket. Az első lövés messzire tévedt, s a süppedős töltésbe fúródott, de az egyik bandita erre éles kaviccsal fölsebezte a fogadós szemét. Joss Merlyn második lövésével célba vette támadóját, és gyomron találta. A fickó meggörnyedve csuklott össze, és a sárba zuhant társai közé. Halálosan megsebesült, és visított, mint egy disznó. Harry egy másikat torkon talált.

A vér látványa döntötte el a harcot a fogadós javára. A többi lázadó hisztériásan hőkölt vissza halott társaik láttára, egy emberként fordultak meg, és mint a rák kúsztak visszafelé a kanyargó ösvényen. Csak azzal törődtek, hogy menedéket találjanak a vezér elől. A fogadós nekidőlt a szekérnek, kezében a füstölgő, gyilkos fegyverrel, szeméből patakzott a vér. Most, hogy egyedül maradt a házalóval, kevés időt vesztegetett. Ami zsákmányt az árokban megtaláltak, fölrakták a szekérre Mary mellé. Mindenféle értéktelen holmi volt csak, mert a rabolt zsákmány zöme még a parton maradt. Azt már nem merték elhordani, mert ehhez féltucatnyi ember munkájára lett volna szükség, s lassanként már a nappal világította meg a tájat, elűzve a kora hajnal szürkületét.

A két férfi, akiket lelőttek, a szekér mellett terült el. Talán még éltek, de nem törődhettek velük. Testük vádló nyom, s el kellett pusztítani. Harry vonszolta őket a tűzbe, mely még nagy lánggal égett. A kocsi nagy részét már fölfalták a lángnyelvek, egyetlen vörös kerék emelkedett még ki a hamuvá égett roncs fölött.

Joss Merlyn a megmaradt lovat a kis szekér elé fogta, aztán a két férfi szótlanul fölszállt, és indulásra nógatta a lovat.

Mary a hátán feküdt a szekéren, és az alacsonyan szálló felhőket figyelte. Még mindig hallhatta a tenger zúgását, egyre távolabbról, egyre halkabban. A tenger már kidühöngte magát, és a gyöngéd apály elsimította hullámait.

A szél is elült. A magas töltésen a fűszálak mozdulatlanul álltak. Csönd szállt a partvidékre. Nedves föld szaga terjengett a levegőben, meg az éjszakai köd illata. A felhők beleolvadtak a szürke égboltba. Újra vékony eső szemerkélt Mary arcára és fölfelé fordított tenyerére.

A kerekek nyikorogva haladtak a göröngyös ösvényen. Jobbra fordulva egyszerre simább, kavicsos útra értek, amely alacsony sövény között észak felé vezetett. Távolról elszórt, sok-sok mező messzeségéből derűs harangszó csendült a reggeli levegőben.

Marynek egyszerre eszébe jutott, hogy ma karácsony napja van.

Tizenkettedik fejezet

A négyszögletű ablak ismerősnek tűnt számára. Nagyobb volt, mint a kocsiablak, és párkánya is volt. Az ablaktáblán repedés szaladt végig, amire jól emlékezett. Állandóan odanézett és emlékezetében kutatott, azon tűnődve, hogy miért nem érzi arcán az esőt és a hűvös széláramot. Nem érzett mozgást sem a teste alatt. Első gondolata az volt, hogy a kocsi megállt, újra nekidőlt a vizesárok falának, és a végzet ismét arra kényszeríti, hogy újból lássa azt a sok borzalmat, amit már átélt. Ha újra kimászik az ablakon, megint megsérül... újra a kanyargó ösvényen halad végig... beleütközik Harrybe... verekszik vele az árokban, de ezúttal nem lesz már ereje az ellenállásra. Lent a homokos parton férfiak várnak a dagályra, és a nagy, teknőc formájú hajó iszonyatosan hánykolódik a hullámokon. Mary felnyögött. Nyugtalanul forgolódott. Szeme sarkából egyszerre barnás, fakó falat pillantott meg, és egy rozsdás szöget, amely valaha a tapétát tartotta.

Hálószobájában feküdt, a Jamaica Innben.

A szoba – bármennyire gyűlölte hideg sivárságát – legalább védelmet jelentett az eső, a szél és Harry keze elől. A tengert sem hallhatta. A hullámverés zúgása nem zavarhatja többé. A halál nem ellenség többé, hanem barát; a lét már csak kín és fájdalom. Az életet amúgy is kiverték belőle, s az ágyon heverő test nem is tartozott hozzá. Nem akart élni többé. A rémület tehetetlen bábot csinált belőle, s elvette minden erejét. Az önsajnálat könnyei szöktek a szemébe.

Egyszer csak egy arc hajolt fölé. Mary elrántotta a fejét,

és kezét riadtan, tiltakozón nyújtotta ki. A házaló duzzadt ajka és törött foga most már örökké az emlékezetébe vésődött.

De a kéz, amely feléje nyúlt, gyöngéd volt, s a kék szempár, mely a sírástól egészen kivörösödött, lágyan, remegve figyelte őt.

Patience néni volt az ágya szélén. Egymásra borultak, és az ölelésben kerestek vigaszt. Mary síre egy darabig, könnyített a bánatán, és hagyta, hogy az érzelmek árja a legvégső határig elvigye; de aztán a természet felülkerekedett, és máris erősebbnek érezte magát. A régi bátorságból és az életerőből is visszatért valami.

– Mi történt? – kérdezte Mary. Patience néni szorosan fogta a kezét, a kék szempár némán bocsánatért könyörgött.

– Mióta fekszem itt? – kérdezte Mary újból, és megtudta, hogy már két napja. Egy ideig csöndesen töprengett: két nap felfoghatatlanul hosszú idő annak, aki úgy érzi, néhány perce még látta, hogyan hasad a hajnal a partvidék fölött...

Sok minden történhetett azalatt, míg ő tehetetlenül feküdt az ágyon.

– Föl kellett volna ébresztened – mondta nyersen, és eltaszította a remegő kezet. – Nem vagyok már gyerek, hogy néhány kis seb miatt anyáskodjál velem. Dolgom van.

Patience néni megsimogatta, de kedveskedése félénk és eredménytelen volt.

– Nem szabad mozognod – suttogta. – Szegény kis tested mindenfelé vérzett, és tele volt sebekkel. Lemostalak, mialatt eszméletlenül feküdtél. Először azt hittem, szörnyen összetörtek, de hála Istennek, nincsen komoly bajod. A sebeid majd begyógyulnak, és a hosszú

alvás alatt jól kipihented magad.

– Tudod, ki tette? Tudod, hová vittek?

Az elkeseredettség most kegyetlenné tette. Tudta, hogy szavai korbácsként érik az asszonyt, de nem volt képes abbahagyni. A néni egyszerre nyöszörögni kezdett, és amikor Mary látta, hogy ajka rángatózik, s a kék szempár rémülten pislog rá, nagyon elszégyellte magát. Már nem tudta folytatni. Fölült az ágyon, és a földre lendítette a lábát. Az erőfeszítés miatt zúgni kezdett a feje, s a halántéka lüktetett.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte Patience néni, és megragadta ingujját. De a lány félretolta, és öltözködni kezdett.

– Dolgom van – felelte kurtán.

– A bácsid lent van. Nem engedi, hogy elhagyd a fogadót.

– Nem félek tőle.

– Mary, a saját érdekedben mondom, ne mérgesítsd föl újra. Eleget kellett már eddig is szenvedned. Amióta visszatért veled, lent ül, sápadtan, magából kivetkőzve, s puskát tart a térdén. A fogadó minden ajtaját bezárta, elreteszelte. Tudom, rettenetes dolgokat láttál és éltél át, de nem érted... ha lemégy, újra bánthat... talán meg is öl... Még sohasem láttam ilyennek. Nem felelek érte. Ne menj le, Mary! Könyörgök, ne menj le!

Letérdelt, és Mary szoknyájába kapaszkodva kezét markolászta és csókolgatta.

– Patience néni, már épp eleget szenvedtem az irántad való hűségem miatt. Nem kívánhatod, hogy még tovább kínlódjak. Akármit jelentett számodra Joss bácsi valamikor, ő már nem emberi lény. A könnyeid nem menthetik meg többé az igazságszolgáltatástól. Ezt meg

kell tudnod. Embereket gyilkolt odalent a parton. Hát nem érted? Emberek fulladtak miatta a tengerbe. Nem látok mást, mint az arcukat és... Halálom napjáig nem fogom elfelejteni.

Egyre hangosabban beszélt, hangja veszélyesen megemelkedett. A hisztériás állapottól már nem volt messze. Még túlságosan gyöngének érezte magát ahhoz, hogy nyugodtan, tervszerűen gondolkozzék. Egyelőre csak önmagát látta, ahogyan végigrohan az úton, és hangosan segítségért kiált – s a segélynek meg kell érkeznie.

Patience néni hiába könyörgött, hogy maradjon csöndben. Már elkésett. Az ajtó kinyílt, és a Jamaica Inn fogadósa ott állt a küszöbön. Lehajtotta a fejét a gerenda alatt, és rájuk bámult. Megviseltnek és szürkének látszott; a szeme fölött még mindig bíborvörösen rikított a sebhely. Piszkos volt és mosdatlan, szemét fekete árnyékok keretezték.

– Azt hittem, az udvarról hangzott a lárma – mondta. – Lementem a nappaliba, és kikémleltem a redőny repedésén, de senkit sem láttam. Hallottatok innen valamit?

Egyikük sem válaszolt. Patience néni a fejét rázta, s a kis, ideges mosoly, amit mindig a férfi jelenléte varázsolt arcára, végigfutott vonásain. Joss leült az ágyra, és kezével a ruháját gyűrögette. Nyugtalan szeme az ablaktól az ajtóra tévedt.

– Jönni fog – mondta. – Egész biztosan jönni fog. A saját torkomat vágtam át. Ellene dolgoztam. Pedig ő óvott, de én nevettem rajta. Nem hallgattam rá. A saját szakállamra akartam folytatni a játszmát. Most már végünk van, mindhármunknak – Patience-nek... Marynek és nekem.

Elhallgatott, talán válaszra várt, de a nők némák

maradtak. Aztán így folytatta: – Mondom, végünk van. A játék véget ért. Miért hagytatok inni? Miért nem zúztatok össze minden átkozott üveget a házban? Miért nem zártátok rám az ajtót? Nem bántottalak volna. Hozzá se nyúltam volna... egyikötőkhöz sem. De most már késő. Itt a vég.

Egyikről a másikra nézett beesett, vérben úszó szemével. Hatalmas vállai közé húzta a nyakát, mintha félne. A két nő értetlenül, dermedten bámult rá. Nem tudták kiolvasni az arckifejezését, amelyet még sohasem láttak rajta.

– Miről beszélsz? – szólt Mary végre. – Kitől félsz? Ki óvott-intett?

A férfi a fejét rázta. Keze a szájához tévedt, ujjai nyugtalanul rángatóztak.

– Nem... – mondta lassan. – Most nem vagyok részeg, Mary Yellan. A titkaim még az enyémek. De annyit mondok, te sem menekülhetsz, s ugyanúgy benne vagy, mint Patience. Minden oldalról ellenség csap le ránk.! Egyik oldalon a törvény, a másikon pedig... – Megállt, s szemében a régi ravaszság csillant föl, amikor Maryre pillantott.

– Tudni szeretnéd, mi? – mondta. – Jó lenne tudni, hogy kiosonhass a házból, a nevével az ajkadon, és elárulj. Szeretnél már a bitófán látni. No jó, hát nem is okollak ezért. Épp eleget bántottalak ahhoz, hogy életed végéig emlékezzél rám. De meg is mentettelek, nem igaz? Gondoltál-e már arra, hogy mit tett volna veled az a söpredék, ha én nem vagyok ott?

Nevetett, a földre köpött, s a régi énje kissé visszatért. – Ezért jó pontot érdemlek, mi? – folytatta. – Eddig este senki sem nyúlt hozzád, csak én, és megkíméltem a csinos

kis képedet. A zúzódás meg a kék folt meggyógyul. De szegény kis bolond, tudnod kell, hogy ha megkívántalak volna, már az első héten a magamévá teszlek. Végtére is nő vagy. S akkor most a lábam mellett kuporognál, megtörve és elégedetten ragaszkodva, mint Patience nénéd. Gyerünk ki innét. A szobának nyirkos, rothadt szaga van.

Talpra tántorgott, és kivonszolta a lányt a folyosóra. Amikor a lépcsőfordulóhoz értek, nekilökte a falnak, a gyertya alá úgy, hogy a fény a lány sebesült, foltos arcára esett. A férfi kezébe fogta az állát, és sima, könnyed ujjakkal simogatta a sebhelyeket. A lány undorodva és utálkozva meredt rá. A gyengéd és könnyű kéz újra emlékeztette arra, ami már eltűnt, és amiről már lemondott. A férfi közelebb hajolt, nem törődve Patience-szel, aki mellette állt. Szája – olyan hasonló, mint az öccséé – egy pillanatig a lány ajkára simult; a lány megborzongott, és lehunyta a szemét. Joss aztán elfújta a gyertyát, s a két nő követte őt a lépcsőn, szótlanul, lépésük élesen kopogott az üres házban.

A konyhába vezette őket, ahol szintén be volt zárva az ajtó-ablak. Két gyertya világította meg a helyiséget.

A férfi megfordult, és szembenézett a két nővel. Aztán egy szék után nyúlt, és elterpeszkedett rajta. Végigmérte őket, miközben pipáját előszedte és megtömködte.

– Haditervet kell készítenünk – mondta. – Már két napja itt ülünk, semmi elképzelésünk, és mint csapdába került patkányok, várunk arra, hogy elkapjanak bennünket. Nekem már elég volt ebből. Nyugtalanít. Ha végső küzdelemre kerül sor, hát isten bizony, nem bánom, de a szabadban történjék. – Pipájából pöfékelt, és elgondolkozva bámult a padlóra, miközben lábával

hangosan dobolt. – Harry elég hűséges – folytatta –, de ha tudná, hogy haszna lesz belőle, ránk szabadítana mindenkit. Ami a többit illeti, szétszóródtak a vidéken, nyöszörgő rémületben, lábuk közé húzott farokkal, mint egy kuvaszfalka. Ez az eset örökre elijesztette őket. Engem is megrémített, tudod jól. Most már józan vagyok, és látom, miféle istentelen pácba kerültünk. Ha szerencsénk van, megúszhatjuk bitófa nélkül. Te nevetsz, Mary, azzal a fehér kis pimasz képeddel, de éppolyan rossz lesz neked is, mint Patience-nek vagy nekem. Benne vagy nyakig a pácban, nem menekülhetsz. Miért nem zártátok rám az ajtót? Miért hagytatok inni?

Felesége odaosont mellé, kabátját simogatta, és kinyitotta az ajkát, mint aki mondani akar valamit.

– No, mi az? – kérdezte a férje durván.

– Meneküljünk, mielőtt késő lesz – suttogta az asszony. – Miért ne lehetne? A kiskocsi az istállóban áll. Néhány óra alatt Launcestonban lehetünk, s onnan átmegyünk Devonba. Éjszaka utazhatnánk a keleti megyék felé.

– Te átkozott hülye! – kiáltotta a férfi. – Hát nem tudod, hogy a launcestoni úton olyan emberek vannak, akik sátánnak hisznek engem, s csak arra várnak, hogy minden bűnt, amit Cornwallban valaha elkövettek, az én fejemre olvassanak? Most már az egész vidék tudja, mi történt a parton karácsony este, s ha látják, hogy menekülünk, megvan a bizonyítékuk. Hát azt hiszed, nem viszket a bőröm, hogy elhordjam az irhámat? De ha ezt teszem, mindenki ránk gyanakszik. Szép lenne mi, ha a jószágunkat meg a holminkat a kocsira rakva búcsút integetnénk a launcestoni téren, mint a hetipiacra érkező farmerek? Csak egyetlen esélyünk van, s egy a millióhoz, hogy megússzuk. Nyugodtan, csöndben kell maradnunk. Ha kitartunk, és a

Jamaica Inn-ben maradunk, talán a fejüket vakarják, és nem értik az egészet... Ne felejtsd, bizonyítékra van szükségük, pontos bizonyítékra, hogy elfoghassanak. Ilyen pedig nincs, ha csak abból az átkozott söpredékből valamelyik föl nem jelent.

Merlyn elhallgatott. Gondolatban már százszor végigvette a banda tagjait, aztán folytatta: – Persze, a hajóroncs is ott van, meg a partra hordott rakomány, készen arra, hogy valaki elvigye. Két holttestet is találhatnak, hamuvá égett hullákat. Azt gondolják, tűz támadt, verekedés lehetett. Csúnya dolog, de hol a bizonyíték? Erre felelj! Én családi körben töltöttem a karácsony estét, mint minden tiszteletre méltó ember. – Kiöltötte nyelvét, és kacsintott.

– Valamit azonban elfelejtettél – mondta Mary.

– Nem, drágám. Annak a fogatnak a kocsisát lelőttük. Beleesett az árokba, negyedmérföldnyire az úton. Azt remélted, hogy otthagytuk a holttestet, mi? Talán riasztóan hangzik, Mary, de a hulla velünk utazott a partra, és ha jól emlékszem, most egy tízlábnyi gödörben nyugszik. Persze valakinek föl fog majd tűnni az elveszése, erre fölkészültem, de a kocsiját már sohasem találhatják meg. Talán megunta a feleségét, és Penzance-be ment a rossz lányokhoz. Hát ott aztán kereshetik, ha akarják. És most, hogy mindketten józanok vagyunk, megmondhatnád, mit is kerestél tulajdonképpen abban a kocsiban? És hol voltál aznap este? Ha nem felelsz, hát tudod, mi vár rád. Megtalálom a módját, hogy kivallassalak.

Mary a nénjére pillantott. Az asszony reszketett, mint egy rémült kutya, s kék szemét férje arcára szegezte. Mary gyorsan gondolkozott. Elég könnyű volt hazudni. Az idő látszott a legfontosabb tényezőnek most, és ki kell

használnia minden percet, ha azt akarja, hogy Patience néni meg ő élve kijussanak innen. Időt kell nyernie, hogy Joss Merlyn az akasztófára kerüljön. Tudta, hol fog majd segítséget kérni: a megmentő közel volt, alig ötmérföldnyire, Altarnunban, s csak arra várt, hogy Mary a segítségét kérje.

– Elmondom, hogyan töltöttem azt a napot – felelte. – Ha akarod, elhiszed, ha akarod, nem. Nem bánom, mit gondolsz. Karácsony estén Launcestonba gyalogoltam a vásárra. Nyolc órakor elfáradtam, s amikor vihar támadt, már moccanni sem tudtam. Kocsit béreltem, s azt mondtam a kocsisnak, hogy Bodminba akarok jutni. Gondoltam, nem vállalná a fuvart, ha megmondom, hogy a Jamaica Innbe tartok. Ez minden.

– Egyedül voltál Launcestonban?

– Persze hogy egyedül.

– Senkivel sem beszéltél?

– Csak egy bódés asszonnyal, akitől kendőt vásároltam.

Joss Merlyn a földre köpött.

– Hát jó – mondta. – Akármit tennék, ugyanezt a történetet mondanád el. Ezúttal te vagy előnyös helyzetben, mert nem tudom bebizonyítani, hogy hazudtál-e vagy sem. Pedig a te korodban a lányok nem szokták egyedül tölteni az időt Launcestonban. Nem is mennének egyedül haza. De ha igazat mondtál, több a remény. A kocsis nyomát nem tudják idáig követni. A fene vigye el, nagyon kívánom már az italt.

Hátradőlt a székén, és jól megszívta a pipáját.

– A saját hintódon fogsz még hajtani, Patience – mondta –, tollas főkötőd is lesz, meg bársonyköpenyed. Még nem vesztettem. Először még a pokolba küldöm az egész bandát, várj csak: újra kezdjük, elölről, s úgy fogunk élni,

mint a madarak. Talán végleg kijózanodom, és vasárnap misére járok. Te meg, Mary, a kezemet fogod tartani vén koromban, s megetetsz az ebédnél...

Hátravetette a fejét, és kacagott. De a nevetés félbeszakadt, szája lecsukódott, mint egy csapda ajtaja. Fölállt, arca falfehér lett.

– Figyeljetek – suttogta rekedten. – Figyeljetek...

Szeme irányát követték, amely a redőny résén át beszűrődő fénycsíkra szegeződött.

Valaki halkan kaparászott a konyhaablakon... könnyedén, lágyan, lopva kaparta az üvegtáblát.

Olyan neszt ütött, mint a lehajló faág, amely a szél minden leheleténél zavartan és nyugtalanul motoszkál az ablakon.

A kapirgálás folytatódott, makacsul... aztán kipp-kopp... kipp-kopp... mint a harkály csőre, hangzott a koppintás... mintha négy ujj dobolt volna az ablakon.

Bent a konyhában csak Patience néni rémült lihegése hangzott, különben csönd volt. Az asszony keze az asztalon át a húgához kúszott. Mary a fogadóst figyelte, ahogyan mozdulatlanul állt. Alakja félelmetes árnyékot vetett a mennyezetre, és ajka elkékült a borostás szakáll alatt. Aztán előregörbült, s lábujjhegyen, macskaszemen osont négykézláb a falhoz. Ujjai a puskaagyra szorultak, s szemét egy percre sem vette le a redőnyről.

Mary nagyot nyelt. Torka száraz volt, mint a por. A bizonytalanság, hogy a konyhaablak mögött vajon barát vagy ellenség rejtőzik-e, még feszültebbé tette a várakozást. Heves szívverése elárulta, hogy a félelem fertőző. Keze a szájához tévedt, remegve, verítékezőn. A férfi egy pillanatig a csukott redőny mellett állt, aztán előreugrott, fölrántotta, s a délután szürke fénye betódult a

szobába. Egy ember állt az ablakon kívül, ólomszínű arcát az üvegre szorította, csorba foga kivillant vigyorgó szájából.

Harry volt az... Joss Merlyn káromkodott egyet, aztán kinyitotta az ablakot.

– Az Isten verjen meg, gyere be mán! – bömbölte. – Golyót akarsz a hasadba, te átkozott bolond? Úgy vártam itt öt percig, mint egy siketnéma, s a gyomrod felé szegeztem a puskát. Reteszeld el az ajtót, Mary! Ne dőlj a falnak, mint valami kísértet. Épp elég idegesség van a házban nélküled is.

Mint minden rémült férfi, a saját ijedtségéért mást okolt, és most hangosan fecsegett, hogy megnyugtassa magát. Mary lassan az ajtóhoz lépett. A házaló az árokban történt verekedés emlékét idézte föl, és Maryt rosszullét meg undor környékezte. Nem is tudott ránézni. Szótlanul nyitotta ki az ajtót, mögé bújt, s amikor a férfi belépett, azonnal megfordult és a lanyha tűzhöz lépett. Gépiesen tőzeget dobott rá, közben háttal állt a házalónak.

– Mi hírt hoztál? – kérdezte a fogadós.

A házaló megnyalta a szája szélét, és ujjával a válla fölött hátrafelé bökött.

– A vidék lázban ég – mondta. – Mindenki rémülten fecseg Cornwallban, Tamartól egészen St. Ivesig. Ma délelőtt Bodminban jártam. A város megtelt a hírrel, és a lakosság vadul követeli az igazságot. Tegnap este Camelfordban aludtam, minden férfi az öklét rázta, és a szomszédjával erről fecsegett. Csak egy vége lehet ennek a viharnak, Joss, és te tudod, hogyan hívják azt.

Kezét végighúzta a torkán.

– Menekülnünk kell – folytatta –, ez az egyetlen esély. Az utakon őrök állnak, Bodmin meg Launceston a

legveszélyesebb vidék. A lápon maradok, nem megyek ki az útra, és Gannislake fölött lógok át Devonba. Az út így hosszabb, de csak így menekülhetek. Van egy falat kenyér a házban, Merlynné? Tegnap reggel óta nem ettem.

A fogadós felé fordulva beszélt, de pillantása Maryre tévedt. Patience néni a szekrényben motoszkált, sajtot meg kenyeret keresett. Szája idegesen rángatózott, mozdulatai tétovák voltak, s esze valahol egészen másutt járt! Amikor megterítette az asztalt, könyörögve nézett a férjére.

– Hallod, mind mond? – rimánkodott. – Őrület itt maradni. Most kell mennünk, mielőtt még késő lenne. Tudod, milyenek az emberek. Nem fognak irgalmazni neked. Tárgyalás nélkül... meglincselnek, Joss. Tudod, hogy magammal nem törődöm, de miattad...

– Fogd be a szád! – dörgött a férje. – Nem kértem a tanácsodat eddig sem, és most sem kérem. Egyedül is szembe tudok szállni azzal, ami rám vár, anélkül hogy te mellettem bégetnél, mint egy birka. Szóval te is cserbenhagysz, Harry? Te is riadtan menekülsz néhány ostoba fecsegő ember miatt, aki a véredet akarja? Hát van bizonyítékuk? Felelj! Vagy fölébredt tán a lelkiismereted?

– A fene vigye el a lelkiismeretemet, Joss. Józan ésszel gondolkodom. Ez a vidék nem való már nekem, és jobb, ha addig távozom, amíg lehet. Ami a bizonyítékot illeti, az elmúlt hónapokban épp eleget követtünk el ahhoz, hogy nyom maradjon utánunk. De hisz én melletted álltam. Idejöttem ma is, a nyakamat kockáztatva, hogy figyelmeztesselek. Semmit sem mondok ellened, Joss, de a te átkozott butaságod juttatott ebbe a pácba. Részegre itattál bennünket, meg te is leittad magadat, aztán a partra vezettél, és őrült, eszelős kalandba indultunk. Szerencsénk volt – átkozott és túlságosan jó szerencsénk. Leittuk

magunkat, elvesztettük a fejünket, és a zsákmányt meg százféle nyomot hagytunk magunk után a parton. És kinek a hibája volt ez? A tied, ha mondom. – Öklével az asztalra csapott, és sárga, undorító képét a fogadós elé tolta. Ferde száján gúnyos mosoly játszott.

Joss Merlyn egy percig elgondolkozva nézte, s amikor megszólalt, hangja veszélyesen halk volt.

– Szóval engem vádolsz, Harry – mondta. – Olyan vagy, mint a többi, tekeregsz, mint a kígyó, ha a szerencse ellened fordult. Épp elég hasznod volt belőlem, nem igaz? Annyi aranyad volt, mint még sohasem. Úgy éltél, mint egy királyfi, ahelyett hogy a bánya mélyén görnyednél, ahová igazán tartozol. És tegyük föl, hogy megőriztük volna józanságunkat, és hajnal előtt rendben eltakarodunk, mint olyan sokszor azelőtt. Könyörögnél, szívnál, mint a pióca, hogy töltsem meg a zsebed. Hízelegnél, mint a többi gyáva kutya, és kérnéd a részedet a zsákmányból. A csizmámat nyaldosnád, és meghunyászkodnál előttem. Menekülj hát! Rohanj a tamari partra! Légy átkozott! Egyedül szállok szembe a világgal.

A házaló erőltetetten nevetett, és vállat vont.

– Beszélgethetünk anélkül is, hogy egymás torkának esnénk. Nem fordultam ellened, még mindig melletted állok. Karácsony este mindnyájan őrült részegek voltunk, tudom. Hagyjuk, no. Ami megtörtént, azon nem tudunk változtatni. A banda szétszóródott, és nem kell velük számolnunk. Túlságosan rémültek ahhoz, hogy elődugják a pofájukat. Ketten maradtunk, Joss. Mi ketten jobban benne voltunk az üzletben, mint mások, és minél jobban segítjük egymást, annál hasznosabb. Hát ezért jöttem, hogy megbeszéljük a helyzetet. – Újra nevetett, és zömök, fekete ujjával dobolni kezdett az asztalon.

A fogadós hűvösen figyelte, és újra pipája után nyúlt.

– Mire akarsz kilyukadni, Harry? – kérdezte, s az asztalhoz dőlt, újratöltve pipáját.

A házaló a fogát szívta és vigyorgott.

– Nem akarok sehová se kilyukadni – felelte. – Csak meg akarom könnyíteni a dolgunkat. Menekülnünk kell, különben bitófára jutunk. De ide figyelj: nincs sok értelme annak, hogy üres kézzel menjünk. Abban az emeleti szobában két nappal ezelőtt zsákmányt helyeztünk el. Ugye igaz? Jog szerint mindnyájunké, akik megdolgoztunk érte. De csak te meg én maradtunk. Nem sokat ér – nagyrészt limlom –, de átsegíthet bennünket Devonba.

A fogadós füstfelhőt fujt az arcába.

– Szóval nemcsak az én édes mosolyom miatt jöttél a Jamaica Innbe? Azt hittem, nagyon kedvelsz, Harry, és a kezemet akarod szorongatni.

Harry újra vigyorgott, és feszengett a székén.

– Hát jó – mondta –, barátok vagyunk, ugye? Nem árthat a nyílt beszéd. A zsákmány ott van, s két ember kell az elszállításához. A nők ezt nem tudnák elvégezni. Miért ne kössünk egyezséget, te meg én?

A fogadós elgondolkozva pöfékelt a pipájából.

– Csinos kis ötleteid támadnak, barátom. De tegyük föl, hogy nincs már ott a zsákmány. Hátha már továbbadtam. Két napig egyedül várakoztam, tudod, és kocsik haladnak el az ajtóm előtt. Mit szólsz ehhez, Harry fiam?

A házaló arcáról eltűnt a vigyor, és előretolta az állát.

– Még te tréfálsz? – horkantott. – Kettős játszmát űzöl itt a fogadóban? Majd rájössz, hogy rosszul fogsz vele járni. Néha nagyon hallgatag voltál, Joss Merlyn, amikor szállítmány érkezett, és szekerek várakoztak az udvaron. Néha olyasmit láttam meg hallottam, amit sehogy sem

értettem. Kitűnően vezetted a bandát hónapról hónapra. Némelyikünk úgy hitte, túlságosan is jól... ahhoz képest, hogy milyen kevés hasznunk volt nekünk, akik a legnagyobb kockázatot vállaltuk. És sohasem kérdeztük, hogyan csinálod. Mondd, Joss Merlyn: kitől kaptad a parancsokat, ki volt a föllebbvalód?

A fogadós villámgyorsan ugrott neki. Ökölbe szorított keze állon találta a házalót. Harry hátrazuhant, a szék reccsenve kicsúszott alóla, és nekivágódott a kőpadlónak. Azonnal föltápászkodott és térdre állt, de a fogadós fölé tornyosult, és torkának szegezte a puska csövét.

– Ha megmozdulsz, halál fia vagy – mondta halkan.

Harry fölnézett a támadójára. Kis csúnya szemét félig lehunyta, duzzadt képe sárgára vált. Az esés miatt kifogyott a lélegzetből, és szaggatottan lihegett. Patience néni rémülten lapult a fal mellé, szeme könyörögve kereste a húgát. Mary feszülten figyelte a bácsiját, fogalma sem volt arról, mire készül. Merlyn leengedte a puskát, és belerúgott a házalóba.

– Most aztán okosan beszélhetünk, te meg én – mondta. Újra az asztalnak dőlt, a puskát karjára támasztotta. Harry félig térdelve, félig fekve kuporgott a padlón.

– Én vagyok a bandavezér, mindig is az voltam – mondta a fogadós lassan. – Három évvel ezelőtt én kezdtem az egészet, amikor kis tizenkét tonnás vitorlásokon vittük a szállítmányt Padstow-ba, és szerencséseknek hittük magunkat, ha néhány garas került a zsebünkbe. Én vezettem, fejlesztettem, amíg a banda a legnagyobb szervezetté fejlődött, amit a partvidék Hartlandtól Hayle-ig valaha ismert. Parancsokat kapni föllebbvalótól? Istenemre, szeretném azt a fickót látni, aki nekem próbálna parancsolgatni. De most már vége!

Bejártuk utunkat, és a kaland véget ért mindnyájunk számára. Te pedig nem azért jöttél ide ma este, hogy figyelmeztess a veszélyre, hanem a magad részére akartál valamit megkaparintani a zsákmányból. A fogadó le volt zárva, s a ronda kis szíved megörült. Az ablakon kaparásztál, mert tapasztalatból tudtad, hogy már meglazult, könnyű rést ütni rajta, s valahogyan csak bejutnál. Nem hitted, hogy itt találsz. Azt gondoltad, Patience vagy Mary lesz itt, és könnyen megrémítheted őket. Aztán megszerzed a puskámat, amely a falon lóg, amit szintén jól tudtál. És aztán... pokolba a Jamaica Inn fogadósával! Te patkány, te, hát azt hiszed, nem láttam meg az arcodon, mi a terved, amikor fölrántottam a redőnyt? Hát azt hiszed, nem hallottam riadt, meglepett lihegésedet, s nem figyeltem a váratlan sárga vigyort a pofádon?

A házaló megnedvesítette ajkát a nyelvével, és nagyot nyelt. Egy pillantást vetett Maryre, aki mozdulatlanul állt a tűz mellett. Harry kis kerek gombszeme csillogott, mint a sarokba szorított patkányé. Azon tűnődött, a lány vajon vele tartana-e? De Mary nem szólt semmit.

– Hát én mégis megegyezem veled – folytatta a fogadós –, mégpedig úgy, ahogy te ajánlottad. Meggondoltam a dolgot, kedves barátom, és a te segítségeddel Devonba megyünk. Igazad van, értékes zsákmány maradt itt, s egyedül amúgy sem rakhatom szekérre. Holnap vasárnap van, a pihenés áldott napja. Még ötven hajó pusztulása sem tarthatja vissza az embereket attól, hogy templomba menjenek és imádkozzanak a szegény tengerészekért, akiket a sátán keze miatt ért szerencsétlenség. Vasárnap nem fogják a sátánt üldözni. Huszonnégy óránk van még Harry, és holnap este, amikor már görcs áll a hátadba, mert tőzeget meg répát lapátoltál egész nap a szekérre, ami

eltakarja a jószágomat, holnap este búcsúcsókot adhatsz nekem, Patience-nek, meg talán még Marynek is, s aztán letérdelhetsz, és hálát adhatsz Joss Merlynnek, amiért megkímélte az életedet, s életben maradtál, ahelyett hogy az útszéli árokban hevernél, golyóval a fekete szívedben.

Újra fölemelte a puskát, és a hideg csövet közelebb tartotta a férfi torkához. A házaló nyöszörögni kezdett. A fogadós nevetett, és még közelebb tolta a puskacsövet.

– Ha most hibázom el, vége a gégédnek, Harry. Ugye nem akarod, hogy hibázzak?

A házaló meg sem tudott szólalni. Szeme kitágult, keze kinyílt, s ujjai szétterültek, mintha odaragadtak volna a padlóhoz.

A fogadós fölemelte a puskát, előrehajolt, és fölrántotta a házalót.

– Gyere, no! – mondta. – Hát azt hiszed, egész éjjel veled fogok játszani? Jó tréfa volt, de egy idő múlva elég belőle. Nyisd ki a konyhaajtót, fordulj jobbra, és indulj a folyosón, amíg azt nem mondom, hogy állj! A kocsmán keresztül nem tudsz elmenekülni, mert a ház minden ajtaja-ablaka zárva van. A tenyered viszketett már, hogy átkutasd a zsákmányt, mi? Ott fogod az éjszakát tölteni a raktárszobában. Tudod-e, Patience drágám, hogy ez az első alkalom, amikor vendégbarátságot ajánlunk föl valakinek a Jamaicában? Mary nem számít, ő úgyis a családhoz tartozik. – Jókedvűen kacagott, és a puskát belenyomta a házaló oldalába. Aztán kiparancsolta a konyhából, és végigvezette a sötét, kőkockás folyosón a raktár felé. Az ajtót, amelyet Bassat úr és szolgája alaposan összetört, már rendbe hozta, és most még erősebb volt, mint azelőtt. Joss Merlyn nem maradt egészen tétlenül az elmúlt héten.

Miután rázárta az ajtót cimborájára, s búcsúképpen bekiáltotta, hogy ne etesse a patkányokat, amelyek igencsak elszaporodtak az elmúlt időben, visszatért a kocsmába, és dörgő röhejt hallatott.

– Tudtam, hogy cserben fog hagyni – mondta. – Már hetek óta láttam, mielőtt ez az utolsó nyavalya elkezdődött volna. Mindig a nyerő oldalon harcol, de ha az ember szerencséje megfordul, hát beleharap a kezébe. Féltékeny, kapzsi fickó. Rohadt a teste-lelke. Féltékeny rám. Mindegyik az volt. Tudták, hogy eszem van, és gyűlöltek érte. Miért bámulsz rám, Mary? Jobb, ha megvacsorázol és lefekszel. Holnap este hosszú út vár rád, és figyelmeztetlek, nem lesz könnyű feladat.

Mary az asztalon át ránézett. A fáradtság és a kimerültség súlyos teherként nehezedett rá, de agyában eközben hemzsegtek a tervek.

Valamikor, valahogyan, mégpedig holnap este előtt Altarnunba kell érnie. Ott aztán már nem kell a felelősséggel törődnie. Mások fognak cselekedni helyette. Nehéz lesz Patience néninek, s talán önmagának is. Semmit sem tudott a törvény bonyolult útvesztőjéről, de nénje és a saját nevét biztosan sikerül majd tisztáznia. A bácsijára gondolt, aki most előtte ült, s avas kenyeret meg sajtot zabált. Elképzelte, hogyan fog hátrakötözött kézzel állni majd, először, de örökre tehetetlenül. Ez a kép örömet szerzett neki, és újra meg újra megforgatta agyában, sőt folyton javított rajta, tovább színezte. Patience néni majd idővel felgyógyul. S az évek békét és nyugalmat hoznak. Mary azon tűnődött, hogyan fog az elfogatás lejátszódni, ha elérkezik a pillanat. Talán elindulnak, ahogyan a férfi elképzelte, és önbizalommal vágnak neki az útnak, amikor egyszerre egy csapat veszi

őket körül, nagyszámú és izmos férfiak, fölfegyverkezve. A fogadós küzd ellenük, de leteperik a földre, s akkor Mary majd fölé hajol, és mosolyog: – Azt hittem, van eszed, bácsi – mondja majd neki, és a fogadós megérti, mire céloz.

Nagy nehezen elvette róla a tekintetét, és a tálalóhoz lépett a gyertyájáért.

– Ma este nem vacsorázom – mondta.

Patience néni egy kis kétségbeesett nyöszörgést hallatott, tekintetét fölvetette a tányérjáról, amelyen ragacsos kenyér meg sajt volt. De Joss Merlyn rögtön rátámadt.

– Hadd duzzogjon, ha kedve van rá – mondta. – Mit bánod, hogy eszik-e vagy nem? Az éhezés jót tesz a nőnek meg a vadállatnak. Észhez téríti mindkettőt. Reggel majd alázatos lesz. Várj csak, Mary, még édesebben fogsz aludni, ha bezárom az ajtód. Nem akarom, hogy bárki is a folyosón járkáljon.

Szeme a falnak támasztott puskára tévedt, majd önkéntelenül a redőnyre, amely még mindig tárva volt.

– Csukd be az ablakot, Patience – mondta elgondolkodva –, és tedd rá az ablakvasat. Ha befejezted a vacsorát, te is lefekhetsz. Ma éjszaka a konyhában maradok.

A felesége félve nézett föl rá, a férfi hangja megriasztotta. Beszélni akart, de férje közbevágott.

– Nem tanultad meg eddig, hogy sose kérdezősködj? – bömbölte. Az asszony azonnal fölkelt és az ablakhoz lépett. Mary égő gyertyával a kezében az ajtónál állt. – Te meg minek állsz ott? – szólt rá a férfi. – Mondtam, hogy eredj már!

Mary kiment a sötét folyosóra. A gyertya magasra

vetítette az árnyékát. A folyosó végén, a raktárból nem hallatszott semmi nesz, és a házalóra gondolt, aki ott lapul a hajnalra várva. A gondolat rémítő volt: Harry patkányként, patkánytársai közé zárva, s egyszerre elképzelte őt, hogy patkánykörme van, és azzal kaparja és rágja az ajtófélfát, hogy kiszabaduljon.

Megborzongott, és hálás volt a bácsinak, hogy őt is bezárja. A fogadós ma este különösen alattomosnak tűnt. Lépése üregesen kongott a kőkockákon, és váratlanul visszhangzott a sarkokból. Még a konyha is, amely egyedül árasztott valami köznapi melegséget, sárgán és vészjóslón maradt mögötte. Ott fog ülni a bácsi egész éjjel a sötétben, térdére támasztott puskával, és vár valamit vagy valakit? A férfi átvágott a hallon, miközben Mary fölment a lépcsőn. Követte a lányt a hálószobáig.

– Add ide a kulcsod – mondta.

A lány szótlanul engedelmeskedett. A férfi egy pillanatig habozva nézte a lányt, aztán lehajolt, és ujját Mary szájára illesztette.

– Nem tudok rád haragudni, Mary – mondta. – Még mindig van benned bátorság, pedig alaposan helybenhagytalak. Láttam ma este a szemedben. Ha fiatalabb lennék, udvarolnék neked, és meg is nyerném a szívedet. Ugye tudod ezt?

A lány nem felelt. Visszabámult a férfira, aki az ajtó mögött állt. Keze, amely a gyertyát tartotta, remegett kissé, de észre sem vette. Merlyn lehalkította a hangját.

– Veszély vár rám – mondta. – De ne félj a törvénytől! Kiverekszem a szabadságot, ha sor kerül rá. Azt se bánom, ha egész Cornwall lohol a nyomomban. De másra kell vigyáznom: léptekre, amelyek éjszaka jönnek-mennek, s egy kézre, amely még rám is lesújthat.

Arca fáradtnak és öregnek látszott a félhomályban, és valami fény villant a szemében, amely lángszerűen lobbant a lány felé, aztán újra kialudt.

– Nemsokára túl leszünk a Tamaron is – mondta, aztán mosolygott. Szája íve fájdalmas emléket idézett fel a lányban valahonnan. A férfi becsukta az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

Mary hallotta, hogy ledobog a lépcsőn, átvág a folyosón, és betér a konyhába. Az ágyhoz lépett és leült, ölbe hullott kézzel. Aztán sírni kezdett, lágyan és titkon. Érezte könnyei keserű ízét, és látta, ahogy kezére hullottak.

Tizenharmadik fejezet

Ruhástul aludt el, úgy ahogy lefeküdt, és első tudatos gondolata az volt, hogy megint vihar támadt, és eső zúdult az ablakára. Kinyitotta a szemét, és hallotta, hogy az éjszaka csöndes, nem zúg a szél, és esőcsepp sem koppan az ablakon. Érzékei éberek voltak, és várt, hogy megismétlődjék az a nesz, amely az imént fölkeltette. Nem kellett sokáig várnia, hirtelen homokeső repült az ablaküvegnek az udvarról. Mary fölült, s hallgatózott: a veszély lehetőségét mérlegelte.

Ha ez a homokdobálás intő jel, hát ostoba módszer, s jobb, ha tudomást sem vesz róla. Valaki, aki nem ismerte eléggé a ház alaprajzát, bizonyára összetévesztette ablakát a fogadóséval. Eszébe jutott, hogy bácsija térdére fektetett puskával várt egy látogatót. Az most – úgy látszik – eljött, és az udvarban áll... De a kíváncsiság erőt vett rajta, és halkan az ablakhoz lopózott, a kiugró fal árnyékában maradva. Az éjszaka fekete volt, és árnyak lapultak mindenfelé, de a látóhatár alján vékony, fehér felhő jelezte a közeledő hajnalt.

A pitvaron valóban állt valaki, egy férfi vonalait lehetett kivenni. Mary az ablak mellett kuporgott, és arra várt, hogy a látogató mozduljon. A férfi megint lehajolt, és a kopár virágágy között motoszkált a nappali szoba ablaka előtt. Újra fölemelte a karját és egy kis földcsomót dobott a lány ablakára.

Mary ezúttal az arcát is meglátta. Meglepődve sikoltott föl, s egészen megfeledkezett az óvatosságról.

Jem Merlyn állt odalent az udvaron. A lány azonnal kinyitotta az ablakot, és szólni akart, de a férfi csöndet

intett a kezével. Közelebb lépett a fal mellé, tölcsért formált a kezéből, és suttogva megszólalt: – Gyere le, és nyisd ki az ajtót!

Mary a fejét rázta.

– Nem lehet. Be vagyok zárva a szobámba – mondta. A férfi csodálkozva meredt rá, aztán a házra nézett, mintha onnan várna választ kérdéseire. Kezével végigtapogatta a palalapokat és a rozsdás kampókat, amelyek valaha kúszónövényt tartottak. A pitvar alacsonyabb paláit elérhette, de nem tudta megmarkolni.

– Dobd le az ágytakaródat! – suttogta a lánynak.

A lány rögtön megértette, mi a szándéka. A takarót hozzákötött lepedőjével meghosszabbítva az ágy lábához kötötte, a másik végét meg kidobta az ablakon. A férfi így fel tudott kapaszkodni. Fellendült az alacsony pitvarpárkányra, lábát a palára támasztotta, s az ablakkal egy szintre tornászhatta magát.

Átvetette a lábát, és lovaglóülésben ült a párkányon. Arca nagyon közel volt a lányéhoz, a takaró most lazán csüngött mögötte. Mary az ablakkerettel küszködött, de hiába. Az ablak csak egylábnyira nyílt ki, s a férfi csak úgy léphetett volna be, ha előbb betöri az üveget.

– Majd innen beszélgetünk – mondta. – Gyere közelebb, hogy lássalak.

A lány letérdelt, és az ablaknyíláson kidugta az arcát. Néhány pillanatig szó nélkül meredtek egymásra. A férfi megviseltnek látszott, szeme mélyen ült sötét üregében, mintha régóta nem aludt volna, s nagy fáradságot kellett volna kiállnia.

– Bocsánatot kell kérnem – mondta végre. – Szó nélkül otthagytalak Launcestonban. Ha akarsz, hát megbocsátasz. De az okát... az okát, azt nem mondhatom meg. Sajnálom.

A kimért, szigorú modor nem illett hozzá. Mintha sokat változott volna, s a lánynak nem tetszett ez a változás.

– Aggódtam az életed miatt – felelte Mary. – Egészen a Fehér Szarvasig követtelek, ahol azt mondták, hogy valami úriemberrel mentél be oda, de nem hagytál semmi üzenetet. A tűzhely előtt az a lókupec állt, akivel a piactéren beszéltél. Szörnyű népség volt ott, nem bíztam bennük. Azt hittem már, hogy a pónilopás kiderült. Iszonyú pocsékul éreztem magam, és nagyon aggódtam. Nem vádollak semmiért. A te ügyedhez semmi közöm nincs.

Bántotta a férfi modora. Mást várt, egészen mást. Amikor meglátta az udvaron, az ablak alatt, úgy gondolt rá, mint a szerelmesére, aki miatta jött el az éjszakában. De a férfi hűvös viselkedése csalódást okozott. Azonnal behúzódott a szobába, és remélte, hogy a férfi nem veszi észre a csalódását.

Jem nem is érdeklődött, hogyan ért haza akkor éjszaka. Közönye valósággal fásulttá tette a lányt.

– Miért zártak be a szobádba? – kérdezte Jem.

A lány vállat vont, és tompa hangon így válaszolt:

– A bácsikám nem szereti, ha hallgatóznak. Attól tart, hogy a folyosón járkálok, és belebotlom a titkaiba. Úgy látszik, te is éppannyira utálod a kíváncsiskodást. Azt is sértésnek tartanád, ha megkérdezném, miért jöttél ide ma este?

– Hát tégy szemrehányást, megérdemlem – vágott vissza a férfi. – Tudom, mit gondolsz rólam. Egyszer talán megmagyarázhatok mindent, ha akkor még elérhetlek. De légy férfias egy kicsit, s dobd félre a sértett hiúságodat és kíváncsiságodat. Kényes talajon járok, Mary, és egyetlen lépés a végemet jelenti. Hol a bátyám?

– Azt mondta, a konyhában tölti az éjszakát. Valamitől

vagy valakitől fél. Ablak, ajtó zárva, és puskát tart az ölében.

Jem nyersen felnevetett.

– Nem csodálom. Nemsokára még sokkal jobban fog félni, annyit mondhatok. Őt akartam meglátogatni, de ha puskával vár, akkor holnapig elhalaszthatom a látogatást.

– Holnap talán már késő lesz.

– Miről beszélsz?

– Holnap este el akarja hagyni a fogadót.

– Igazat mondasz?

– Miért hazudnék neked?

Jem hallgatott. A hír láthatóan meglepte és elgondolkoztatta. Mary figyelte őt: kétség és határozatlanság kínozhatta. Újra a régi gyanú ébredt benne. Ő volt tehát az a látogató, akit a bácsi várt – tőle félt, őt gyűlölte. Ő volt az, aki Joss Merlyn életét kezében tartotta. A házaló gúnyos képe újra fölbukkant előtte, és dühös, lobogó szavai eszébe jutottak: – Mondd, Joss Merlyn, ki a följebbvalód? Ki az a férfi, aki eszével fölhasználta a fogadós erejét, s akkor éjjel... ott rejtőzött az üres szobában.

A lány a nevető, gondtalan Jemre gondolt, aki Launcestonba vitte őt, akivel kéz a kézben járt a téren, aki megcsókolta és magához ölelte. Most komor volt, hallgatag, s arcát árnyék rejtette. Magatartásának kettőssége megzavarta és megrémítette a lányt. Mintha idegen lett volna ez a férfi, akit sötét, számára érthetetlen szándék vezetett. Rosszul tette, hogy figyelmeztette a fogadós távozására... talán megzavarja ezáltal saját terveit. De bármit akart Jem tenni – akár hamis, alattomos, gyilkos gazfickó volt, vagy derék ember, érezte, hogy szereti őt. A test gyöngesége volt ez, ami kényszerítette,

hogy óvja őt.

– Jó lesz, ha vigyázol magadra, amikor találkozol a bátyáddal – mondta. – Veszélyes kedvében van. Akárki avatkozik bele a terveibe, a nyakát kockáztatja. A saját biztonságod érdekében figyelmeztetlek.

– Nem félek Josstól, sohase féltem.

– Talán így van. De hátha ő fél tőled?

A férfi erre nem felelt, hanem hirtelen előrehajolt, a lány arcába nézett, és megérintette a karcolást, amely homlokától az álláig szaladt.

– Ezt ki tette? – kérdezte élesen, majd alaposabban szemügyre vette a sebet.

A lány habozott, aztán így válaszolt:

– Karácsonyi ajándék volt.

A férfi szeme fölvillant, s Mary érezte, hogy megérti, és tud már a baljóslatú éjszaka eseményeiről. Hát emiatt jött most a fogadóba.

– Velük voltál a parton? – suttogta.

A lány bólintott, és figyelmesen nézte a férfit, aki válasz helyett káromkodott egyet, aztán előrehajolt, öklével beverte az ablaküveget, nem törődve a zajjal és vércsíkkal, amely ökléből szökkent elő. Most már elég nagy rés volt ahhoz, hogy bemászhasson, és a következő pillanatban már a lány mellett állt, mielőtt az megérthette volna, mi is történt. Jem fölemelte, az ágyhoz vitte és lefektette. A sötétségben gyertya után kotorászott, nagy nehezen talált is egyet, és meggyújtotta. Visszament az ágyhoz, letérdelt mellé, és a fényt a lány arcára vetette. Ujjával a nyakáig követte a zúzott sebhelyet, s amikor a lány kínlódva följajdult, ő is gyorsabban vette a levegőt. Mary hallotta, hogy megint átkozódik.

– Ettől megkímélhettek volna – mondta. Aztán elfújta a

gyertyát, leült mellé az ágyra, és a keze után nyúlt. Egy percig szorosan fogta, majd elengedte. – Az Isten szerelmére, hát miért mentél velük? – kérdezte.

– Félőrültek voltak az italtól. Mind. Nem hiszem, hogy tudták, mit cselekednek. Nem tudtam szembeszállni velük. Hatan voltak, talán még többen is, és a bácsi vezette őket. Ő meg a házaló. Ha tudsz az esetről, miért faggatsz? Ne emlékeztess rá! Nem akarok emlékezni.

– Nagyon... bántottak?

– Kis zúzódás, kék folt, karcolás, magad is láthatod. Megszöktem, és fölsértettem a derekamat. Újra elfogtak persze. Kezem-lábam megkötötték a parton, és betömték a számat, hogy ne tudjak sikoltani. Láttam a hajót a ködön át. Nem tehettem semmit. Egyedül maradtam a széllel és esővel. Végig kellett néznem, hogyan pusztulnak el emberek. – Hangja remegett, aztán hirtelen elhallgatott, s arcát kezébe temette. Jem nem mozdult. Csöndesen ült az ágyon mellette, de Mary távol érezte őt. Saját titkaiba burkolózva magányosabb volt, mint valaha.

– A bátyám bántott leginkább? – kérdezte Jem egyszerre.

A lány fáradtan sóhajtott. Mindez már elmúlt... és különben sem számított.

– Mondtam már, hogy részeg volt – felelte. – Te talán még jobban tudod, hogy olyankor mire képes.

– Igen, tudom. – A férfi percnyi szünetet tartott, s aztán újra megfogta a lány kezét. – Ezért meg fog halni – mondta.

– A halála nem fogja föltámasztani az áldozatait.

– Azokra most nem akarok gondolni.

– Ha rám gondolsz, hát ne pocsékold el a részvétedet. Én majd megbosszulom – a magam módján. Valamit

megtanultam, azt, hogy csak magamra számíthatok.

– A nő törékeny lény, Mary, akármilyen bátor. Legjobb, ha rögtön itt hagyod a fogadót, s nem veszel részt a további eseményekben. A többi most már az én dolgom.

A lány nem válaszolt. A tervét már kigondolta, és a férfit nem akarta belevonni.

– Mi a szándékod? – kérdezte Jem.

– Még nem döntöttem – hazudta Mary.

– Ha holnap elmegy, kevés időd marad a döntésre.

– Azt akarja, hogy vele menjünk, Patience néni meg én.

– Vele mégy?

– Ez a holnaptól függ.

Akármit érzett iránta, nem akarta rábízni a tervét. Még mindig nem ismerte eléggé a férfit, de azt tudta róla, hogy a törvény ellensége. De aztán hirtelen eszébe jutott: ha Josst elárulja, Jem is bitófára juthat.

– Ha megkérnélek egy szívességre, mit felelnél? – kérdezte.

Jem először mosolygott rá, gúnyosan és elnézően, mint Launcestonban. A lány szíve majdnem a torkába ugrott.

– Honnan tudjam? – szólt a férfi.

– Azt szeretném, ha elmennél innen.

– Megyek máris.

– Ne... Úgy értem, költözzél el a lápvidékről, messze a Jamaica Inntől. Azt akarom, hogy ígérd meg, sohasem térsz vissza. Szembe tudok szállni egyedül is a bátyáddal. Most már nem fenyeget veszély. Nem akarom, hogy holnap visszagyere. Ígérd meg, kérlek, hogy elmégy a vidékről.

– Mi a terved?

– Nincs veled kapcsolatban, de veszélyt hozhat rád. Nem mondhatok többet. Szeretném, ha bíznál bennem.

– Bízzam benned? Jó Isten, hát persze hogy bízom. Te

nem bízol bennem, te buta kis csacsi. – Jem halkan nevetett, lehajolt a lányhoz, átkarolta, és szájon csókolta ugyanúgy, mint Launcestonban.

– Hát jó – mondta aztán –, játszd a magad játékát; én is játszom a magamét. Ha mindenáron férfi módon akarsz cselekedni, hát jó, de vigyázz az arcodra, amit most megcsókoltam, és újra meg akarok még csókolni, és tartsd magad távol a veszélytől. Ne szaladj a halálba, jó? Most mennem kell. Egy óra múlva itt a nappal. És mi lesz, ha egyikünk terve nem sikerül? Bánnád, ha sohasem látnál többé? Á, tudom, hogy nem törődnél vele.

– Nem mondtam ilyet. De te alig értesz engem.

– A nők másképp gondolkoznak, mint a férfiak, külön utakon járnak. Ez az, amit nem szeretek bennük, csak bajt és zavart okoznak. Nagy örömet szerzett az a launcestoni nap, de ha élethalálharcról van szó, mint most, hát szeretném, hogy bárcsak százmérföldnyire lennél valahol, tiszta, rendes nappaliban, varrómunka fölé hajolva – ott, ahová igazán tartozol.

– Sohasem volt ilyen az életem, és soha nem is lesz.

– Miért nem? Egy szép napon majd feleségül mész egy farmerhez vagy egy kis boltoshoz, és tiszteletre méltó életet élsz a szomszédok között. Véletlenül el ne meséld nekik a Jamaica Innt, meg azt, hogy lótolvaj szeretett, mert különben becsukják előtted a kaput. Isten áldjon, és minden jót!

Fölállt, az ablakhoz lépett, kimászott a nyíláson, átvetette a lábát a pitvarpárkányon, és fél kézzel a takaróba kapaszkodva a földre ereszkedett.

Mary az ablakból figyelte a férfit, s ösztönösen búcsút intett neki, de az máris eltűnt, anélkül hogy visszanézett volna. Árnyékként osont végig az udvaron. A lány lassan

fölhúzta a takarót, és visszatette az ágyra. Nemsokára itt a reggel, most nem alhat el újra.

Az ágyon ült, arra várva, hogy ajtaja kinyíljon. Tervet készített másnap estére. Nem szabad gyanút keltenie a hosszú nap alatt, szenvtelenül, kissé duzzogva kell viselkednie, mintha minden érzés kihalt volna belőle. Úgy kell tennie, mintha tényleg el akarna menni a fogadóssal és Patience nénivel.

Később aztán valamilyen kifogással visszavonul a szobájába, hogy pihenjen kissé a fárasztó éjszakai utazás előtt. Ekkor következik majd el a nap legveszélyesebb órája. Titkon és észrevétlenül kell távoznia a Jamaica Innből, és szélsebesen Altarnunba futni. Francis Davey biztosan megérti őt. Az idő rövid, de meg kell előznie a fogadóst. Akkor aztán, Davey beleegyezésével és közös terv alapján, visszatér a fogadóba, remélve, hogy távozását nem vették észre. Ez tervének lényege, erre tesz föl mindent. Ha rájönnek titkos útjára, semmiféle kifogás nem mentheti meg. De ha a fogadós elhiszi, hogy pihent, a játék folytatódni fog. Megteszik az úti előkészületeket, felülnek a kocsira, és kijutnak az útra. Itt aztán véget ér az ő szerepe és felelőssége. Sorsuk Francis Davey kezében lesz. Így várta Mary a nappal érkezését. A hosszú órák végtelennek tűntek; minden perc egy-egy órának látszott, s az órák a végtelenség részecskéjének. Mindenkit feszültség tartott fogva. Csöndesen, komoran várták az estét. A nappal fényében nem kezdhették meg az előkészületeket, mert bármikor előfordulhatott, hogy látogató érkezik. Patience néni a konyha és a szobája között vándorolt föl-alá, lépései idegesen kopogtak a folyosón és a lépcsőkön, miközben reménytelen és ügyetlen mozdulatokat tett. Batyuba kötötte a ruháit, és

újra meg újra átcsomagolta. Egy-egy régi ruhadarab fájó emléket ütött csapongó képzeletében. Céltalanul bolyongott a konyhában, a szekrényfiókokat nyitogatta, nyugtalanul motoszkált az edények és tálak között. Nem tudta eldönteni, mit hagyjon itt, mit vigyen magával. Mary segített, ahogy tudott, de a feladat reménytelensége még nehezebbé tette a helyzetet. Tudta azt, amit nénje nem tudott, hogy mindez hiábavaló.

Szívét kétség gyötörte, amikor a jövőről gondolkodott. Mit fog Patience néni tenni? Milyen lesz, amikor férjét elszakítják tőle? Gyermek volt, akit gyermek módra kell kezelni. Nénje újra kitipegett a konyhából, s fölment a szobájába. Mary hallotta, hogy ládáját húzogatja a padlón, s föl-alá járkál, mialatt egyetlen gyertyatartót bugyolált kendőjébe, s a repedt teásfazék meg a fakó főkötő mellé helyezte. De aztán újra kicsomagolta a tárgyakat, és még ócskább kincsekkel cserélte ki.

Joss Merlyn mélabúsan figyelte, néha ingerülten leszidta, amikor leejtett valamit, vagy belebotlott a ládába. Hangulata reggelre teljesen megváltozott. A konyhai tartózkodás nem javított a kedvén, s az a tény, hogy órák teltek el, és látogatója még mindig nem érkezett meg, egyre nyugtalanabbá tette. A házban ődöngött, idegesen és szórakozottan, időnként maga elé motyogott, kikémlelt az ablakon, mintha számítana valakire, aki váratlanul állíthat be. Idegessége Patience nénire és Maryre is átragadt. A néni aggódva figyelte a férjét, és ő is folyton az ablak felé kapkodta tekintetét, hallgatózott, száját rángatta, és kezével idegesen gyűrögette a kötényét.

A házaló felől nem hangzott nesz a bezárt szobából. A fogadós sem látogatta meg, s nem is beszélt róla. A csönd önmagában is vészjóslónak tűnt, furcsának és

természetellenesnek. Ha a házaló trágárságokat bömböl, vagy az ajtón dörömböl, az elfogadhatóbb lett volna. De nesztelenül, mozdulatlanul hevert a sötét szobában, és Mary megborzongott, ha arra gondolt, hátha már nem is él.

Délben a konyhaasztal körül ültek az ebédnél. Némán ettek, szinte titkon, lopva, és a fogadós, akinek rendszerint óriási étvágya volt, most töprengve dobolt az ujjaival, és nem is nyúlt a hideg húshoz a tányérján. Mary egyszer fölnézett, és észrevette, hogy bozontos szemöldöke alól őt figyeli. Riasztó félelem futott végig rajta, hátha valamit gyanít, és azt is tudja, mire készül. Arra számított, hogy ugyanolyan jókedvben találja ma reggel, mint előző este, és fölkészült erre a hangulatra. A férfi most búskomoran ült, s a lány tapasztalatból tudta, hogy ez a hangulata veszélyes. Végre erőt gyűjtött, és megkérdezte, mikor akar elindulni.

– Ha készen leszek – felelt a férfi kurtán, és nem akart többet mondani.

De Mary ismét bátorságot gyűjtött, és folytatta a beszélgetést, miközben leszedték a terítéket. Meggyőzte a nénjét, hogy szükség lesz ennivalóra az úton, aztán a bácsihoz fordult: – Ha átutazzuk az éjszakát, nem volna jobb, ha Patience néni meg én lepihennénk egy kicsit, hogy aztán frissen indulhassunk útnak? Ma este úgysem alhatunk. Patience néni hajnal óta talpon van, meg én is. Nincs sok haszon abból, ha alkonyatig itt teszünk-veszünk. – Közönyösen próbált beszélni, amennyire csak tudott. De szíve összeszorult, és izgatottan várta a bácsi válaszát. Nem tudott a szemébe nézni. A férfi a választ mérlegelte. Mary elfordult, és úgy tett, mintha a szekrényben matatna.

– Pihenjetek, ha akartok – mondta végre. – Később úgyis akad munkátok. Igazad van, ma éjjel nem fogtok

aludni. Menjetek csak, jobb is, ha magamra hagytok.

Az első lépés sikerült. Mary egy ideig tett-vett még, mert félt, hogy sietős távozása gyanút kelthet. Nénje, aki mindig bábként teljesítette az utasításokat, engedelmesen követte föl a lépcsőn, és a saját szobájába tipegett, mint egy illedelmes gyerek.

Mary belépett a maga szobájába, és kulccsal bezárta az ajtót. Szíve hevesen dobogott a gondolatra, hogy a kaland megkezdődött, s maga sem tudta, hogy izgalom vagy félelem lett-e úrrá fölötte. Majdnem négymérföldnyi az út Altarnunig, egy óra alatt megteheti. Ha négykor hagyja el a fogadót, amikor az alkonyat leszáll, hat óra után visszaérhet. A fogadós aligha ébreszti föl őket hét előtt. Három óra ideje volt tehát. Már döntött, hogyan fog kiszökni. Kimászik a pitvarra, és leugrik a földre, ahogyan Jem tette. A leugrás könnyűnek látszott, legföljebb egy kicsit megüti magát. Mindenképpen biztosabbnak látszott ez a megoldás, mintha a folyosón át, a hallon keresztül kísérelné meg a fogadó elhagyását. A nehéz bejárati ajtó biztosan nyikorogna, a kocsmába meg a nyitott konyhaajtó előtt kell elhaladnia.

Legmelegebb ruháját vette magára, és a régi kendőt borította a vállára remegő, forró kézzel. Ez a kényszerű késedelem ingerelte leginkább. Ha már egyszer úton lesz, küldetéséből bátorságot merít, a mozgás és a járás pedig föl fogja élénkíteni.

Az ablak mellett ült, és kinézett a sivár udvarra meg az országútra, amelyen sohasem jelent meg senki. Várt, hogy a folyosón az ingaóra négyet üssön. Végre, amikor megszólalt, zaja olyan riasztó volt, hogy Mary idegszálai majdnem szétpattantak. Kinyitotta az ajtót, hallgatózott egy percig, s úgy tűnt számára, mintha léptek és suttogások

visszhangoznák az ingaütéseket.

De persze csak a képzelete játszott vele, egyébként semmi sem moccant. Az óra tovább ketyegett. Most már minden pillanat értékes volt, nem szabad több időt vesztegetnie. Az ablakhoz lépett. Átmászott a nyíláson, ugyanúgy, mint Jem, kezével a párkányra támaszkodott, s a következő percben a pitvartetőn lovagolt.

Lenézett maga alá a földre. A távolság most nagyobbnak látszott, ahogy fölötte kuporgott, s nem volt takarója, amivel ellensúlyozni tudná az ugrást. A pitvar tetőpalái csúszósak voltak, s nem lehetett megkapaszkodni bennük. Mary megfordult, és kétségbeesetten markolta az ablakpárkányt, aztán behunyta a szemét, és elengedte. Lába majdnem azonnal földet ért. Az ugrás semmiség volt ahhoz képest, ahogy előre elképzelte, de a palalapok fölsértették kezét, karját, és hirtelen újra eszébe jutott az utolsó zuhanása, a kocsiablakból ki az árokba, a tenger partján.

Fölnézett a Jamaica Innre, mely fenyegetően és szürkén magasodott a közeledő alkonyatban elsötétített, hallgatag ablakaival. Azokra a szörnyűségekre gondolt, amelyeket a fogadó már átélt, a titkokra, amelyeket a falak magukban rejtenek. Ugyanakkor eszébe jutottak a régebbi szép idők is, amikor a ház nevetéssel, vendégeskedéssel és más emlékekkel telt meg, mielőtt Joss Merlyn rávetette az árnyékát. Egyszerre elfordult, mint ahogy az ember önkéntelenül elfordul egy halottas háztól, és kiment az útra.

Az este kellemes volt, legalábbis kedvező az ő számára. Mary az előtte nyúló hosszú, fehér útra szegezte a tekintetét. Közben az alkonyat leszállt, és a kétoldalt elterülő lápra mély árnyékot vetett. Messze balra a magas szirtek emelkedtek, helyenként ködbe burkolózva, és a

távolban teljes sötétség borult rájuk. Nagy csönd vette körül Maryt, még a szél sem zengett. Később a hold is fel fog jönni az égen, jutott a lány eszébe. Azon tűnődött, bátyja számolt-e a holddal, amely majd veszélyes fényt vet terveire. A lány számára ez már semmit sem jelentett. Ma este nem félt a láptól, amely mintha elveszítette volna jelentőségét.

Végre elérte az útkereszteződést, és balra fordult, az Altarnunba vezető meredek útra. Nagy izgalom vett erőt rajta, amikor megpillantotta a pislákoló tanyaházak fényeit, s orrát megcsapta a kéményfüst barátságos szaga. Emberi település jelei ezek, melyeket már régóta nem tapasztalt: kutyaugatás, fák suhogása, vödörcsobbanás, ahogyan egy férfi vizet merít a kútból. Nyitott kapuk, hangok, neszek mindenfelé. Tyúkok kotkodácsoltak egy sövény mögött. Egy nő hangosan felkiáltott, s egy gyermek válaszolt rá. Szekér zörgött el mellette, és a kocsis jó estét kívánt. Álmos csönd, béke és nyugalom; öreg falu, amely jól ismert hangokat, szagokat és fényeket küld feléje. Elhaladt a házak mellett, és a templom mögött Davey házához ért. A ház sötétségbe, némaságba burkolózott. A fák ráborultak, és Maryben egyszerre újra fölbukkant az emlék: mintha a ház a saját régi múltjában élne, és nem is tudna semmit a jelenről. Dörömbölt az ajtón. Hallotta, hogy a zaj végigszalad az üres házon. Benézett az ablakon, de szeme csak sötétséggel találkozott.

Aztán, butaságát átkozva, a templom felé fordult. Persze... Francis Daveynek ott kell lennie. Ma vasárnap van.

Habozott egy percig, nem tudta, mit tegyen, amikor kinyílt a kapu, és egy asszony lépett ki, karján virágcsokor.

Keményen ránézett Maryre; látta, hogy idegen, s

egyszerű köszöntéssel haladt volna el mellette, de a lány megfordult és követte.

– Bocsánatot kérek – mondta. – De látom, a templomból tetszik jönni. Megmondaná kérem, hogy Davey vikárius úr ott van-e?

– Nincs – mondta a nő. Aztán percnyi szünet után: – Beszélni akar vele?

– Nagyon sürgős ügyben – mondta Mary. – A házánál is ott voltam, de nem nyitott senki sem ajtót. Tud valamit róla?

Az asszony kíváncsisan nézett rá, s a fejét rázta.

– Sajnálom, de nincs odahaza – felelte. – Ma elment egy másik községbe, sok-sok mérföldnyire innen. Nem is várják vissza ma estére.

Tizennegyedik fejezet

Mary először hitetlenül meredt az asszonyra.

– Nincs odahaza? – ismételte. – De ez lehetetlen. Biztosan téved, kérem.

Annyira bízott önmagában és tervében, hogy képtelen volt elhinni a váratlan és végzetes csapást. Az asszony sértődöttnek látszott; nem értette, hogy ez az idegen nő miért kételkedik a szavában.

– Davey úr tegnap délután távozott el Altarnunból – mondta. – Ebéd után lovagolt el. Nekem csak tudnom kell, hisz én vagyok a házvezetőnője.

Feltehetően észrevette a csalódás kínját Mary arcán, mert hangja megenyhült, és jóságosan szólt a lányhoz.

– Ha akar valami üzenetet hagyni a számára... – kezdte, de Mary tehetetlenül rázta a fejét, és bátorsága elszállt a rossz hír hallatán.

– Már késő lenne – mondta kétségbeesetten. – Élethalálról van szó. Most, hogy nincs itt... nem is tudom, kihez forduljak.

Az asszony szemében újra fölcsillant a kíváncsiság.

– Valaki megbetegedett? – kérdezte. – Megmutathatom, hol lakik az orvosunk, ha ezzel segítek. Honnan jött?

Mary nem válaszolt. Elkeseredetten töprengett valami megoldáson. Az lehetetlennek látszott, hogy segítség nélkül térjen vissza a Jamaica Innbe. A falusi emberekben viszont nem bízhat. Valami hatósági embert kell találnia – valakit, aki tudott Joss Merlynről és a Jamaica Innről.

– Hol a legközelebbi bíró? – kérdezte végre.

Az asszony a homlokát ráncolta, és a kérdést latolgatta.

– Altarnunban nincs bíró – mondta gyanakodva. – Azt

hiszem, a legközelebbi Bassat úr, North Hillben, de az legalább négy mérföldnyire van innen – lehet több is. Nem tudom biztosan, még sohasem voltam ott. Csak nem akar odagyalogolni ma este?

– Kénytelen vagyok – felelt Mary –, nem tehetek mást. Nem szabad időt veszítenem. Kérem, bocsásson meg, hogy olyan rejtélyes vagyok, de nagy bajba kerültem, és csak Davey úr vagy valami hatósági személy tudna rajtam segíteni. Nehezen találom meg a North Hillbe vezető utat?

– Nem, dehogyis. Két mérföldet tesz meg a launcestoni úton, és a sorompónál jobbra fordul. De bizony az nem fiatal lánynak való séta alkonyat után. Magam sohase merészelném megtenni. Durva népség lakik a lápon, s az ember nem bízhat bennük. Manapság alig merünk kibújni az otthonunkból, annyi a rablás meg az erőszakosság az országúton.

– Köszönöm a szívességét – mondta Mary. – Nagyon hálás vagyok a figyelmeztetésért is, de én egész életemben magányos helyen éltem, és nem vagyok félős.

– Ahogy gondolja – válaszolt az asszony –, de a legjobb az lenne, ha itt maradna, és megvárná Davey urat.

– Az lehetetlen – mondta Mary –, de ha visszatér, talán megmondhatná... Várjon csak! Ha volna egy darab papírja meg tolla, írnék neki üzenetet. Ez még jobb lenne.

– Jöjjön csak be ide az én házamba, ott megírhatja. Aztán mindjárt átviszem hozzá, és az asztalán hagyom, ahol rögtön megtalálja.

Mary követte a házba, és türelmetlenül várt, amíg az asszony tollat keresett. Az idő gyorsan múlt, és a külön út North Hillbe minden számítást keresztülhúzott.

Ha Bassat urat keresi fel, aligha remélheti, hogy a fogadós nem veszi majd észre távollétét. A bácsija gyanút

fog, és előbb távozik, mint tervezte. Ebben az esetben hiába volt minden fáradozás...

Az asszony most visszatért a papírral, meg a tollal, és Mary kétségbeesett gyorsasággal írni kezdett. Nem is állt meg egyszer sem, hogy szavait megválogassa.

> *Idejöttem, hogy segítségét kérjem, de Ön nem volt idehaza. Már biztosan értesült arról a szörnyűségről – mint mindenki más a vidéken –, ami a karácsony esti hajópusztuláskor történt. Az én bácsim tette, meg a Jamaica Inn bandája. Valószínűleg Ön is sejtette már ezt. Merlyn tudja, hogy hamarosan gyanúba fogják, és ezért ma este el akarja hagyni a fogadót, és a Tamaron át Devonba akar szökni. Minthogy Önt nem találtam itthon, Bassat úrhoz rohanok most nagy sietve, hogy mindent elmondjak a szökésről, hogy csapatot küldhessen a Jamaica Innbe, és elfoghassa a bácsimat, mielőtt késő lenne. Ezt a levelet a házvezetőnőjének adom át, aki remélem, oda fogja tenni, ahol Ön rögtön megtalálhatja visszatérésekor. Sietve üdvözli Mary Yellan*

Összehajtotta a papírlapot, és átadta a mellette várakozó nőnek, aztán megköszönte a szívességét, és megnyugtatta, hogy nem fél az úttól. Azonnal nekiindult a négy- vagy még több mérföldes útnak North Hillbe. Altarnunból kifelé menet fölkapaszkodott a dombra. Szíve súlyos volt, nyomorúsága ránehezedett, és egészen elhagyatottnak érezte magát.

Annyira bízott Francis Daveyben, hogy még most is alig tudta megérteni, hogyan hagyhatta cserben azáltal, hogy

nem volt ott. Persze a vikárius nem tudhatta, hogy szüksége lehet rá, de lehet, hogy még akkor is előbb a saját dolgait intézi el. Lesújtó és keserű érzés volt maga mögött hagyni Altarnun fényeit, ahol semmit sem intézett. E pillanatban a bácsi talán már hálószobája ajtaján dörömböl. Vár egy percig, nem kap választ, újra dörömböl, aztán betöri az ajtót. Meglátja, hogy eltűnt, s a betört ablak pontosan megmutatja menekülése módját. Azt már nem tudta előre megítélni, hogy szökése teljesen fölborítja-e a terveket. Mary egyedül Patience néni miatt aggódott, de amikor arra gondolt, hogy a szegény asszony úgy indul majd az útra, mint valami remegő kutya, akit a gazdája láncra kötött, ökölbe szorult a keze, és felszegett fejjel megkettőzte lépteit a fehér, sivár úton.

Végre a sorompóhoz ért, és lefordult a keskeny, kanyargó ösvényen, ahogyan az altarnuni asszony mondta. Magas sövény takarta el a vidéket mindkét oldalon, és a sötét lápot nem is látta. Az út kanyargott, kígyózott, mint a helfordi csapások, és a tájnak ez a változása a széles, sivár országút után megint erőt és hitet öntött belé. Azzal vidította föl magát, hogy a Bassat családot éppoly nyájas és előzékeny népségnek képzelte, mint Vyvyanékat Trelowarrenben, akik bizonyára részvéttel és megértéssel hallgatnák végig. A földesurat nem a legjobb hangulatában látta; rosszkedvűen ment a Jamaica Innbe, és a lány most már sajnálkozva gondolt arra, hogy félrevezette. Ami az asszonyt illeti, annak biztosan tudnia kell, hogy egy lótolvaj bolondot űzött belőle a launcestoni vásáron, de szerencsére Mary nem állt ott, amikor Jem a pónit újra a jogos tulajdonosának adta el. Tovább elmélkedett Bassatékről, de régi emlékfoszlányok tértek vissza, és szíve mélyén szorongó érzéssel gondolt a közelgő

beszélgetésre. A táj körülötte újra megváltozott. A dombok erdősen, sötéten emelkedtek, és valahol egy kis patak csörgedezése hallatszott. A lápvidék eltűnt mögötte. Kibukkant a hold a távoli fák tetején, és a lány bizakodva sietett a megvilágított ösvényen. Ez már a völgybe kanyargott, ahol barátságos fák bólogattak. Végre kapuhoz és kocsiúthoz ért, mögötte pedig az ösvény továbbvezetett a faluba.

Ez nyilván North Hill, és az ott a földesúr kastélya. Végigment a kocsiúton a házig. Távolról egy templomóra hetet ütött. Körülbelül három órája volt már távol a fogadótól. Idegessége visszatért, amikor megkerülte a házat, amely tiltón és komoran emelkedett a sötétben; a hold még nem emelkedett olyan magasra, hogy nyájas fényt vessen rá. Megrázta a bejárati csengőt, s a zajt dühös vadászkutya-csaholás követte. Mary várt, aztán egyszerre lépteket hallott bentről. Az inas nyitott ajtót. Élesen rákiáltott a kutyákra, melyek orrukat az ajtórésbe dugták, és Mary lábát szaglászták. A lány kicsinek és alacsonyrendűnek érezte magát; eszébe jutott régi ruhája, öreg kendője.

– Nagyon fontos ügyben kell Bassat úrral beszélnem – mondta. – A nevemet nem ismeri, de ha néhány percig meghallgatna, mindent elmondanék. Borzasztóan fontos a dolog, kérem, különben nem is merném zavarni ilyen későn, ráadásul vasárnap este.

– Bassat úr ma reggel Launcestonba utazott – válaszolt a szolga. – Sietős ügyben hívták el, és még nem tért vissza.

Mary nem tudott erőt venni magán ezúttal, és kétségbeesett kiáltás szakadt ki belőle.

– Nagy utat tettem meg – mondta gyötrődve, mintha a

puszta kétségbeesés elővarázsolhatná a földesurat. – Ha egy órán belül nem tudok vele beszélni, valami szörnyűség fog történni, és egy nagy gonosztevő menekül el a törvény keze elől. Kérem, ne nézzen rám olyan értetlenül, én az igazat mondom. Ha lenne valaki, akihez fordulhatnék...

– Bassatné nagyságos asszony idehaza van – felelt a szolga, és a kíváncsiság kiült az arcára. – Talán majd ő fogadja magát, ha tényleg olyan sürgős az ügy. Kövessen kérem a könyvtárba. Ne féljen a kutyáktól, nem bántják.

Mary szinte félálomban vágott át a halion, s csak azt tudta pontosan, hogy terve újra kudarcot vallott, a véletlenek ellene fordultak, és most már nincs ereje arra, hogy mást találjon ki.

A hatalmas könyvtár, amelyben ragyogó tűz égett a kandallóban, valószerűtlennek tűnt számára, mivel megszokta már a sötétséget. Hunyorognia kellett a nagy fényben. Egy asszony ült a kandallónál a karosszékben, és hangosan fölolvasott a mellette ülő két gyereknek. Meglepetéssel nézett föl, amikor Mary belépett. A lány rögtön fölismerte azt a finom dámát, akit a launcestoni vásáron látott.

Az inas némi izgalommal kezdte a helyzetet magyarázni.

– Ennek a fiatal nőnek rendkívül komoly hírei vannak az uraság számára – kezdte. – Gondoltam, legjobb, ha rögtön idevezetem, asszonyom.

Bassatné rögtön fölállt, a mesekönyv leesett az öléből.

– Csak nem valamelyik ló miatt? – kérdezte – Richards mondta, hogy Solomon kehes, és Diamond nem evett semmit. Egy új lovászlegénynél minden megtörténhet.

Mary tagadóan intett.

– Az ön házát nem fenyegeti baj, asszonyom – mondta komolyan. – Másféle hírt hoztam. Ha négyszemközt

beszélhetnénk...

Bassatné szemmel láthatóan megkönnyebbült, hogy lovainak semmi baja nincs. Gyorsan odaszólt a gyerekeknek, akik erre kiszaladtak a szobából. Az inas követte őket.

– Mit tehetek magáért? – kérdezte az asszony bájosan. – Fáradtnak és sápadtnak látszik. Nem foglalna helyet?

Mary türelmetlenül rázta a fejét.

– Köszönöm, de tudnom kell, hogy mikor tér haza Bassat úr.

– Fogalmam sincs róla – válaszolta az asszony. – Ma reggel váratlanul távoznia kellett. Őszintén megvallva, komolyan aggódom érte. Ha ez a szörnyű fogadós ellenáll... a férjem talán meg is sérül, a katonák ellenére...

– Miről tetszik beszélni? – vágott közbe Mary gyorsan.

– A férjem rendkívül veszélyes útra indult. Nem ismerem a maga arcát, úgy látszik, idegen ezen a vidéken, különben hallott volna arról a Merlynről, a fogadósról a bodmini úton. Az uram már régóta gyanakszik, hogy szörnyű bűnöket követett el, de csak ma reggel kapott teljes bizonyítékokat. Azonnal Launcestonba ment segítségért, és abból, amit ma reggel nekem mondott, arra következtetek, hogy ma este körül akarja keríteni a fogadót. Persze, jól fölfegyverkezve és nagy csapat emberrel megy oda, de addig bizony nem lesz nyugtom, amíg vissza nem tér.

Valami eszébe juthatott Mary arcát látva, mert egyszerre elsápadt, és a kandalló felé hátrálva a nehéz csengőzsinór felé nyúlt.

– Maga az a lány, akiről beszélt – mondta gyorsan –, az, aki a fogadóban lakik, Merlyn unokahúga. Ne mozduljon, különben behívom a szolgákat. Maga az a lány, biztosan

tudom; az uram jól leírta előttem. Mit akar tőlem?

Mary kinyújtotta a kezét; arca éppoly sápadt volt, mint az asszonyé.

– Nem akarom bántani – – mondta. – Kérem, ne csöngessen! Hadd magyarázzam el. Igen, én vagyok az a lány, aki a Jamaica Innben él.

De Bassatné nem bízott benne. Zavart szemmel figyelte, és kezét a csengőzsinóron tartotta.

– Nincs pénz itt nálam – mondta. – Semmit sem tehetek magáért. És ha a bácsija érdekében jött, hát elkésett vele.

– Félreért, kérem – mondta Mary nyugodtan. – A Jamaica Inn fogadósa csak házasság révén rokonom. Az most nem fontos, hogy miért éltem ott; túl hosszú ideig tartana, míg elmondanám. De éppannyira megvetem és félek tőle, mint bárki más, és okom van rá. Azért jöttem ide, hogy óvjam Bassat urat: a fogadós ma este szökni készül, hogy a törvény elől elmeneküljön. Bizonyítékom van a bűnösségére, nem tudtam, hogy Bassat úrnak is van. Most hallom csak, hogy elment a fogadóhoz. Hiába jöttem ide, és csak az időt vesztegettem.

Leült, kezét ölébe ejtette, és kifejezéstelen arccal bámult a tűzbe. Teljesen kimerült, és nem tudott tovább gondolkodni. Fáradt agya csak azt ismételgette, hogy minden fáradozása hiábavaló volt. Sohasem kellett volna otthagynia a hálószobáját. Bassat úr úgyis odajött volna. De így, a titkos útjával pontosan azt a hibát követte el, amit leginkább el akart kerülni. Túl sokáig maradt távol. Bácsija biztosan rájött már, hogy mi készül, a Bassat úr meg az emberei elhagyott, kihalt fogadót fognak találni.

Újra fölnézett a kastély úrnőjére.

– Nagyon ostoba dolgot tettem azzal, hogy idejöttem – mondta tehetetlenül. – Azt hittem, helyesen cselekedtem,

pedig csak bolondot űztem magamból és másokból. A bácsim rájön, hogy a szobám üres, és rögtön tudni fogja, hogy elárultam. El fogja hagyni a fogadót, mielőtt Bassat úr megérkezne.

Az asszony elengedte a csengőzsinórt és közelebb lépett hozzá.

– Őszintén beszél, és becsületesnek látszik az arca – mondta nyájasan. – Bocsásson meg, hogy először gyanakodtam, de a Jamaica Inn-nek rémes a híre. Azt hiszem, mindenki így viselkedett volna a helyemben, ha egyszerre a fogadós húgával találja magát szemben. Szörnyű helyzetbe juthatott, és nagyon derék dolognak tartom, hogy idejött ma este, olyan hosszú utat megtéve, hogy a férjemet figyelmeztesse. Én majd beleőrültem volna a félelembe. Most csak az a kérdés, mit tudok tenni az érdekében. Szívesen segítek, ahogy jónak látja.

– Semmit sem tehetünk – mondta Mary a fejét rázva. – Úgy látszik, meg kell várnom, amíg Bassat úr vissza nem tér. Nem fog örülni, ha meghallja, milyen baklövést követtem el, de megérdemlem a szemrehányást.

– Majd én szólok az érdekében – felelte Bassatné. – Hiszen nem sejthette, hogy a férjemet már értesítették a dologról. Majd én lecsillapítom, ha szükség lesz rá. De legyen hálás, hogy most biztonságban van.

– Honnan tudta meg az uraság olyan váratlanul a hírt? – kérdezte Mary.

– Fogalmam sincs róla. Ma reggel sürgősen elküldtek érte, mint már említettem. Csak egészen szűkszavúan mesélt, mialatt a lovát nyergelték. De pihenjen most egy kicsit, és felejtse el azt a gyűlöletes ügyet. Bizonyára nagyon megéhezett. – Az asszony újra a kandallóhoz lépett, s ezúttal háromszor-négyszer meghúzta a

csengőzsinórt. Mary egyszerre ráeszmélt a helyzet fonákságára. Íme, a ház úrnője most vendégszeretetét ajánlotta föl, pedig alig néhány perce azzal fenyegette, hogy szolgáival dobatja ki – ugyanazokkal a szolgákkal, akik most ennivalót hoznak számára. Az a másik jelenet is eszébe jutott – a piactéren –, amikor ugyanez a hölgy, bársonyköpenyben és tollas kalapban, nagy árat fizetett a saját pónijáért, és Mary most azon tűnődött, vajon rájöttek-e a csalásra. Ha az ő szerepe is kiderülne, akkor Bassatné aligha volna olyan vendégszerető.

Közben megjelent az inas, és kíváncsian szaglászott körbe a levegőben, mint valami vizsla. Úrnője megparancsolta, hogy vacsorát hozzon Marynek. A kutyák is betódultak a szolga nyomában, és farkcsóválva barátkoztak meg az idegennel; puha orrukat kezébe nyomkodva fogadták el, mint a ház új tagját. Jelenléte a kastélyban még mindig teljesen valószínűtlennek látszott, s bár erősen igyekezett, nem tudta elengedni magát, megfeledkezni mindenről, s aggodalmait félredobni. Érezte, hogy nincs joga itt ülni a melegben, amikor kint a sötétségben élethalál-küzdelem folyik a Jamaica Inn előtt. Gépiesen evett, s szinte lekényszerítette a torkán a falatot; közben fél füllel hallgatta az úrnőt, aki puszta jóindulatból azt hitte, hogy az állandó beszéd a legjobb módszer az aggodalom elűzésére. Pedig a csacsogás csak növelte Mary félelmét, s amikor befejezte a vacsorát, és ölbe tett kézzel megint a lángokba bámult, a háziasszony valami gondűzőt keresve, saját vízfestményalbumát vette elő, és a vendég szórakoztatására forgatta előtte a lapokat.

Amikor a kandallópárkányon élesen nyolcat ütött az óra, Mary már nem bírta tovább. Ez a vonszoló, lassú tétlenség rosszabbnak tűnt a veszélynél és az üldözésnél.

– Bocsásson meg, kérem – mondta fölállva. – Nagyon-nagyon kedves volt, és sohasem fogom tudni eléggé megköszönni. De aggódom, szörnyen aggódom. Nem tudok másra gondolni, mint szegény nénémre, aki e pillanatban talán a pokol kínjait állja ki. Tudnom kell, mi történik a Jamaica Innben... még ha gyalog is kell visszatérnem.

Bassatné kétségbeesetten ejtette le az albumot.

– Persze, érthető az aggódása. Észrevettem magán én is, és egész idő alatt próbáltam elterelni a figyelmét... Milyen borzalmas lehet. Éppannyira aggódom, mint maga, a férjem biztonságáért. De most már nem mehet oda vissza, gyalog, egyedül. Hiszen éjfél is elmúlik, mire odaér, és Isten tudja, mi történik útközben. Majd kihozatom a kis fogatot, és Richards elviszi. Rendkívül megbízható és hűséges ember, szükség esetén fegyvert is viselhet. Ha a fogadóban küzdelem folyik, hát a domboldalról figyelhetik, s addig nem mennek közelebb, amíg be nem fejeződik. Magam is elmennék, de gyönge az egészségem e percben, és...

– Erről szó sem lehet – mondta Mary gyorsan. – Én már megszoktam a veszélyt és az éjszakai utazást, ön viszont nem. De különben is nagy zavart keltenék azzal, hogy ilyen későn igénybe veszem a kocsit és a lovászt. Kérem, biztosíthatom, nem vagyok csöppet sem fáradt, és gyalog is mehetek.

De Bassatné már meghúzta a zsinórt.

– Üzenj át Richardsnak, hogy azonnal álljon elő a kiskocsival – mondta az ámuló inasnak. – Majd további parancsot kap, ha megérkezett. Mondd meg neki, hogy mindjárt jöjjön ide. – Aztán nehéz köpenyt, vastag takarót és lábmelegítőt adott Marynek, és egész idő alatt bizonygatta, hogy csakis egészségi állapota akadályozza

meg abban, hogy vele tartson.

Mary persze hálásan fogadta kijelentését, mert az asszony aligha lett volna eszményi útitárs egy ilyen veszélyes kalandban.

Negyedóra múlva a kocsi előállt. Richards hajtotta, és Mary azonnal fölismerte benne azt a szolgát, aki Bassat úrral együtt jelent meg annak idején a fogadóban. A szolga vonakodó magatartása hamar elpárolgott, amikor megtudta, milyen feladatra kell vállalkoznia. Két hatalmas pisztolyt tűzött az övébe, és olyan harciasan, sőt fölényesen fogadta azt a parancsot, hogy bárkire rá kell lőni, aki a kocsit meg meri támadni, hogy Bassatné alig ismert rá. Mary mellé kapaszkodott a bakra, a kutyák búcsúzásul ugattak, és Mary csak akkor eszmélt rá a vállalkozás veszélyes és könnyelmű voltára, amikor kikanyarodtak az ösvényen, és a ház eltűnt a szeme elől.

Mi történhetett az öt óra alatt, amióta elhagyta a Jamaica Innt? Még kocsin se érhet oda fél tizenegy előtt. Nem tudott előre tervezni, és az adott helyzettől tett mindent függővé. A hold most már magasan járt az égen, és lágy szellő, fújdogált. Érezte, hogy ez az utazás akármilyen veszélyes is, sokkal jobb, mint ha tehetetlenül üldögélne, és Bassatné csacsogását hallgatná. Richards föl volt fegyverezve, ő maga is tudott pisztollyal bánni, ha szükséges. A férfi égett a kíváncsiságtól persze, de a lány csak kurtán válaszolgatott, és nem nagyon bátorította a szolgát.

Hallgatagon folyt le az utazás legnagyobb része, s a paták állandó koppanása hallatszott csak az úton. Olykor egy bagoly huhogott a csöndes fák között. A sövény surrogása és a falevelek, fűszálak zizegése eltűnt mögöttük, amikor kiértek a bodmini útra, és újra a

lápvidék terült el kétoldalt, mint valami kopár pusztaság. Az országút fehéren fénylett a holdfényben. Kanyarogva nyúlt el, majd eltűnt a legközelebbi domb mögött. Senki sem utazott rajtuk kívül. Karácsony estén, amikor Mary errefelé kocsizott, a szél mérgesen tépte a kocsit, és eső verte az ablakot. Most a levegő furcsamód csöndes és hűvös volt, s a láp békésen, ezüstösen maradozott el a hold alatt. A sötét szirtek az ég felé ágaskodtak, s a holdfényben fürödve megenyhültek és kisimultak gránitvonásaik. Békésnek látszottak, az öreg istenségek is zavartalanul aludhattak.

A ló a kiskocsival buzgón haladt a sok nehéz mérföldön keresztül, amelyet Mary oly fáradságosan tett meg. Már megismerte az út minden kanyarulatát. Amott a völgyön túl lehetnek Altarnun fényei, és a Five Lanes mint ötujjú kéz nyúlt ki az útról.

Már csak a Jamaicához vezető vad, kihalt útvonal húzódott előttük. Itt most is, amikor az éjszaka másutt csöndesen nyugodott, szél fújt, az utat nem védték dombok, szirtek. A szélroham a Roughtor felől támadt; élesen csapott feléjük, mocsárszagot hurcolva magával a kesernyés tőzeg és a rohanó patakok fölött. Ember vagy állat nyoma sem látszott az úton. Mary megerőltette a szemét és a fülét, de semmit sem látott vagy hallott. Az ilyen éjszakán minden nesz meghallható, és Bassat úr csapata, amely Richards szerint legalább tucatnyi emberből állt, könnyen észrevehető lenne akár két mérföldről is.

– Valószínűleg előttünk értek oda – mondta Marynek –, s a fogadós gúzsba kötött karral tüzet okád a földesúr előtt. Jó dolog lesz a környék számára, ha őt ártalmatlanná teszik, ami már meg is történt volna, ha a földesúr akarata

előbb érvényesül. Kár, hogy nem értünk ide előbb. Jó vadászmulatság lett volna, annyi szent.

– De nem az, ha a madár már elszállt a kalitkából – felelte Mary. – Joss Merlyn úgy ismeri a lápot, mint a tenyerét, s ha egyórányi egérútja van, hát nehéz elcsípni.

– Az én gazdám is itt nevelkedett, akár a fogadós – mondta Richards –, és ha lápvidéki hajszára kerül a sor, tízet teszek egy ellen, hogy a földesúr nyeri meg. Már több mint ötven év óta mindig itt vadászgatott, és amerre szaladt a róka, oda követte. De ezt a rókát azt hiszem, még a menekülés előtt elcsípik.

Mary hagyta, hogy beszéljen. Szaggatott megjegyzései éppen annyira nem jelentettek számára semmit, mint úrnőjének csacsogása. De széles háta és derék, barázdált arca valami kis önbizalmat öntött belé.

Közeledtek az út mélyedéséhez és a keskeny hídhoz, mely a Fowey folyócskát szelte át. Mary hallotta a loccsanó, csörgedező hangot, ahogyan a víz a kövek fölött átfutott. A Jamaicához vezető meredek út fehéren emelkedett előttük, és a dombtető fölött fekete kémények bukkantak elő. Richards elhallgatott, pisztolyával piszmogott az övében, s idegesen köszörülte a torkát. Mary szíve most vadul dobogott, és szorosan megmarkolta az ülés szélét. A ló meghajtott fővel indult föl az emelkedőn, és Marynek úgy tűnt, hogy a paták nagyon is hangosan koppannak az úttesten. Azt kívánta, bárcsak csöndesebben haladnának.

Mialatt közelebb értek az emelkedő tetejéhez, Richards megfordult, és a fülébe suttogta: – Nem lenne jobb, ha itt várna az út szélén, a kocsiban, és én előremennék, hogy megnézzem, mi történik?

– Jobb, ha én megyek – mondta Mary –, és maga egykét

lépésnyire követ, vagy itt marad, és megvár. A csöndből ítélve úgy vélem, hogy Bassat úr még nem érkezett meg, a fogadós pedig megszökött. De ha mégis ott lenne – a nagybátyámra gondolok –, akkor én meg tudom kockáztatni a szembetalálkozást, maga viszont annál kevésbé. Adja ide az egyik pisztolyt. Így aztán nincs okom félni tőle.

– Nem tartom helyesnek, hogy egyedül menjen – mondta a szolga kételkedőn. – Talán egyenesen a karjába sétál, és sohasem hallok többé maga felől. Furcsa ez a csönd, úgy, ahogy mondja. Kiabálást, küzdelem zaját vártam, s hogy a gazdám basszusa túldörgi a többit. Szinte természetellenes ez a csend. Úgy látszik, valami visszatartotta őket Launcestonban. Nem az lenne-e a legjobb, ha az út szélén várnánk meg őket?

– Már épp eleget vártam ma este, és félőrült lettem tőle – válaszolta Mary. – Inkább szembeszállok a bácsimmal, semhogy itt feküdjek az árokban, vakon és süketen. A nénimre is gondolnom kell. Olyan ártatlan, mint egy gyermek, és meg akarom menteni, ha csak lehet. Adja ide az egyik pisztolyt, és hadd menjek. Olyan nesztelenül tudok járni, mint a macska, ígérem, nem futok fejjel a falnak. – Ledobta válláról a nehéz köpenyt és a sapkát, amely az éjszakai hidegtől óvta, és megragadta a pisztolyt, amit a férfi vonakodva nyújtott át. – Csak akkor kövessen, ha jelt adok – mondta a lány. – Ha lövést hall, akkor követhet. De vigyázzon! Nem kell mindkettőnknek a veszélybe rohannunk. A magam részéről azt hiszem, hogy a fogadós már odébbállt.

Most már szinte ezt is remélte. Ha Joss Devonba szökött, ennek a szörnyű ügynek vége lenne. A vidék megszabadul tőle a legegyszerűbb és legolcsóbb módon. Talán még új életet is fog kezdeni, mint mondta egyszer, de

az még valószínűbb, hogy úgy ötszáz mérföldnyire Cornwalltól letelepedik, és halálra issza magát. Maryt most nem érdekelte, hogy elfogják-e a fogadóst. Szerette volna, ha ez az ügy befejeződik, akkor ő új életet kezdhet, elfelejtheti Joss Merlynt, és egy egész világ áll maga és a Jamaica Inn közé. A bosszú üres frázis lett már. Kevés elégtételt adott volna, ha gúzsba kötve és a földesúr embereivel körülvéve láthatja a fogadóst. Bizakodva beszélt Richardsszal, de lelke mélyéig rettegett a bácsival való találkozástól, még így fegyveresen is. Az a gondolat, hogy hirtelen szembekerül vele a folyosón, s a férfi vérben forgó szemmel le akar rá sújtani, hirtelen megállította az udvar előtt. Hátrapillantott az árokra, arra a sötét árnyékra, ahol Richards és a kiskocsi rejtőzött. Aztán fölemelte a pisztolyt, ujját a ravaszra helyezte, és a kőfal sarka mögül bekémlelt az udvarra.

Minden üres és csendes volt. Az istálló ajtaja zárva. A fogadó sötét és hallgatag, mint amikor alig hét órája elhagyta. Az ablakok, ajtók zárva. Fölnézett az ablakára – az üvegtábla kitörve, kerete üresen meredt rá, pontosan úgy, ahogyan hagyta, amikor délután kimászott rajta... Ijesztő, fekete éjszaka volt.

Az udvaron nem látott keréknyomot vagy indulásra készülődés jelét. Az istállóhoz lopózott, és fülét az ajtóra nyomta. Várt egy percig, aztán hallotta, hogy a póni nyugtalanul toporzékol bent; patája megkoppant a köves talajon.

Tehát nem távoztak el, és a fogadós még a Jamaica Innben tartózkodik.

Szíve összeszorult. Tűnődött, hogy ne térjen-e vissza Richardshoz, és ne várjon-e, ahogyan a szolga ajánlotta, amíg Bassat úr és csapata meg nem érkezik. Újra a

hallgatag, bezárt házra nézett. Ha bácsija távozni készült, hát biztosan már odébbállt volna. A kocsi megrakása legalább egy óráig eltartott volna, s most már tizenegy óra felé járt az idő. De talán megváltoztatta a tervét... s elhatározta, hogy gyalog vág neki, bár ebben az esetben Patience néni nem követheti. Mary habozott. A helyzet váratlanul valószerűtlenre fordult.

A pitvar mellett állt és hallgatózott. Megpróbálta lenyomni az ajtó kilincsét. Persze zárva volt. Néhány lépést tett óvatosan a ház sarka körül, elhaladt a kocsma bejárata előtt, s a konyha mögött lévő kis kertbe ért. Nesztelenül osont, árnyékban maradt, és odaért, ahonnan meglátta volna, ha gyertyafény szűrődik át a konyhaablak redőnyén. De semmit sem látott. Közelebb lépett a redőnyhöz, és szemét a résre illesztette. A konyhában koromsötét volt. Kezét a kilincsre tette, és lassan lenyomta. Meglepetésére az ajtó engedett és kinyílt. Ez az előre nem remélt, meglepően könnyű bejutás megriasztotta, s nem mert belépni.

Hátha a bácsi a konyhában ül, s térdén a puskával vár reá? Volt ugyan pisztoly nála, de ez nem adott elég önbizalmat neki.

Nagyon lassan az ajtórésbe dugta az arcát. Semmi nesz. Szeme sarkából láthatta a tűzhely hamuját, a parázs már teljesen kihunyt. Tudta, hogy senki sincs ott. Az ösztöne azt súgta, hogy a konyha már órák óta üres. A helyiségből nyirkos hideg áradt. Várt, míg a szeme meg nem szokta a sötétséget, s a konyhaasztal és a szék körvonalait is kivehette. Gyertya volt az asztalon; odalépett, a parázsba dugta, ahol aztán az lángra lobbant. Amikor elég erősen égett, magasan a feje fölé tartotta, és körülnézett. A konyhában szétszórva hevert az utazáshoz összehordott

holmi. A széken Patience néni batyuja hevert, s mellette a földön néhány összegöngyölt takarót vett észre. A szoba sarkában – ahol mindig is volt – a bácsi puskáját pillantotta meg. Tehát úgy határoztak, hogy csak másnap indulnak, s most az emeleti szobákban alszanak...

A folyosóhoz vezető ajtó tárva-nyitva állt. A csönd most még nyomasztóbb volt, mint eddig: iszonyú furcsa csönd volt ez.

De valami megváltozott – valami nesz hiányzott, ami hozzátartozott a házhoz, s ami ezt a furcsa, vészjósló csöndet okozta. Mary rájött, hogy nem hallja az órát, a ketyegés megszűnt.

Kilépett a folyosóra, és újra hallgatózott. Igaza volt: a ház azért tűnt ilyen hallgatagnak, mert az óra megállt. Lassan haladt előre, a gyertyát tartva egyik kezében, s a másikkal a pisztolyt szegezte előre.

Befordult a sarkon, ahol a hosszú, sötét folyosó a hallba torkollt. Ekkor megpillantotta az órát, amely mindig a falnál állt, a nappali szoba ajtaja mellett. Most előredöntve, lapjára zuhanva feküdt a földön. Az üveg szilánkokban szóródott szét a kőkockákon, és a farészek darabokra törtek. A fal kopáran meredt felé, s ahol azelőtt az óra állt, most csaknem meztelennek tűnt, és a tapéta sötétsárga foltja ellentétben állt a fal kifakult mintájával. Az óra végigzuhant a folyosón, és Mary csak akkor vette észre, hogy mi van mögötte, amikor a lépcső lábához ért.

A Jamaica Inn fogadósa arcára borulva feküdt az ingaóra szilánkjai között.

Az eldőlt nagy óra először elrejtette szeme elől, mert az árnyékában nyúlt el. Egyik karja a feje fölött volt, a másik pedig a betört, szilánkos ajtót fogta. A két lábát szétterpesztette, és egyikkel bezúzta a faburkolatot,

halálában így még nagyobbnak látszott, mint élve. Hatalmas alakja úgyszólván elállta a bejáratot.

A kőpadlón vértócsa csillant. De két válla között is véres volt – sötét, száradt vérfolt, ahol a kés belé fűródott.

Amikor hátulról ledöfték, kinyújtott kézzel bukhatott előre, megbotlott, és magával rántotta az órát. Arcára esett, és vele együtt az óra is a földre zuhant. Ott halt meg, az ajtóba kapaszkodva.

Tizenötödik fejezet

Időbe tellett, amíg Mary végre meg tudott mozdulni a lépcsőnél. Erejének egy része mintha elfolyt volna, erőtlenné vált, akár a földön heverő alak. Szeme kis lényegtelen dolgokat látott: a szétzúzott óralap üvegszilánkjait amelyek szintén véresek voltak, és a fal foltját, ahol valamikor az óra állt.

Egy pókot vett észre a bácsija kezén; különösnek tűnt, hogy a kéz mozdulatlan maradt, és nem próbált megszabadulni a bogártól. Bácsija lerázta volna magáról, ha még él. A pók lassan mászott végig a kezén, fölkúszott a karján, s utat tört magának a válla mögé. Amikor a szörnyű sebhelyhez ért, habozott, aztán nagy kerülőt tett, s kíváncsian újra visszatért. A gyors, félelem nélküli mozgás rémítőnek s a halál megszentségtelenítésének tűnt. A pók tudta, hogy a fogadós már nem bánthatja, Mary is tudta, de mégis félt tőle, nem úgy, mint a pók.

A csönd rémítette meg leginkább. Most, hogy az óra nem ketyegett, idegei feszülten várták, mikor indul meg újra. A lassú, rekedtes ketyegés, a berregő nesz, amikor ütni készült, ismerős volt, és a köznapiság jelképének tűnt.

A gyertya fénye árnyakat vetett a falra, de a fény nem ért fel a lépcsők tetejére, ott a sötétség mély hasadékként meredt le a lányra.

Mary úgy érezte, hogy sohasem tudna újra fölmenni ezen a lépcsőn a kihalt emeletre. Akármi is volt odafönt, nem zavarhatja meg. Ma este a halál jött el a házba, és borzalmas szelleme még mindig a levegőben terjeng. Mary érezte, a Jamaica Inn mindig erre várt, és ettől rettegett. A nyirkos fal, a reccsenő padló, a suttogó hangok, a névtelen

léptek; mindezek a fogadó intései voltak, mert veszélyben érezte magát.

Mary borzongott. Tudta, hogy ez a csöndesség eltemetett és elfeledett eseményekből ered. Rettentő félelem támadt rá most mindentől, a pániktól: a sikolytól, amely ajkából készült kitörni, a botorkáló meneküléstől s a levegőért kapkodó kézmozdulattól. Félt, hogy mindez reá támad és eszét veszi. Most, hogy az első ijedtség elmúlt, aggódott, hogy az őrület lassan rátelepszik, bezárul fölötte, és megfojtja. Ujjai majd elernyednek, s kiejti a gyertyát a kezéből. S akkor magára marad a sötétben. A szaggató vágy, hogy meneküljön, erőt vett rajta, és legyőzte a bénult rémületet. Kihátrált a hallból a folyosó felé, a gyertyaláng pislákolt a léghuzatban. Amikor a konyhába ért és megpillantotta a kertbe vezető ajtót, vaktában kirohant a hideg szabad ég alá. Sikoly szakadt ki belőle, és kinyújtott keze a ház falát súrolta, amikor befordult a sarkon. Mint hajszolt vad rohant végig az udvaron. Mikor kiért a nyílt útra, a lovász ismerős, tagbaszakadt alakja várta. A férfi kinyújtotta a karját, és a lány belekapaszkodott, biztonságot keresve. Foga vacogott most, ahogy a rémület zsibbasztó hatása lassan feloldódott.

– Meghalt! – sikoltotta. – Holtan fekszik ott a földön. Láttam. – Hiába próbálta, nem tudta megállítani a fogának vacogását, testének remegését. A férfi az út szélére vezette a kocsihoz, kivette a köpenyt, és ráterítette. Mary beburkolózott, hálásan a melengetésért.

– Meghalt – ismételte –, hátba szúrták. Láttam a helyet, ahol kabátja fölszakadt, és... és a vért. Arcán fekszik.

Az ingaóra is lezuhant. A vér megszáradt már. Úgy látszik, már régóta fekszik ott. A fogadó sötét és néma. Senki sincsen benne.

– A nénje elment? – suttogta a férfi.

Mary a fejét rázta.

– Nem tudom. Nem láttam. El kellett jönnöm onnét...

Richards látta, hogy a lányt minden ereje elhagyta, s mindjárt elesik. A kocsira segítette, és sietve szállt föl mellé a bakra.

– Jól van, no – mondta. – Üljön csak nyugodtan. Senki sem fogja bántani. Így ni. Jól van, no. – Morgó hangja megnyugtatóan hangzott, és a lány mellé kuporodott, a meleg köpenyt álláig húzva.

– Nem fiatal lánynak való látvány lehetett – szólt a férfi. – Nekem kellett volna bemennem. Bárcsak itt maradt volna a kocsiban. Szörnyű lehetett ott látni vérbe fagyva.

A beszéd könnyített a lány lelkén, és a férfi nyers rokonszenve jólesett.

– A póni még az istállóban van – mondotta. – Hallgatóztam az ajtón, és hallottam a mozgolódását. Nem is fejezték be az úti készülődést. A konyhaajtót nem zárták be, a földön batyuk meg takarók hevernek, készen az indulásra. Több órával ezelőtt történhetett.

– Nem értem, hol marad a földesúr – szólt Richards. – Már régóta itt kellett volna lennie, mielőtt... Könnyebben érezném magam, ha már itt lenne, s maga szépen elmondaná neki a történteket. Csúnya dolog történt itt ma este. Nem lett volna szabad idejönnie.

Elhallgattak mind a ketten, és az utat figyelték, a földesúr jöttére várva.

– Vajon ki ölhette meg a fogadóst? – kérdezte Richards tűnődve. – Akárkivel szembeszállhatott volna, erős volt. De sokan vannak, akik megölhették... Ha valaha élt igazán gyűlölt ember, hát Joss Merlyn az volt...

– A házaló is ott volt a házban – válaszolt Mary lassan.

– Róla megfeledkeztem! Biztosan ő tette, miután kiszabadult a bezárt szobából.

Megragadt ennél az elképzelésnél, hogy a többitől megszabadulhasson. Újra elmondta, hogyan jött oda előző este a házaló. Egyszerre úgy látszott, mintha a tettest megtalálták volna, s nem is lehetne más magyarázat.

– Nem szökhet messzire, a földesúr majd megtalálja – mondta a lovász –, erre mérget vehet. Csak helyi ember rejtőzködhet el a lápon, s én még sohasem hallottam Harryről, a házalóról. De az is igaz, hogy Joss Merlyn emberei Cornwall minden zegéből-zugából kerültek ki. A vidék söpredékéből állt ez a banda.

Egy kis gondolkodás után folytatta: – Ha akarja, bemegyek a fogadóba, és megnézem, hagyott-e valami nyomot maga után. Lehet ott valami...

Mary megragadta karját.

– Nem akarok magamra maradni – mondta gyorsan. – Higgye azt, hogy gyáva vagyok... de nem bírnám ki. Ha a Jamaica Innben lett volna, megértené. Furcsa, félelmes nyugalom üli meg ma este a házat, mintha nem is törődnék azzal a szegény holttesttel...

– Emlékszem a házra, milyen volt, mielőtt a bácsija odaköltözött – mesélte a lovász. – Üresen állt, és mi kutyákat szabadítottunk rája, hogy patkányokra vadásszanak. Nem tartottuk valami különös helynek: magányos, üres hodálynak látszott, mintha nem lett volna lelke. De a földesúr jó állapotban tartotta, és jó bérlőre várt. Én St. Neotból jöttem, amikor az uraság szolgálatába léptem. De azt mesélték, hogy a régi időben vidám társaság fordult meg és jó hangulat uralkodott a Jamaica Innben; barátságos, boldog népség lakott a házban, és az utas mindig kapott ágyat éjszakára. A postakocsik is

megálltak itt útközben – amit most sohasem tesznek meg –, és Bassat úr fiatal korában ott találkozott a vadásztársaság. Talán újra... ilyen idő virrad rá.

Mary a fejét rázta.

– Én csak gonosz dolgokat láttam ott – mondta. – Szenvedést, kegyetlenséget és kínt. Amikor a bácsim a Jamaicába költözött, a jó dolgokra vethette árnyékát, s azok ki is haltak azóta.

Hangjuk suttogássá halkult, és önkéntelenül is hátranéztek a magas kéményekre, amelyek tisztán tűntek elő a holdfényes égbolt keretében. Mind a ketten ugyanarra gondoltak, de nem volt merszük kimondani. A lovász inkább tapintatból hallgatott, de Maryt a félelem indította a hallgatásra. Mikor aztán végre megszólalt, halk és rekedtes volt a hangja.

– A nénimmel is történt valami; tudom, érzem. Talán meghalt ő is... Ezért féltem fölmenni az emeletre. Biztosan ott fekszik. Talán a sötétségben, a lépcsőfordulón. Akárki ölte meg a bácsimat, az végzett vele is.

A lovász a torkát köszörülte. – Talán kirohant a lápra – mondotta –, talán segítségért sietett az útra, és...

– Nem lehet – suttogta Mary. – Sohasem tett volna ilyesmit. Ha élne, ott kuporogna mellette a hallban. De ő is, az asszony is halott. Tudom. Ha nem hagytam volna itt, ez sohasem történhetett volna meg.

A férfi elhallgatott. Nem tudott a lányon segíteni. Végtére is idegen volt, és semmi köze ahhoz, ami a fogadóban történt, amíg a lány ott élt. A mai éjszaka felelőssége súlyosan nyomta vállát, és kívánta, bárcsak itt lenne már a gazdája. A harcot meg a kiáltozást megértette; annak volt valami értelme. De ha valóban gyilkosság történt, ahogyan a lány mesélte, és a fogadós holtan fekszik

ott... és a felesége is... akkor nincs értelme, hogy az árokban lapuljanak, mint a szökevények, hanem jobb, ha minél előbb odébbállnak, el az úton valahová, ahol emberek élnek.

– Az úrnőm parancsára jöttem ide – kezdte félszegen –, de ő azt mondta, hogy az uraság itt lesz. Látva, hogy nincs itt...

Mary intőn emelte föl a kezét. – Figyeljen csak! – mondta élesen. – Hall valamit?

Észak felé füleltek. A völgy felől, a szomszédos emelkedés mögül tisztán kivehető lódobogás hangzott.

– Ők azok! – kiáltotta Richards izgatottan. – Az uraság végre megérkezett. Látjuk majd őket az út mélyedésében.

Vártak. Egy perc múlva fölbukkant az első lovas: fekete folt a fehér úton, nyomában a második, harmadik. Vonalban felfejlődve, majd újra összetömörülve, galoppban siettek. Az árok mellett türelmesen várakozó póni a fülét hegyezte, és kíváncsian fordította meg a fejét. A dobogás közeledett. Richards megkönnyebbülten rohant ki az útra eléjük, karjával vadul integetett.

A lovas visszahúzva a zablát, kissé félrekanyarodott, és meglepetten kiáltott föl a lovász láttára.

– A pokolba is, mit keresel te itt?

A földesúr volt. Gyorsan fölemelte kezét, hogy kísérőit figyelmeztesse.

– A fogadós meghalt, meggyilkolták! – kiáltotta a lovász. – Az unokahúga itt van velem a kocsin. Bassatné úrasszony küldött ide, uram. Legjobb, ha a fiatal lány maga mondja el, mi történt.

A lovat tartotta, amíg gazdája le nem szállt, s amilyen gyorsan csak tudott, felelt a földesúr minden kérdésére. A kis csapat is köréje gyűlt, s kíváncsian faggatták.

Némelyik férfi leszállt, lábukkal topogtak, s kezüket fújták, hogy megmelegedjenek.

– Ha a fickót meggyilkolták, ahogyan mondod – jegyezte meg Bassat úr –, hát megérdemelte. Bár szívesebben raktam volna bilincset a kezére én magam. Halott emberrel nem lehet leszámolni. Menjetek be az udvarba, amíg megpróbálom ezt a lányt értelmes beszédre bírni.

Richardsot azonnal körülvették, s szinte hősként bántak vele, mint aki nemcsak a gyilkosságot fedezte föl, hanem a tettest is elintézte. Vonakodva ismerte be, hogy milyen kis szerepet játszott a kalandban. A földesúr, akinek agya látszólag lassan dolgozott, nem értette, mit keres Mary a kocsiban, és azt hitte, hogy a lovász foglya. Meglepetéssel hallotta, hogy a lány gyalog tette meg a sokmérföldnyi utat North Hillbe, abban a reményben, hogy őt ott találja, s amikor fáradozása kudarcot vallott, visszatért a Jamaica Innbe.

– Egyáltalában nem értem – szól dörmögő hangon. – Azt hittem, hogy összejátszik a nagybátyjával a törvény ellen. Miért hazudott, amikor a hónap elején itt jártam? Azt mondta, nem tud semmit.

– A néném kedvéért hazudtam – felelte Mary fáradtan. – Akármit mondtam, az ő érdekében tettem. Aztán meg nem is tudtam akkor még mindazt, amit most tudok. Szívesen elmondok mindent a törvényszéken, ha szükséges, de ha most próbálnám elmesélni, nem értené meg.

– Nincs is időm arra, hogy végighallgassam – válaszolt a földesúr. – Derék dolgot művelt, amikor gyalog ment Altarnunba meg a házamba, hogy intsen a veszélyre. Ezt nem fogom magának elfelejteni. Ámbár sok bajt el lehetett volna kerülni, a szörnyű karácsony esti bűnténnyel együtt,

ha akkor őszinte hozzám. De hát erről majd később beszélünk. A lovászom azt mondja, hogy maga meggyilkoltan találta a nagybátyját, de ezen túl semmit sem tud a bűnesetről. Ha férfi lenne, most újra bejönne velem a fogadóba, de most inkább megkímélem ettől. Látom, eleget szenvedett, és teljesen kimerült. – A szolgája után kiáltott. – Hajtsd be a kocsit az udvarra, és maradj ott ezzel a fiatal lánnyal, amíg betörünk a fogadóba. – Aztán Maryhez fordulva folytatta: – Meg kell kérnem arra, hogy az udvaron maradjon, ha érez rá elég bátorságot. Maga az egyetlen, aki közelebbit tud a dologról, és maga látta utoljára élve a bácsiját.

Mary biccentett a fejével. Most már csak a törvény engedelmes eszköze, és azt kell tennie, amire kérik. A földesúr legalább megkímélte attól, hogy újra be kelljen mennie az üres fogadóba, és még egyszer látnia kelljen Joss Merlyn holttestét. Az udvar, amely kihalt volt és sötétségbe borult, amikor beosont, most lázas tevékenység színhelye lett. Lovak dobogtak a köves talajon, nyerget-zablát szedtek le nagy zajjal, léptek koppantak, hangok mordultak, amelyeket túlharsogott a földesúr dörgő basszusa.

Hátravezette őket a ház mögé, s a kihalt, sötét ház egyszerre megelevenedett. A kocsma ablakai tágra nyíltak, és a nappali szoba ablakai is. Néhány férfi fölment az emeletre, és az üres vendégszobákat kutatta át; azoknak az ablakait is kitárták. Csak a nehéz bejárati ajtó maradt zárva. Mary tudta, hogy a fogadós teste annak küszöbén fekszik elnyúlva.

Valaki éleset kiáltott a házból, és a kiáltást mormogó hangzavar fogadta. A földesúr kérdezett valamit. A hangok tisztán és érthetően szálltak ki az udvarra a nappali szoba

ablakán át, és Richards Maryre pillantva sápadtságából látta, hogy ő is meghallotta, mi történt.

Az egyik férfi, aki a lovakra vigyázott, s nem ment be a többivel a fogadóba, a lovász felé kiáltott.

– Hallod, mit mondanak? – kérdezte izgatottan. – Még egy holttestet találtak az emeleten.

Richards semmit sem szólt. Mary szorosabbra vonta köpenyét, és kámzsáját az arcára húzta. Csöndben vártak. Egyszerre a földesúr jött ki az udvarra, és a kocsihoz lépett.

– Sajnálom, de rossz hírt hozok – mondta. – Talán... már felkészült rá.

– Igen – sóhajtotta Mary.

– Nem hinném, hogy az asszony szenvedett volna. Úgy látszik, azonnal meghalt. Bent fekszik a hálószobában, a folyosó végén. Kést döftek belé, akár a fogadósba. Talán nem is érezte. Kérem, higgye el, nagyon sajnálom. Bárcsak megkímélhettem volna ettől. – Félszegen, szinte kétségbeesve állt ott, és újra meg újra ismételte, hogy az asszony biztosan nem is szenvedett, és hogy nem is érezte, mert a kés egy pillanat alatt végzett vele. Aztán látta, hogy jobb, ha magára hagyja Maryt. Nem segíthet rajta. Visszasietett az udvaron át a fogadóba.

Mary mozdulatlanul ült, köpenyébe burkolózva. Imádkozott, a maga furcsa módján, hogy Patience néni bocsásson meg neki; most már békét fog lelni, akárhová került, s hogy az élet nehéz láncai végre lehullottak róla, és megszabadult tőlük. Imádkozott, hogy Patience néni értse meg, amit érte tenni akart. Anyja is ott lesz, odafönt, a néni nem lesz egyedül. Csak az ilyen gondolatok tudtak valamiféle vigaszt nyújtani. Ha most újra átgondolja az utolsó órák eseményeit, egyetlen kínzó vádhoz jut el: ha

nem hagyta volna el a fogadót, Patience néni nem halt volna meg.

Újra izgatott mormogás hangzott a házból, ezúttal kiáltozás is, és futó lépések dobogása. Richards egészen megfeledkezett a feladatáról, és izgalmában a nappali nyitott ablakához rohant. Egyszerre fa reccsenése hangzott, és a bezárt szoba redőnyei fölszakadtak, ahová, úgy látszik, csak most hatoltak be. A férfiak a fabarikádot hasogatták, és valaki fáklyával világította meg a szobát. Mary láthatta, hogy lángja libbenve táncol a léghuzatban.

Aztán kialudt a fény, és a hangok elhalkultak. Hallotta, hogy lépések dobognak a ház hátulsó felében. Majd egyszerre előbukkantak a ház sarka mögül – hatan vagy heten lehettek, a földesúr vezetésével. Valakit maguk között vezettek – valakit, aki rángatózott, vonakodott és szabadulásért küzdött, rekedt, rémült kiáltozással.

– Megfogták! A gyilkos! – kiáltotta Richards Mary felé. A lány megfordult, és félretolva a kámzsát, amely arcát takarta, végignézett a kocsi felé közeledő csoporton. A fogoly rámeredt, és pislogni kezdett az arcát megvilágító fényben. Ruháját pókháló takarta, arca fekete volt, és borotválatlan. Harry volt az, a házaló.

– Ki ez? – kiáltották a férfiak. – Ismeri?

A földesúr a kocsi elé lépett, és szólt, hogy hozzák közelebb a foglyot úgy, hogy a lány jól megnézhesse.

– Mit tud erről a fickóról? – kérdezte Mary tői. – A bezárt szobában találtuk, zsákon heverve. Tagadja, hogy bármit tud a bűntettről.

– A bandához tartozott – mondta Mary lassan. – Tegnap este bejött a fogadóba, és a bácsimmal veszekedett. De Joss bácsi túljárt az eszén, bezárta abba a szobába, és halállal fenyegette meg. Minden oka megvolt tehát arra,

hogy meggyilkolja a fogadóst. Nem is tehette más, csak ő. Hazudik maguknak, hazudik.

– De az ajtó rá volt zárva, csak hárman tudtuk betörni – felelte a földesúr. – Ez a fickó ki sem mozdulhatott a szobából. Nézze csak a ruháját meg a szemét, milyen hunyorogva néz a fénybe. Nem lehet ő a gyilkos.

A házaló titkon végigpislantott az őrein, csúnya kis szeme ide-oda ugrált. Mary azonnal tudta, hogy a földesúr igazat mondott. Harry nem követhette el a bűntettet. A bezárt szobában hevert, amióta csak odacsukta a bácsi – huszonnégy órája. Ott feküdt a sötétben, szabadulásra várva, s a hosszú órák alatt az éj csöndjében valaki bejött a Jamaica Innbe, és újra távozott, miután a munkáját elvégezte.

– Akárki tette, nem tudhatta, hogy ez a gazfickó ott van a szobában – folytatta a földesúr. – Nem sokat ér mint tanú, mert amennyire megállapíthattam, semmit sem látott vagy hallott. Mindenesetre börtönbe kerül, és bitófára is, ha megérdemli, ami valószínű. De először töredelmes vallomást kell tennie, és meg kell neveznie összes cinkosát. Egyikük megölte bosszúból a fogadóst, ez biztosnak látszik. Elcsípjük, ha Cornwall minden kopóját kell is a nyomába engednünk. Ti hárman vigyétek ezt az embert az istállóba, és tartsátok ott fogva. A többi jöjjön velem vissza a fogadóba.

Elvonszolták a házalót, aki rájött arra, hogy valami bűntény történt, és a gyanú rá terelődhet. Végre megeredt a nyelve, és irgalomért nyöszörgött, ártatlanságát hangoztatva, és a Szentháromságra esküdözött, amíg valaki csöndre nem intette, s azzal nem fenyegette, hogy menten fölakasztják az istállógerendára. Így aztán elhallgatott, s csak a bajsza alatt káromkodott. Kis patkányszeme

időnként Maryre tévedt, aki a kocsiban ült, néhány méternyire tőle.

A lány állát kezébe támasztva gubbasztott. A kámzsa lecsúszott arcáról, nem hallotta a férfi átkait, s a lopva rávetett pillantásait sem látta, Másik szempárra gondolt – arra, amelyik kora reggel szegeződött rá, s azt a hangot hallotta, amelyik reggel a bátyjára célozva így szólt: Ezért meg fog halni. – Majd az a félvállról odavetett mondat jutott eszébe, amely a launcestoni vásárra menet hangzott el: Még sohasem öltem embert, – A cigányasszony is eszébe jutott, aki a vásártéren mondta: Vért mutat a keze. Egyszer még embert fog ölni. – Egy csomó apróság, amit különben elfelejtett volna, most fölébredt benne, és Jem ellen vádaskodott: ahogy gyűlölte a bátyját, ravasz kegyetlensége, a gyöngédség hiánya és romlott Merlyn-vére, Ez az átkos vér fogja legelőször elárulni. A Merlyn-vér. Ugyanaz a fajzat. Visszament a fogadóba, ahogyan ígérte, és a bátyját megölte, ahogyan megesküdött rá. Az egész igazság ott állt előtte, csúnyán, iszonyúan. Már azt kívánta, bárcsak ő is otthon maradt volna a Jamaicában, és őt is megölte volna a férfi. Jem tolvaj volt; mint zsivány jöttment az éjszakában. Mary érezte, hogy a végső bizonyítékot apránként föl lehet építeni ellene, s neki kell majd tanúskodnia. Olyan kötél szorul majd Jem köré, amelyből nincs menekülés. Elég, ha odamegy az urasághoz, és azt mondja: – Tudom, ki tette mindezt. – Mind hallgatja majd. Körülveszik, mint a kutyafalka, a hajszára várva. Az ösvény a Tizenkettek lápjához vezeti majd őket Jem nyomába, Rushyford mellett, a Trewartha-mocsáron át. Jem ott alszik talán most, megfeledkezve bűnéről; ott fekszik az ágyon, nem törődve semmivel, abban a magányos tanyaházban, ahol ő és bátyja született.

Mire eljön a reggel, már odébb is áll, fütyörészve, lazán ülve a lován, s talán örökre otthagyja Cornwallt. Gyilkos, mint az apja meg a bátyja.

Mary képzelete felidézte lova dobogását az úton; messziről hangzott a csöndes éjszakában, búcsút koppantva. Kipp-kopp... De a képzelet egyszerre valósággá satnyult, s érezte, hogy a nesz, amelyet félálomban hallott, nem képzeletének játéka volt, hanem az országúton siető lópata dobbanása a fekete éjben.

Megfordult, és pattanásig feszült idegekkel hallgatózott. Keze, mely a köpenyét tartotta, ragadós lett a hideg verítéktől. A lódobogás zaja közeledett. A lovas egyenletes, nyugodt iramban haladt, nem túl gyorsan, de lassan sem; a ritmikus, szaggatott dallam, ahogy a paták koppantak az úton, visszhangra talált a lány lüktető szívében.

Most már nemcsak ő hallgatózott. A férfiak, akik a házalót őrizték, halkan mormogtak egymás közt, és az út felé tekintgettek. Richards habozott egy pillanatig, aztán gyorsan a fogadóhoz sietett, és a földesurat hívta. A paták most már hangosan kopogtak, a ló fölfelé haladt a dombra – úgy hangzott, mintha kihívás lenne az éjszaka és a csönd ellen. A lovas és lova már a tetőre ért, majd bekanyarodott a házhoz. Épp ekkor lépett ki a földesúr, lovásza kíséretében.

– Megállj! – kiáltotta. – A király nevében. Feleljen, mit keres ma éjjel az országúton!

A lovas lassított, és befordult az udvarba. A fekete lovászsapka eltakarta az arcát. De amikor levette, és meghajolt, fehér haja világított a holdfényben, és lágy hangon válaszolt a földesúrnak.

– Bassat úr North Hillből, ugye? – szólt, és előrehajolt

a nyeregben, levelet tartva kezében. – Üzenetet hozok Mary Yellantól, aki itt él a fogadóban. Segítséget kért tőlem. De már látom, hogy elkéstem. Talán emlékszik még rám, már találkoztunk néhányszor. Az altarnuni vikárius vagyok.

Tizenhatodik fejezet

Mary egyedül ült a vikáriuslak nappali szobájában, és a füstölgő tőzegtüzet figyelte. Sokáig aludt; most szinte kipihentnek és frissnek érezte magát. De a béke, amelyre vágyott, nem érkezett el.

Nyájasak voltak hozzá és türelmesek; talán túlságosan nyájasak, ami oly szokatlannak tűnt a hosszú szenvedés után. Maga Bassat úr is sután, jóakaratún simogatta meg a vállát, mintha megbántott gyermek lenne, s így szólt hozzá dörmögő, jóságos hangon: – Most aludnia kell; felejtse el, amit átélt, és jusson eszébe, hogy már mindennek vége. Ígérem, hogy megtaláljuk azt az embert, aki a nénjét megölte, és nemsokára esküdtszék küldi majd a bitófára. S ha kissé fölépült az utolsó néhány hónap szörnyűségeiből, csak szóljon nekem, hogy mihez akar kezdeni, és hová akar menni.

Marynek nem volt saját akarata. Helyette mások döntöttek, és amikor Francis Davey fölajánlotta házát menedékül, engedelmesen és érzéketlenül fogadta el. Tudatában volt annak, hogy hálálkodó szavai közönyt, szinte hálátlanságot árasztottak. Újra érezte a női sors megaláztatását! Ha megtörik az erő és a szellem, a férfiak ezt természetesnek tartják.

Ha most férfi volna, gondolta, durván bánnának vele, vagy legjobb esetben közönyösen. Azonnal utasítanák, hogy Bodminba és Launcestonba lovagoljon tanúskodni. Persze közölnék azt is, hogy utána keressen szállást, és akár a világ végére is elmehet, ha kedve tartja. A tárgyalás után hajón utazna valahová, matrózmunkával fizetve az utazásért. Vagy egyetlen garassal a zsebében csavarogna

az országúton, s szabad lenne a szíve-lelke. Könnyek fojtogatták a torkát, és fájt a feje. Sietve, gyöngéd szóval, mozdulattal távolították el a helyszínről, fölösleges, útban lévő teherként, mint minden asszonyt és gyereket, ha valami nagy szerencsétlenség történt.

Davey maga hajtott vele haza a kiskocsiban. A földesúr lovásza követte őket lovon. Davey legalább hallgatni tudott; nem kérdezősködött, nem mormogott részvétszavakat, ami mindenképpen fölösleges és fájó lett volna. Sietve Altarnunba vitte, és mire odaértek, a templomóra éppen egyet ütött.

Fölkeltette a szomszédban lakó házvezetőnőjét – a nőt, akivel Mary délután beszélt –, és a házba kérette, hogy rendbe hozzon egy szobát a vendég számára. Az asszony fecsegés vagy csodálkozás nélkül rögtön átment, és a saját házából vitt magával friss ágyneműt.

Tüzet gyújtott a kandallóban, és megmelengette előtte a durva szövésű hálóinget, mialatt Mary levetkőzött. Amikor az ágy is elkészült, hagyta, hogy úgy vezessék, mint valami kisgyermeket a bölcsőbe.

Már-már lehunyta szemét, amikor hirtelen egy kar fogta át a vállát, és nyugodt, rábeszélő hang szólt fülébe: – Igya meg ezt! – Francis Davey állt az ágya mellett, pohár a kezében. Furcsa szeme sápadtan, kifejezéstelenül meredt rá.

– Most aludni fog – mondta. A lány a kesernyés ízből arra következtetett, hogy valami port kevert a forró italba, hogy megnyugtassa elkínzott, meggyötört agyát.

Utoljára még arra emlékezett, hogy a férfi keze a homlokát simogatja, és a fehér szempár felejtést parancsol. Aztán elaludt.

Majdnem délután egy óra volt, mire fölébredt. A

tizenegy órai alvás elérte azt a hatást, amit Davey akart: a bánat és a kín nem volt olyan gyötrő. A néni miatt érzett nyilalló szomorúság megenyhült, a keserűség is alábbhagyott. A józan ész most már azt súgta, hogy nem okolhatja magát a történtekért, csak azt tette, amit lelkiismerete parancsolt. Első az igazság. Tompult agya nem láthatta előre a tragédiát. Nem maradt más a lelkében, mint a sajnálat, és ez nem támaszthatja föl a nénit.

Ilyen gondolatok jártak fejében, amikor fölkelt és felöltözött. Lement a nappaliba, ahol a tűz égett, és a függönyöket összehúzták. Megtudta, hogy a vikárius eltávozott valami ügyben. A védtelenség érzése újra makacsul visszatért, és úgy tűnt, mintha a felelősség megint csak őt terhelné. Jem arca folyton-folyvást megjelent előtte, ahogyan akkor látta, sápadtan, megviselten, a baljós szürke fényben; szeme-szája elárulta a szándékát, s ő bűnös módon nem vette észre azt. Jem elejétől fogva rejtélyes szerepet játszott – kezdve attól a reggeltől, amikor először jött a fogadóba. A lány úgy érezte, hogy szándékosan behunyta szemét az igazság előtt. Nő volt, s minden ok nélkül szerette Jemet. A férfi egyszer megcsókolta, s ezzel magához kapcsolta örökre. Züllöttnek és lealacsonyultnak érezte magát – gyöngének testben-lélekben, pedig azelőtt erős volt; büszkesége eltűnt a függetlenség érzésével együtt.

Ha csak egyetlen szót mond Daveynek, vagy üzenetet küld a földesúrnak, Patience néni halálát megbosszulhatja. Jem a bitófán végezné, mint az apja. Ő meg visszatérhet Helfordba, régi életének emlékeivel és reményeivel.

Fölállt a tűz mellől, és föl-alá járkált. De érezte, hogy ez a tette így önáltató hazugság, és lelkiismeretét akarja megnyugtatni. Nem, sohasem lenne képes elárulni Jemet.

A férfit nem fenyegeti veszély. Dalolva és talán éppen rajta nevetve vándorolhat tovább. Elfelejti majd őt, a bátyját és az Istent is, mialatt ő konokul-keserűen vonszolja magát az éveken át, s a némaság maga alá gyűri. Végül megsavanyodott vénkisasszonynak bélyegzik, akit egyszer megcsókoltak, és azt sohasem tudja elfelejteni.

Két végletet kell elkerülnie: a gúnyos hitetlenséget és az érzelgést. Miközben zaklatott testtel-lélekkel járkált a szobában, úgy érezte, mintha Francis Davey figyelné valahonnan, s hideg szeme a lelkét fürkészné. A szoba megőrzött valamit Davey egyéniségéből. Mary elképzelte őt, ahogyan a sarokban áll a festőállvány előtt, ecsettel a kezében, s kibámul az ablakon a régmúlt és halott dolgokra.

Az állvány mellett, a fal felé fordítva néhány festmény volt. Mary kíváncsian a fény felé fordította őket. Az egyiken a templom belseje látszott – az ő temploma, gondolta a lány. Nyár közepén festhette, alkonyatkor, a templomhajó már árnyékba borult. Furcsa, zöld fénypászma csillogott a boltíveken, a tetőig nyúlva. Ez a fénycsík oly váratlan és megdöbbentő volt, hogy akkor is élesen emlékezett rá, amikor már félretette a képet. Kis idő múltán újra meg kellett néznie a festményt.

Lehet, hogy a zöldes megvilágítás tényleg hűséges jellemzője volt az altarnuni templomnak, de kísérteties, félelmes benyomást keltett, és Mary úgy érezte, hogy nem lenne képes saját otthonában fölakasztani a festményt.

Nem tudta szavakba önteni rossz érzését, de mintha valami szellem – amely nem ismerte a templomot – betört volna oda, és felzaklató légkört lehelt az árnyékos hajóra. Amikor végignézte a többi képet, látta, hogy mindegyik hasonló felfogásban készült. Az egyik például a Brown

Willy alatt elterülő lápot ábrázolta, tavaszi reggel, amikor magasan szálló felhők tanyáztak a szirt fölött; de a különben hűséges képet sötét színek borították, teljesen szokatlanul. A felhők körvonalai mintha összeroppantották volna a tájat, ugyanaz a zöldes fény uralkodott az egészen.

Először az jutott eszébe, hogy talán Davey albínó volta idézte elő azt, hogy színérzéke kissé torz, és talán a látása nem szabályos. Ez jó magyarázatnak látszott, de mégis kényelmetlen, borzongató érzés maradt benne, miután visszahelyezte a fal mellé a festményeket. Tovább nézelődött a szobában, de nem sokat tudhatott meg a gazdájáról, mert kevés volt a bútor, s a szobadíszek, könyvek is hiányoztak. Az íróasztalon nem talált semmiféle iratot, levelet, s úgy tűnt, ritkán használták.

Mary elgondolkozva dobolt ujjaival a fényezett asztallapon, aztán egyszerre és érthetetlen kíváncsiságból kihúzta az asztallap alatt lévő fiókot. Az is üres volt; rögtön szégyenérzet fogta el. Már éppen be akarta csukni, amikor észrevette, hogy a papírlapnak, mely a fiók alját takarta, egyik sarka behajlott, s valami rajzféle van a másik oldalán. Fölemelte a papírt, és megnézte. A rajzon hívők gyülekezete látszott a padsorokban, és maga Davey állt előttük. Mary először nem vett észre semmi szokatlant a rajzon. Elég természetes téma az olyan vikárius számára, aki ügyesen rajzol... De amikor közelebb hajolt, egyszerre rájött arra, hogy...

Nem is rajz volt, hanem groteszk és iszonyú torzkép. A hívek fejkötőt és kendőt viseltek, legjobb ünneplőruhájukban voltak, de Davey emberi fej helyett báránypofát rajzolt nekik. Minden bárányarcot nagy gonddal rajzolt meg, mintha emberi lényt akarna ábrázolni. A fekete ruhás, fehér hajú szónok előttük maga Francis

Davey volt – de önmagának farkasképet rajzolt. S a farkas szája röhögött az előtte ülőkön.

Szigorúan tekintve a rajz gúnyos istenkáromlás volt. Mary gyorsan megfordította, és visszahelyezte a helyére. Becsukta a fiókot, és távol az asztaltól leült a tűz elé. Titokra bukkant, és azt kívánta, bárcsak ne történt volna meg. Ehhez semmi köze nem volt. Csak a rajzolóra és Istenre tartozott.

Egyszerre lépéseket hallott kívülről, az ösvény felől. Sietve fölállt, és az állólámpát távolabb helyezte a székétől, hogy árnyékban lehessen, amikor Davey belép a szobába, és ne láthassa az arcát.

Széke háttal állt az ajtónak, úgy várta Daveyt. Ez érzései szerint oly sokáig tartott, hogy türelmetlenül megfordult. Egyszerre megpillantotta a férfit, aki már ott állt a széke mögött. Nesztelenül lépett a szobába. A lány meglepetve hőkölt vissza. Davey előrelépett a fénybe, és elnézést kért hirtelen megjelenéséért.

– Bocsásson meg – mondta. – Nem várt ilyen korán, és most megzavartam.

Mary a fejét rázta, és hebegett valamit. Davey azonnal egészsége iránt érdeklődött. Beszéd közben vette le magáról a télikabátot, és fekete papi ruhájában állt a kandalló előtt.

– Evett már ma valamit? – kérdezte, s amikor a lány nemmel felelt, kivette óráját, és összehasonlítva az íróasztali órával, megjegyezte, hogy öt perc múlva hat óra. – Már vacsoráztunk együtt, Mary Yellan – szólt –, s ma este újra együtt étkezünk. De ezúttal, ha nem esik nehezére, és már nem olyan fáradt, megkérem, maga terítsen meg, és hozza be a tálcát a konyhából: Hanna biztosan odakészítette. Kár lenne újra zavarni őt. Meg kell

sürgősen írnom addig valamit, ha nincs ellene kifogása.

A lány megnyugtatta, hogy épp eleget pihent, és nagyon szívesen tenné magát hasznossá. A férfi biccentett a fejével.

– Háromnegyed hétkor legyen a vacsora – mondta, és hátat fordított, amiből Mary arra következtetett, hogy jobb, ha magára hagyja.

Kiment a konyhába. Kissé zaklatott lett Davey hirtelen megérkezése miatt. De aztán megörült annak, hogy a férfi még egy félórácskára magára hagyja. Nem volt még felkészülve arra, hogy beszélgessen vele. Lehet, hogy a rövid vacsora után Davey újra egyedül hagyja, és folytatja munkáját. Megint eszébe jutott a fiókban lévő rajz. Bárcsak ne látta volna! A torzkép emléke kellemetlenül nyomta a lelkét. Úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki a szülők eltitkolt dolgaira jön rá, s aztán szégyenkezve, kókadt fejjel álldogál, s fél, hogy elárulja magát. Mary jobban szerette volna, ha a konyhában vacsorázhatna egyedül, és Davey nem vendégnek tekintené, hanem cselédnek. Így a helyzete meglehetősen kettősnek tűnt. Davey különös módon keverte az udvariasságot a parancsolgatással. Valahogyan elbabrált a vacsorakészítéssel, és vonakodva várta az óraütést. Amikor aztán az háromnegyedet kongatott, bevitte a tálcát a nappaliba, és remélte, hogy gondolatai nem látszanak meg az arcán.

Davey a tűznek háttal állt, és maga elé húzta az asztalt. Ámbár Mary nem tekintett rá, érezte, hogy a férfi vizsgálódva figyeli, ettől sután, nehézkesen mozgott. Azt is megérezte, hogy a férfi egyet-mást változtatott a szoba berendezésén; szeme sarkából látta, hogy az állványt elvitte, és a festmények sem állnak a fal mellett. Az

íróasztalt ezúttal rendetlen csomóban iratok, levelek borították. Úgy látszik, iratokat égetett el, mert a tőzegtűz fölött sárgásfekete, elhamvadt papírfoszlányok lebegtek.

Leültek az asztal mellé, és Davey hideg hússal kínálta.

– Kihalt a kíváncsiság magából, Mary? – kérdezte. – Nem is érdeklődik, mit tettem egész nap? – Hangja kissé gúnyos volt, s a lány azonnal elpirult.

– Semmi közöm nincs hozzá, hogy hol volt – felelte a lány.

– Téved, igenis köze van hozzá. Egész nap beleavatkoztam az ügyeibe. Hiszen a segítségemet kérte.

Mary szégyenkezett, és alig tudta, mit feleljen.

– Még nem is köszöntem meg, hogy olyan gyorsan a fogadóba jött tegnap este – mondta –, s azt sem, hogy pihenést, nyugalmat biztosított nekem. Hálátlannak tarthat.

– Sohasem mondtam ezt. Csak a türelmét csodáltam. Még két óra sem volt tegnap éjjel, amikor jó éjt kívántam. Most már hét felé jár. Hosszú idő múlt el. A világ közben nem marad mozdulatlanul.

– Tegnap éjjel nem feküdt le, miután elbúcsúzott tőlem?

– Reggel nyolcig aludtam, aztán megreggeliztem, és azonnal útnak indultam. A szürke lovam lesántult, s a kisebbik állatot kellett használnom, a lassúbbat. Csiga módra ment a Jamaica Innig, s onnan North Hillbe.

– Ott is volt?

– Bassat úr ebédre hívott meg. Nyolcan vagy tízen voltunk jelen, és mindegyikünk rekedtre kiabálta magát. Hosszú ebéd volt, örültem, amikor véget ért... Abban mind megegyeztünk, hogy Joss Merlyn gyilkosa nem fog sokáig szabadlábon járni.

– Gyanakszik Bassat úr valakire? – kérdezte Mary óvatosan, és tányérjára szegezte a tekintetét. Az ételnek

most fűrészpor íze volt.

– Bassat úr kész arra, hogy akár magát is gyanúsítsa. Tízmérföldnyi körzetben mindenkit kihallgatott. Sok az olyan idegen, aki a múlt éjszakát a szabadban töltötte. Legalább egy-két hétig eltart, amíg mindenkit kifaggathat. Bassat úr nem riad vissza semmitől.

– Mit tettek a... a nénimmel?

– Mindkettejüket North Hillbe szállították ma reggel, és ott fogják eltemetni őket. Erről intézkednek, s magának nem kell törődnie vele. Ami a többit illeti – hát, majd meglátjuk.

– És a házaló? Szabadon engedték?

– Nem, lakat alatt őrzik, s egyfolytában átkokat üvölt. Nem törődöm vele. Maga sem, azt hiszem.

Mary félretette a villát, amelyet már ajkához emelt, s a húsfalatot érintetlenül tette vissza tányérjára.

– Hogyan érti ezt? – kérdezte védekezően.

– Ismétlem: tudom, hogy nem törődik a házaló sorsával. Meg is értem, hiszen alig láttam még kellemetlenebb frátert. Richardstól, a lovásztól tudom, hogy maga a házalóra gyanakodott a gyilkosság miatt, és ezt közölte is a földesúrral. Ezért gondolom, hogy nem izgatja a sorsa. Kár, nagy kár, hogy a bezárt szoba az ártatlanságát igazolja. Kitűnő áldozati bárány lett volna, és sok bajt, fáradságot takarított volna meg számunkra.

Folytatta az étkezést, de Mary csak piszkált az ételben, és amikor Davey újra kínálgatta, köszönettel visszautasította.

– Mit tett a házaló, hogy olyan nagyon ellenszenvesnek találja? – kérdezte kitartóan Davey.

– Egyszer rám támadt.

– Gondoltam. Ilyen fajta. Maga persze ellenállt.

– Azt hiszem, meg is sebesítettem. Másodszor már nem mert hozzám nyúlni.

– Értem... Mikor történt?

– Karácsony estéjén.

– Miután mi elváltunk?

– Igen.

– Kezdem érteni. Maga tehát nem tért vissza a fogadóba, hanem beleszaladt a fogadósba és bandájába.

– Úgy van.

– És magukkal vitték a partra?

– Kérem, Davey úr, ne faggasson tovább. Nem akarok arról az éjszakáról beszélni sem itt, sem a jövőben bármikor, bárhol. Vannak dolgok, amiket legjobb eltemetni.

– Rendben van, Mary, nem kell többet róla beszélnie. Magamat okolom, amiért hagytam, hogy egyedül folytassa az utat. De ha most magára nézek... a tiszta szemére, a magasra emelt fejére és a kemény kis állára... kevés nyomát látni annak, amit végig kellett szenvednie. A falusi vikárius szava talán nem sokat ér, de higgye el, nagy bátorságról tett tanúságot. Csodálom magát.

A lány fölnézett rá, s aztán félretekintett. Kenyérdarabot morzsolt ideges ujjaival.

– Ha a házalóra gondolok – folytatta a férfi, miután jócskán vett magának a szilvabefőttből –, nagy meggondolatlanság volt a gyilkos részéről, hogy nem vizsgálta meg a bezárt szobát. Lehetséges, hogy sürgős volt a menekülés, de egy-két perc aligha számított. Föltehetőleg alaposabb munkát végzett volna.

– Miáltal, Davey úr?

– Azzal, hogy a házalót is elintézte volna.

– Szóval... őt is megölhette volna?

– Úgy van. A házaló igazán nem dísze a vidéknek, és holtteste csak a férgek számára nyújtott volna táplálékot. Ez a véleményem. Azonkívül, ha a gyilkos tudta volna, hogy a házaló magát megtámadta, elég oka lehetett rá, hogy akár kétszer is megölje.

Mary levágott egy tortaszeletet, és lassan a szájába gyömöszölte. Azzal, hogy evést tettetett, sikerült nyugalmát megőriznie. Ösztöne azt súgta, hogy Davey úgy játszik vele, mint macska az egérrel. Végre már nem bírta tovább, és kibuggyant belőle a kérdés: – Szóval Bassat úr és a többiek kevés eredményt értek el eddig, s a gyilkos még szabadon jár?

– Ó, azért valamicskét haladtunk előre. A házaló például töredelmes vallomást tett, hogy mentse a bőrét. De a vallomás nem sokat segített. Részletesen elmondta, mi történt karácsony este a tengerparton, amiben – mondja – ő nem is vett részt. Ezenkívül úgy-ahogy sikerült összeállítani a hosszú hónapok bűntetteinek listáját. Elmondta, hogy éjszakánként szekerek érkeztek a fogadóba, és cinkostársai nevét is elárulta – már azokét, akiket ismert. A szervezet sokkal nagyobbnak látszik, mint eddig hitték.

Mary semmit sem szólt. Fejét rázta, amikor a férfi befőttel kínálta.

– Sőt arra is célzott a házaló – folytatta Davey –, hogy a fogadós csak névleg volt a banda vezére, és valaki mástól kapta a parancsokat. Ez persze egészen új fényt vet az ügyre. Az urak nagyon izgatottak lettek, és kissé megzavarodtak. Mi a véleménye a házaló elméletéről?

– Lehetséges.

– Úgy emlékszem, egyszer előttem is tett célzást erre.

– Meglehet, bár nem emlékszem rá.

– De tegyük föl, hogy igaz. Ebben az esetben az ismeretlen vezér és a gyilkos egyazon személy. Nem gondolja?

– De igen, ez lehetséges.

– Ez persze meglehetősen leszűkíti a problémát. Nem kell a banda söpredékével törődnünk, ha olyasvalakit kell hajszolnunk, akinek esze és egyénisége van. Látott valaha ilyen személyt a Jamaica Innben?

– Soha.

– Titkon járhatott oda, valószínűleg az éjszaka leple alatt, míg maga és nénje aludtak. Bizonyára nem az országúton érkezett, különben maga meghallotta volna a lódobogást. Természetesen az is lehetséges, hogy gyalogszerrel érkezett.

– Úgy van, az is előfordulhatott.

– Ebben az esetben az illetőnek jól kell ismernie a lápvidéket. Az egyik úr Bassatéknál azt fejtegette, hogy a gyilkosnak a közelben kell élnie – legalábbis olyan helyen, ahonnan gyalogosan vagy lóháton a fogadóba juthatott. Ezért akar Bassat úr tízmérföldnyi körzetben mindenkit kihallgatni, ahogyan a vacsora elején említettem. A háló összeszorul a gyilkos körül, és ha sokáig habozik, elcsípjük. Már befejezte? Nagyon keveset evett.

– Nincs étvágyam.

– Sajnálom. Hanna azt hiszi majd, hogy nem ízlett a húspogácsa. Meséltem már, hogy találkoztam ma egy régi ismerősével?

– Nem... nem mondta. Különben is, nincs barátom magán kívül.

– Köszönöm, Mary Yellan. Kedves bók volt, és megfelelően értékelem. De attól tartok, nem felel meg

egészen a valóságnak. Van még egy ismerőse, hiszen maga mesélte.

– Nem tudom, kire céloz, Davey úr.

– Ejnye, no. Hát nem a fogadós öccse vitte a launcestoni vásárra?

Mary keze ökölbe szorult az asztal alatt, és körme belemélyedt a tenyerébe.

– Joss Merlyn öccse? – ismételte, hogy időt nyerjen. – Azóta sem láttam. Azt hittem, elutazott.

– Nem, nem. Karácsony óta a környéken tartózkodik. Ő maga mondta. Sőt, amikor megtudta, hogy én adtam menedéket magának, eljött hozzám, és kért, hogy adjak át egy üzenetet, mely így szólt: Mondja meg neki, hogy nagyon sajnálom. – Nyilván a nénjére értette.

– Csak ennyit mondott?

– Többet is mondott volna, de Bassat úr félbeszakította.

– Bassat úr? Ő is jelen volt, amikor Jem magával beszélt?

– Hát persze. Többen voltak még a szobában. Közvetlenül a kastélyból való távozásom előtt történt, amikor a mai megbeszélést befejeztük.

– Miért volt ott Jem Merlyn is a megbeszélésen?

– Joga volt hozzá, mint az elhunyt öccsének. De nem látszott nagyon meghatottnak a haláleset miatt. Talán nem kedvelték egymást...

– Bassat úr... és a többiek... kifaggatták?

– Meglehetősen sokat beszélgettünk a nap folyamán. A fiatal Merlyn rendkívül értelmesnek látszik. Igen okosan válaszolgatott. Nyilván jóval több esze van, mint a bátyjának. Maga mondta, ugye, hogy kissé... veszélyes életmódot folytatott. Lovakat lopott, ha jól tudom.

Mary bólintott. Ujjával kusza mintákat rajzolt az

abroszra.

– Nyilván azért tette, mert nem akadt jobb foglalkozása – folytatta Davey. – De amikor alkalom nyílt rá, hogy az eszét használja, rögtön kihasználta, és nem illeti érte vád. Kétségtelen, jól megfizették érte.

A gyöngéd hang alaposan megviselte a lány idegeit. Tudta, hogy Davey teljesen legyőzte, és nem folytathatja a tettetést. Fölemelte arcát, szeme elhomályosult a kínzó hallgatás miatt, és esedezve nyújtotta ki a kezét.

– Mit tesznek majd vele, Davey úr – kérdezte. – Mit csinálnak vele?

A kifejezéstelen szempár rámeredt. A lány először látta, hogy árnyék esik rá, és szemében a meglepetés fénye csillan meg.

– Mit csinálnak vele? – ismételte meg Davey a kérdést.

– Miért tennének vele bármit is. Teljesen kibékült Bassat úrral, és nincs oka semmitől sem tartani. Aligha fogják a régi bűnöket a szemére hányni, most, amikor oly nagy szolgálatot tett nekik.

– Nem értem. Miféle szolgálatot?

– Kissé lassan működik az agya ma este, Mary. De talán én beszélek rejtélyesen. Hát nem tudta, hogy Jem Merlyn jelentette föl a bátyját?

A lány ostobán bámult rá, agya nem akart dolgozni. Megismételte Davey szavait, mint a gyermek, aki leckét magol.

– Jem Merlyn jelentette föl a bátyját...

Davey eltolta tányérját, és a kést-villát meg a többi holmit rendben a tálcára helyezte.

– Hát persze – folytatta –, legalábbis így mondta Bassat úr. Kiderült, hogy a földesúr volt az, aki Launcestonban karácsony estéjén beleütközött Jem Merlynbe. Magával

vitte North Hillbe. Próbát akart tenni. – Elloptad a lovamat – mondta neki. – Éppolyan lókötő gazfickó vagy, mint a bátyád. Jogom van arra, hogy holnap lecsukassalak, és tíz évig börtönben tartsalak. De szabadon engedlek, ha bizonyítékot hozol, hogy a bátyád valóban az a gazember, akinek én tartom. – Jem gondolkodási időt kért, de másnap este, amikor lejárt az idő, a fejét rázta. – Nem – felelte. – Fogja el csak ön, Bassat úr, ha akarja. Átkozott legyek, ha a törvény oldalára állok. – De a földesúr hirdetményt dugott az orra alá. – Ide nézz, Jem – szólt –, olvasd el, aztán beszélj! Karácsony este gyalázatos hajópusztítás történt, amihez fogható csak a *Lady of Gloucester* esete volt, tavaly télen Padstow fölött. No... meggondolod a dolgot? – Ami a történet további részét illeti, nem hallottam végig. Ne felejtse, nagy jövésmenés volt a kastélyban. Annyit azonban sikerült megtudnom, hogy Jem Merlyn, akit pedig bilincsbe vertek, mert makacskodott, az éjszaka folyamán megszökött. Csak tegnap reggel tért vissza, miután azt hitték, hogy sosem látják viszont. Egyenesen a földesúrhoz ment, és hűvösen, nyugodtan így szólt: – Hát jó, Bassat úr, megszerzem magának a bizonyítékot.

– Ezért mondtam az imént, hogy úgy látszik, neki több esze van, mint a bátyjának volt.

Davey mindent leszedett az asztalról, és a sarokba helyezte a tálcát. Aztán kényelmesen elhelyezkedett a magas támlájú, keskeny karszékben, és a kandalló felé kinyújtotta a lábát. Mary nem is látta a mozdulatait. Maga elé meredt. Úgy érezte, széthasad az agya. Davey mondanivalója úgy borította föl azt a sok bizonyítékot, amit Jem ellen hordott össze, mint a kártyavárat.

– Davey úr – mondta lassan. – Azt hiszem, én vagyok a

legnagyobb bolond, aki valaha Cornwallban született.

– Én is azt hiszem.

Száraz hangja, amely most éles volt a gyöngéd, lágy beszéd után, megalázónak tűnt a lány előtt.

– Akármi történik – folytatta Mary –, most már bátran és szégyen nélkül várhatom a jövőt.

– Örülök neki – szólt a férfi.

A lány kirázta haját az arcából, és ismeretségük óta először mosolygott. Az aggódás és a félelem eltűnt belőle.

– Mit tett vagy mondott még Jem Merlyn? – kérdezte.

Davey az órájára pillantott, és sóhajtva tette vissza a zsebébe.

– Bárcsak időm lenne rá, hogy elmondjam – felelte. – De sajnos, mindjárt nyolc óra. Az idő gyorsan múlik. Azt hiszem, egyelőre épp eleget beszéltünk Jem Merlynről.

– Csak egyet mondjon... amikor maga eltávozott a kastélyból... ő még ott volt?

– Ott. Sőt, az utolsó megjegyzése késztetett engem sietős távozásra.

– Mit mondott?

– Bejelentette, hogy még ma este meglátogatja a warleggani kovácsot.

– Davey úr, most tréfál velem.

– Csöppet sem. Warleggan messze van North Hilltől, de azért meg fogja találni a sötétben.

– De mi köze van magának ahhoz, hogy ő meglátogatja a kovácsot?

– Jem Merlyn meg fogja a kovácsnak mutatni azt a szöget, amit a Jamaica Inn mellett a réten talált. A szög patkóból származik; a kovács nyilván hanyagul végezte a munkát. A patkószög új volt, és Jem Merlyn, lótolvaj lévén, jól ismeri a lápvidék minden kovácsának munkáját.

– Ide nézzen – mondotta a földesúrnak. – Ma reggel ezt találtam a fogadó mögött, a réten. Maguk befejezték a tárgyalást, s nincs rám tovább szükségük. Engedelmével Warlegganba lovagolok, és Tom Jory arcába vágom ezt a szöget, hogy ilyen pocsék munkát végzett.

– No és? – kérdezte Mary.

– Tegnap vasárnap volt, ugye? Vasárnap pedig semmiféle kovács nem dolgozik, hacsak olyan megbízója nem akad, akit nagyon tisztel. Tegnap csupán egy utas járt Tom Jory kovácsműhelyében, hogy új patkószöget kérjen lesántult lova számára. Úgy hiszem, este hét óra felé járhatott az idő. Utána az utas folytatta útját a Jamaica Innbe.

– Honnan tudja mindezt? – kérdezte Mary.

– Mert az utas én voltam – felelte Davey.

Tizenhetedik fejezet

A szobában teljes volt a csönd. Ha a tűz éppoly erősen égett, mint előbb, váratlan, hűvös légáram áradt be. Arra vártak, hogy a másik szólaljon meg először. Mary hallotta, hogy Francis Davey nyel egyet. Végre az arcába nézett, és azt látta, amit várt: a vizenyős, nyugodt szempár rámeredt az asztalon át – de nem hűvösen, hanem forrón, izzón, a fehér álarcban végre nagyon is megelevenedve. Mary érezte, hogy a férfi mindent el fog mondani, de egyelőre nem szólt. Ragaszkodott a tudatlansághoz, mint valami védőpalásthoz, és időt akart nyerni, mert az idő maradt egyetlen szövetségese.

A férfi szeme végül mégis szóra bírta. Kényszeredetten mosolygott.

– Ma este szívesen rejtélyeskedik, Davey úr.

Davey nem felelt azonnal. A lány hallotta, hogy újra nyel, aztán előrehajolt a székben, és hirtelen témát változtatott.

– Ma este, mielőtt megérkeztem – szólt –, elvesztette a bizalmát irántam. Az íróasztal fiókjában megtalálta azt a rajzot, s ez megzavarta. Nem, ne higgye, hogy meglestem, nem szoktam a kulcslyukon át kémkedni. De azt észrevettem, hogy a papírlapot elmozdították. Maga eltöprengett, mint már előtte is sokszor: Miféle ember ez az altarnuni vikárius? – S amikor meghallotta lépteimet az ösvényen, odakuporodott a székbe, hogy ne kelljen az arcomba néznie. Ne húzódjon vissza tőlem, Mary. Nincs szükség többé tettetésre. Őszinték lehetünk egymáshoz.

Mary feléje fordult, aztán újra félrenézett. Olyan üzenet csillant a férfi szemében, amelyet szégyellt kiolvasni.

– Bocsásson meg, hogy az íróasztalába nyúltam – mondta. – Jóvátehetetlen vétek, magam sem tudom, hogyan tehettem. Ami a rajzot illeti, nem értek az ilyesmihez, és nem tudom, jó-e vagy rossz.

– Ne törődjék azzal, hogy jó-e vagy rossz. Az a kérdés, hogy megrémült-e tőle?

– Igen, Davey úr, megijedtem.

– És így szólt önmagához: Ez az ember a természet csúnya szeszélye. Az ő világa nem az én világom. – Ebben igaza volt, Mary Yellan. Én a múltban élek, amikor az ember nem volt olyan alázatos, mint manapság. Ó, ne gondoljon a történelem hőseire, a dolmányos, hegyes cipőjű, kardos emberekre – ők sohasem voltak a barátaim. De réges-rég, az idők kezdetén, amikor a folyók és a tenger egyek voltak, s a régi istenek jártak a dombokon...

Fölállt és a kandalló elé állt: szikár, fekete alakja, fehér haja, szeme s a hangja éppoly gyöngéd volt, mint amikor Mary először hallotta.

– Ha tudós lenne, talán megértene – folytatta –, de maga egy nő, aki már a tizenkilencedik században él, és ezért idegen az én beszédem. Igen, a természet szeszélye vagyok, de az időé is. Nem tartozom ide. Haraggal születtem a kor és az emberiség ellen. Nehéz békét találni a tizenkilencedik században. A csönd végleg elmúlt, még a hegyeken is. Azt hittem egykor, hogy a vallásban találom meg. De ez sem volt elég. Én nem vagyok Isten szolgája. Csak magamat szolgálom. Ez a ruha itt, ez álruha. Bandavezér, haramia létemre így lopózkodtam be az emberek közé. Nem érzi, milyen mélységesen ördögi ez? Egyszer talán még elmondom, hogyan kerültem Cornwallba; hogyan halt meg az igazi Francis Davey, aki velem egy hajón utazott Spanyolországból Angliába;

hogyan fogamzott meg ez a sátáni terv bennem... De majd később, ha az üldözés izgalmai elülnek. Előttünk az örökkévalóság. Nincs kocsink, se poggyászunk. Könnyedén utazhatunk, mint a régiek...

Mary fölnézett rá, keze a szék karfáját szorongatta.

– Nem értem magát, Davey úr.

– Dehogynem. Nagyon is jól megért. Most már tudnia kell, hogy én öltem meg a Jamaica Inn fogadósát és a feleségét is. A házaló sem maradt volna életben, ha tudom, hogy a házban van. Mialatt az imént beszéltem, maga szépen összeállította a történteket. Tudja már, hogy én irányítottam Joss Merlyn minden lépését, tettét, és ő csak névleg volt bandavezér. Éjjelente itt ültünk; ő abban a székben, ahol most maga, s előttünk az asztalon Cornwall térképe kiterítve. Joss Merlyn pedig, akitől az egész vidék rettegett, kalapját forgatta és idegesen feszengett, amikor beszéltem hozzá. Olyan volt, mint egy gyermek – teljesen tehetetlen az én parancsaim nélkül, szánalmas, ostoba eszköz, aki alig tudta, hogy mit is cselekszik. Hiúsága kapcsolt össze bennünket, s minél hírhedtebbé vált, annál jobban örvendezett neki. Jól dolgoztunk, és ő kitűnően szolgált. Senki fia nem tudott a kapcsolatunkról.

– Maga volt az a banánhéj, Mary, amelyen elcsúsztunk. Nagy, kérdő szeme, bátor, kíváncsi kis lénye idecsöppent közénk, és éreztem, hogy közel a vég. Különben is végét járta már a játszma, és ideje volt, hogy abbahagyjuk. Milyen kellemetlen volt számunkra a maga bátor lelkiismerete, és mennyire becsültem érte! Én voltam az, aki abban az üres vendégszobában rejtőzött akkor éjszaka. Maga meghallotta, hogy valaki van ott, leosont a konyhába, és észrevette a gerendán függő kötelet. Ez volt az első lépés ellenünk.

– Aztán kilopózott a lápvidékre a nagybátyja után, aki velem találkozott Roughtornál; de nyomát vesztette a sötétségben, majd belém botlott, és a bizalmasává tett. Barátja lettem, s jó tanácsot adtam, nem? Még a bíró sem adhatott volna jobbat, higgye el. Joss Merlyn semmit sem tudott a mi furcsa kis szövetségünkről, de nem is értette volna. Saját maga okozta a halálát engedetlensége révén. Én fölismertem a maga elszántságát, és tudtam, hogy az első adandó alkalommal följelentené őt. Ezért úgy terveztem, hogy Joss Merlyn ne adjon erre módot, és idővel majdcsak eloszlik a maga gyanúja. De az az ostoba fickó leitta magát karácsony estéjén, s hebehurgya őrült módján föllázította az egész vidéket. Ekkor már tudtam, hogy elárulta magát, és a fenyegető bitófa előtt kijátssza az utolsó kártyáját, és meg fog engem nevezni mint főnökét. Ezért kellett meghalnia – és az asszonynak is, aki árnyékként követte. És ha maga is ott lett volna a Jamaica Innben azon az éjszakán, hát magának is... Nem. Maga nem halt volna meg.

Lehajolt, megfogta a lány kezét, és talpra állította úgy, hogy a lány egy magasságban volt vele, s a szemébe nézett.

– Nem – ismételte. – Magát nem öltem volna meg. Velem jött volna, mint ahogyan ma este is velem fog jönni.

A lány rábámult, és a szemét figyelte. Semmit sem mondott ez a szempár – hideg volt és tiszta, mint máskor –, de a férfi szorítása erős volt és határozott, mintha nem akarná sohasem elengedni.

– Nem mond igazat – felelt Mary –, megölt volna. Éppúgy, mint ahogy most is meg akar ölni. Nem megyek magával.

– Inkább a halált választja, mint a becstelenséget, mi? –

kérdezte a férfi gúnyosan, és mosolya megbontotta arcának eddigi mozdulatlanságát. – Ne féljen, nem fogom ilyen válaszút elé állítani. Maga még a régi könyvekből tanulta meg, milyen is a világ, és azt hiszi, hogy a gonosz embereknek kis szarvuk van a homlokukon, patát viselnek, és tüzet fújtatnak az orrlyukaikon át. Maga veszélyes ellenfélnek bizonyult, és jobb, ha az én oldalamon marad. Nagyon fiatal, és van valami furcsa báj magában, amit nem szeretnék elpusztítani. Különben is, később majd újra fölvehetjük régi barátságunk fonalát, amely ma este egy kicsit összekuszálódott.

– Joga van hozzá, hogy úgy bánjon velem, mintha gyerek vagy bolond lennék – válaszolta Mary. – Mind a kettő voltam, amióta azon az estén megismerkedtünk. De bármiféle barátság közöttünk most már nevetséges, gúnyos gyalázatnak tűnik. Amikor tanácsot adott, alig száradt meg a kezén egy ártatlan ember vére. Joss Merlyn legalább becsületes volt bizonyos fokig: ittasan vagy józanul beleüvöltötte a világba bűneit, álmodott róluk éjjelente, és rettegett tőlük. De maga... maga Isten szolgájának ruháját öltötte magára, hogy az a gyanú elől megvédje. És maga merészel barátságról beszélni...

– Lázadása még jobban tetszik, Mary Yellan – szólt a férfi. – Van valami tűz magában, ami csak a nagyon régi asszonyokban volt meg. A maga barátságát nem szabad félredobnom. Készen van? A köpenye a hallban függ. Várok.

A lány a fal felé hátrált, szemét az órára szegezte. De a férfi még mindig csuklóját fogta, és most még erősebben szorult rá a két keze.

– Értsen meg, kérem – mondta Davey gyöngéden –, a ház üres, és a sikoltozásnak semmi értelme nem volna.

Senki sem hallaná. A jó Hanna kandallója előtt ül már. Én pedig erősebb vagyok, mint gondolja. A szegény kis fehér menyét gyöngének és törékenynek látszik. De Joss Merlyn ismerte az erőmet. Nem akarom bántani, Mary, vagy megrontani azt a furcsa szépségét. De ha ellenáll, kénytelen leszek rá. Jöjjön! Hol az a kalandos szellem, amit annyiszor bebizonyított? Hol a bátorsága, az elszántsága?

Mary az órán látta, hogy a férfi máris túllépte a mondott időt, és sürgős lehet számára a távozás. Jól leplezte türelmetlenségét, de Mary mégis fölfedezte egy-egy szemrebbenésben és összeszorított ajkában. Fél kilenc volt, Jem most már biztosan beszélt a warleggani kováccsal. Tizenkét mérföldnyi út van közöttük. Jem nem olyan bolond, mint ő maga volt.

Gyorsan gondolkodott, a siker és a kudarc esélyeit mérlegelte. Ha most Francis Daveyvel tart, ez kétségtelenül teher is lesz a férfi számára, és lassítja a menekülést. A hajsza szorosan a nyomába fog eredni, és az ő társasága a végén biztosan elárulja. Ha visszautasítja az ajánlatot – kést döfhet a szívébe.

Bátornak nevezte, és kalandos szellemére hivatkozott. Látnia kellett Daveynek, hogy mire volt képes ez a bátorság, s hogy az életét is kockáztatta. Ha a férfi őrült – mert Mary annak tartotta –, akkor épp az őrültsége fogja a vesztét okozni. De ha nem őrült, akkor is teher lesz az ő számára a szökésben. Női ravaszságát kell majd fölhasználnia a férfi éles esze ellen. Végül is mellette volt az igazság és az Istenbe vetett hit. Míg a férfi önmaga teremtette pokolban élt, kitaszítottan.

Mary Daveyre mosolygott, és a szemébe nézett. Már döntött.

– Magával megyek – mondta –, de a végén megbánja. Ne felejtse, én vagyok az a bizonyos banánhéj...

– Jöjjön akár mint barát, akár mint ellenség, nem számít. Lehet, hogy malomkő súlyával fog a nyakamra nehezedni – de annál jobban szeretem. Hamarosan félre fogja dobni szeszélyeit, és annak a civilizációnak ostoba, szegényes kis díszeit, amiket gyerekkorában öltött magára. Majd megtanítom az igazi életre, Mary, amit négyezer éve nem éltek már a férfiak és nők.

– Nem jó útitársnak fog találni – mondta a lány.

– Ki beszél útról? A lápvidéken vágunk át, a hegyeken, a grániton meg a hangán át menekülünk, mint a régi druidák.

A lány majdnem elnevette magát, de a férfi az ajtóhoz fordult, és kinyitotta előtte. Mary kissé gúnyosan meghajolt, és kilépett a folyosóra.

Szilaj kalandvágy fogta el. Nem félt a férfitól és az éjszakától sem. Most már semmit sem bánt; a férfi, akit szeretett, szabad, és nem terheli véres bűn. Szerethette szégyen nélkül, s akár a világba is kiálthatta volna ezt a szerelmet, ha úgy akarja. Már tudta, hogy Jem mit tett érte, és egyszer majd eljön újra. Képzeletében látta, ahogyan üldözésükre indul, hallotta kihívó, diadalmas kiáltását.

Követte az istállóba Francis Daveyt, ahol a fölnyergelt lovak várakoztak. Mary erre nem számított.

– Hát nem a kiskocsin akar menni? – kérdezte.

– Elég teher maga így is – válaszolta a férfi. – Könnyedén és szabadon kell utaznunk. Tud maga lovagolni, minden farmon született lány tud. Majd én fogom a kantárt, ha kell. Nem ígérhetem, hogy gyorsan haladunk, mert a szürke, mint tudja, lesántult, a másik ló meg épp eleget fáradt ma. Hé, Nyugtalan – szólt most a

szürke mén felé –, ez a váratlan menekülés a te hibád. A réten hagytad a patkószögedet, és elárultad ezzel a gazdádat. Büntetésül nőt kell a nyergedben hordanod.

Az éjszaka sötét volt, kellemetlen nyirkosság terjengett a levegőben, és hűvös szél támadt. Az égboltot alacsonyan szálló felhők borították. A hold is rejtve maradt. Útközben nem lesz semmi fény, s a lovak észrevétlenül mehetnek. Az éjszaka Daveynek kedvezett. Mary a nyeregbe szállt, és azon tűnődött, hogy egy hangos kiáltás fölébresztené-e az alvó falucskát. De alig futott végig ez az ötlet az agyán, máris érezte a férfi kezét, hogy a kengyelvasba segítse, s amikor lenézett rá, látta, hogy szeme acélosan villan meg a fekete sapka alatt. Davey fölemelte a fejét, és mosolygott.

– Könnyelmű dolog lenne, Mary – mondta, mintha kiolvasta volna a gondolatait. – Az altarnuni nép korán fekszik. Mire fölébrednének és a szemüket dörzsölnék, én már messze járnék a lápvidéken, és maga... maga ott feküdne az arcán, a nedves fű lenne párnája, s fiatalsága, szépsége örökre elpusztulna. No, menjünk. Ha keze-lába fázik, a lovaglás úgyis fölmelegíti. Nyugtalan jól viszi majd a lápon át.

A lány nem felelt, csak megfogta a kantárt. Már látta, hogy úgysem tudna elmenekülni, végig kell csinálnia a játszmát. A férfi fölült a barna kancára, és mindkét ló gyeplőjét megragadta. Mint két zarándok indultak el a különös útra.

Ahogy elhaladtak a néma templom mellett, a vikárius nagy ívben meglengette a kalapját.

– Hallania kellett volna, ahogy prédikálok nekik – mondta halkan. – Pont úgy ültek ott a padsorokban, ahogy lerajzoltam őket. Szájukat eltátották, de a lelkük mélyen aludt. A templom csak fedél volt a fejük fölött, négy kőfal,

melyet valamikor emberi kéz megáldott, s azt hitték, ettől szent lett. Fogalmuk sincs arról, hogy az alapkő alatt pogány elődeik csontjai nyugszanak, és az öreg gránitoltáron áldozatokat mutattak be, sokkal régebben, mint Krisztus feláldozta magát a kereszten. Sokszor álltam éjfélkor a templomban, Mary, és a csendet hallgattam. Moraja van a csendnek, és a nyugtalanság suttogása hangzik, mely a föld mélyéből ered, és semmit sem tud a templomról és Altarnunról.

Szavai visszhangra találtak a lány szívében, s messzire röpítették, vissza a Jamaica Inn sötét folyosójára. Eszébe jutott, ahogy ott állt, halott bácsija pedig a lába előtt hevert. Félelem és iszonyat lengte körül a falakat, melynek oka a régmúltban rejlik. A fogadós halála csak a dolgok ismétlődése volt, olyanoké, melyek az idők kezdete előtt történtek a dombon, ahol a Jamaica Inn helyén semmi sem volt, csak pusztaság és elszórt sziklák. Mary akkor úgy érezte, mintha egy hideg, nem is emberi kéz érintené. Most pedig, ahogy Francis Daveyre néz, látja fehér haját, szemét – azokat a szemeket, melyek képesek meglátni a múltat.

Nemsokára a lápvidék szélére értek, és a gizgazos csapásra, amely a gázlóhoz vezetett. Mögötte, a patakon túl terült el a lápvidék nagy fekete szíve, ahol már nem akadt ösvény vagy csapás, csak a durva, süppedős fű és a szikkadt hanga. A lovak újra meg újra megbotlottak egy-egy kőben, vagy besüppedtek a mocsarat körülvevő lágy, nyúlós talajba. De Davey jól haladt, ismerte a lápot: egy pillanatig tűnődve habozott az alatta elterülő füves részt figyelve, aztán elfordult, és kemény, szilárd talajra vezette

Maryt.

Szirtek emelkedtek körülöttük, és eltakarták a hátrahagyott világot. A két lovas eltűnt a hullámzó dombok között. Szorosan egymás mellett haladva lépkedett a két ló a halott harasztban.

Mary reményei tünedezni kezdtek, amikor hátranézett a fekete hegyek felé. Hosszú mérföldek nyúltak el közte és Warleggan között, s North Hill már szinte egy másik világhoz tartozott. Furcsa, ősrégi varázs honolt a lápon, amely végtelenné és beláthatatlanná tette. Francis Davey ismerte a titkát, és úgy haladt, mint a vak ember otthona felé.

– Hová megyünk? – kérdezte a lány végre. A férfi felé fordult, mosolygott a széles karimájú kalap alól, és észak felé mutatott.

– Eljön az idő, amikor a törvény képviselői járják majd a cornwalli partvidéket – magyarázta. – Emlékszik? Ezt mondtam utolsó közös utunkon is, amikor Launcestonból mentünk hazafelé. De ma és holnap este nem kell ilyesmitől tartanunk. Csak a sirályok és a vadmadarak tanyáznak a szirteken Bodcastle és Hartland között. Az Atlanti-óceán már régi barátom; szilaj és kegyetlen tenger, de a barátom. Hallott már eleget hajókról, ugye? Bár az utóbbi időben nem mer róluk beszélni. Hát hajó visz el bennünket Cornwallból.

– Elhagyjuk Angliát?

– Mi mást tehetünk? Szökevény vagyok. Meg fogja ismerni Spanyolországot, Mary, és Afrikát is – és megismerkedik majd a napfénnyel. Érzi majd a sivatag homokját léptei alatt. Nem is nagyon számít, hová megyünk, ha egyszer elhagytuk Angliát. Maga választhat. Miért mosolyog, és miért csóválja a fejét?

– Fantasztikus és lehetetlen dolgokat beszél, Davey. Éppolyan jól tudja, mint én, hogy az első alkalommal megszököm magától, talán már az első faluban. Ma este csak azért tartok magával, mert különben megölne. De holnap vagy máskor, a nappal fényében, emberek közelében éppolyan tehetetlen lesz, mint amilyen én vagyok most.

– Ahogy gondolja, Mary. Fölkészültem erre is. De azt, úgy látszik, elfelejti, hogy Cornwall északi partja mennyire különbözik a délitől. Maga Helfordból származik, ahol nyájas rétek kanyarognak a folyó partján, ahol egymást követik a kis falvak s az út menti házak. Az északi part nem ilyen barátságos, amint látni fogja. Magányos és úttalan, mint ez a láp, és amíg meg nem érkezünk abba a biztos menedékbe, amelyet kiterveltem, rajtam kívül senki fiát nem fog látni.

– Hát jó – mondta Mary, de hirtelen félelem fogta el. – Tegyük föl, a tengerpartra érünk, fölszállunk arra a hajóra, és elhagyjuk Angliát. De akármelyik országba megyünk, Afrikába vagy Spanyolországba, azt hiszi, hogy nem fogom leleplezni magát? Hogy nem jelentem föl mint gyilkost?

– Addigra már elfelejti, Mary Yellan.

– Sohasem tudom elfelejteni, hogy megölte az anyám testvérét...

– Még annál is többet. Elfelejti a lápot, a Jamaica Innt, azt a téveteg estét, amikor először találkoztunk, a könnyeit a launcestoni országúton és azt a fiatalembert, aki a könnyeket okozta.

– Szeret személyeskedni, Davey úr.

– Szeretem, ha érzékeny pontját érinthetem. Kérem, ne harapdálja az ajkát, és ne ráncolja a homlokát. Olvasok a

gondolataiban. Jobban ismerem a női álmokat, mint gondolja. Ezért vagyok előnyben Jem Merlynnel szemben.

Újra mosolygott, és álarca mintha fölszakadt, megrepedt volna. A lány elfordult, hogy ne is lássa a durva tekintetet.

Némán lovagoltak tovább, és kis idő múltán Mary úgy érezte, hogy az éjszaka még sötétebb lesz, és a levegő fülledtebbé válik. Már nem látta a hegyeket maga körül. A lovak kényesen, vigyázva lépkedtek, újra meg újra megálltak, felhorkantak, mintha félnének, és bizonytalanná vált volna a lépésük. A talaj süppedős, mocsaras volt, és bár Mary nem látta a környező vidéket, érezte, hogy ingovány veszi körül őket.

Ez magyarázta meg a lovak félelmét. Mary útitársára pillantott, hogy kitalálja, milyen kedvében van. A férfi előredőlt nyergében, és szemét a sötétségbe meresztette, amely minden pillanatban sűrűbbé vált. Mary látta, hogy arca megfeszült, száját keményen összeszorította, és minden idegszálát megfeszítette most, hogy új veszélybe kerültek. A ló idegessége Maryre is átragadt. Az ingoványos, mocsaras vidékre gondolt, ahogyan nappal látta: a barna cserje, mely teng-leng a szélben, és mögötte a magas, karcsú nád, amely a szél leheletére remeg és susog, összezsúfolódva, mintha egy erő mozgatná valamennyit, s lent a fekete víz, mely csendben várakozik. Tudta jól, hogy még a lápvidék népe is eltévedhet az ingoványban, megbotolhat, elsüllyedhet. Francis Davey ismerte a lápot, de ő sem volt csalhatatlan, és ő is elveszítheti az utat a fekete éjszakában.

A patak szinte dalol, ahogy csörgedezik, hangját sokszor mérföldnyire is elhallani. De az ingovány vize néma. Az első téves lépés az utolsó is lehet. A lány idegei pattanásig feszültek, és félig tudatosan már készen volt arra, hogy

kiugorjék a nyeregből, ha lova hirtelen megbotlik, és kínlódva kapálódzik a hínárban. Hallotta, hogy a férfi nagyot nyel. Ez az ismert kis hang csak fokozta félelmét. Davey jobbra-balra kémlelt, s kalapját levette, hogy jobban lásson. Veríték csillogott halántékán. Mary látta, hogy nyirkos pára emelkedik föl a talajról. Érezte a nádas savanykás, rothadó illatát. Aztán egyszerre sűrű ködfal állta útjukat, fehér, félelmes gát, amely minden illatot és hangot elnyelt.

Francis Davey megrántotta a közös kantárt. A lovak remegve, horkanva álltak meg: a lágyékukról fölszálló gőz egybevegyült a talaj párájával.

Vártak egy kis ideig, mert a mocsárvidéken a köd éppoly gyorsan oszlik el néha, mint ahogy előbukkant, de ezúttal nem tisztult ki a levegő, s a köd úgy szőtte be őket, mint valami pókháló.

Francis Davey Maryhez fordult. Kísértetiesnek látszott, ahogy a köd szemöldökére, hajára ülepedett, fehér, lárvaszerű arca pedig kifürkészhetetlen volt, mint mindig.

– Az istenek mégis ellenem fordultak – mondta. – Ismerem az ilyen ködöt, tudom, órákig eltarthat, míg eloszlik... Őrültség lenne folytatni az utat. Várnunk kell hajnalig.

A lány semmit sem szólt. Újra remény támadt benne. De aztán eszébe jutott, hogy a köd nemcsak az üldözött vadat, de az üldözőket is megtéveszti.

– Hol vagyunk? – kérdezte.

A férfi válasz helyett újra megfogta a közös kantárt, és bal felé terelte a lovakat, el a mély talajtól, amíg a süppedős, füves földről keményebb, kavicsos talajra nem értek. A fehér köd követte őket.

– Itt végre megpihenhet, Mary – mondta. – Holnap a

nagyvilág vár ránk, de ma még a Roughtoron alhat.

A lovak görnyedten, fáradtan kapaszkodtak a ködből ki a fekete dombok felé.

Később Mary a köpenyébe burkolózva, bábuként ült egy üreges sziklának támaszkodva. Térdét állig fölhúzta, és szorosan átkulcsolta a karjával; de a hűvös levegő még így is utat talált a köpeny redőibe, és testét borzongatta. A szirt hatalmas, cikcakkos teteje az égbolt felé fordulva, koronás királyként emelkedett ki a ködből. Alatta a felhők tömör mozdulatlanságban várakoztak, mint valami áthatolhatatlan fal.

A levegő itt kristálytiszta volt, és szinte megvetette az alanti világot, ahol az élőlények párában fulladoznak és botorkálnak. Szél támadt, mely a szikláknak suttogott és a hangát simította végig. A légáram éles volt, mint a borotva, és zengett, visszhangzott az üregekben. Ezek a neszek egybevegyültek, és furcsa zajjá nőttek. De aztán váratlanul elhalt minden, s újra a régi, halálos csönd szállt le a szirtre. A lovak a kiugró szikla alatt találtak menedéket; összedugták a fejüket, de így is nyugtalankodtak, újra meg újra a gazdájuk felé fordulva. A férfi néhány lépésnyire ült a lánytól. Mary néha érezte, hogy a fehér szempár végigméri. Állandóan feszülten figyelte, készen a támadásra; ha a férfi megmoccant a kőtömbön, a lány lekapta kezét térdéről, és ökölbe szorított ujjakkal várt.

Davey jó éjt kívánt. De Mary tudta, hogy ma éjjel nincsen alvás. Küzdenie kell az álom ellen, ha az lassan, lopva próbálná meglepni, kézzel-lábbal, idegekkel kell harcolnia, mintha ellenség volna. Tudta, hogy hirtelen

foghatja el a fáradtság álmosító mámora, mielőtt egyáltalán észrevenné. S később majd arra ébred, hogy a férfi hideg ujjai fonódnak torkára, és sápadt arca mered föléje. Látja majd a rövidre nyírt, fehér hajat, és a máskor nyugodt, kifejezéstelen szemben félelmes fény villan – amilyet látott már egyszer. Ez volt Davey királysága, ez a hely itt egyedül a csöndben, ahol a nagy, torz szirtek eltakarják, és a fehér pára beburkolja.

Egyszer hallotta, hogy a férfi a torkát köszörüli, mintha beszélni készülne – és ekkor jutott eszébe, milyen távol vannak az élet valóságától: két lény az örökkévalóságban lebegve. Úgy érezte, lidérc ül a mellén, nincs ébredés, és hamarosan elsüllyed a férfi árnyékában.

Davey semmit sem szólt. A nagy csöndben újra csak a szél hangja uralkodott. Hangosabban... halkabban... mintha valaki nyöszörögne a szirtek között. Új szél volt ez, nem más vidékről érkezett, hanem maguk a sziklák teremtették, és a talaj a sziklák alatt. Benn dalolt a barlangok és hasadékok üregeiben – először mint halk sóhaj, később mint síró, vinnyogó panasz. Úgy játszott a levegővel, mintha a halál kórusát szólaltatná meg.

Mary beburkolózott a köpenyébe, és a fülére húzta a kámzsát, hogy ne hallja a neszt. De a szél megerősödött, belekapott hajába, és a légáram süvítve nyargalt be mögötte a barlangba.

Lent a szirt alatt a nehéz köd makacsul tapadt a talajhoz, sehol egy szellő, mely odébb görgetné a felhőket. De fönt a szirttetőn a szél toporzékolt és sírt, régi vérontás és pusztulás emlékei fölött jajongva. Duhaj, elfeledett lárma visszhangzott a gránittömbök között. Képzeletében ezernyi hang susogását, ezernyi láb dobbanását hallotta, és láthatta, hogy a sziklák emberekké válnak. Arcuk nem

emberi volt – öregebbek, mint az idő; vésett, árkolt arcok, mint a gránittömbök. Olyan nyelven beszéltek, amit nem tudott megérteni, s kezük-lábuk madárkaromhoz hasonlított.

Kőszemüket felé fordították, és átnéztek rajta, mintha észre sem vették volna. A lány úgy érezte magát, mint falevél a szélben, amely cél nélkül lebeg, miközben a kőistenek éltek és szenvedtek, mint az ókor szörnyetegei. Felé közeledtek sűrű sorban, nem látták és nem hallották, egyre csak közeledtek. Dobbanó léptekkel rontottak rá, hogy elpusztítsák. Hirtelen fölsikoltott és talpra ugrott. Minden idegszála lüktetett, rángatózott.

A szél közben elült, csak szellő érte a haját. A gránittömbök mögötte tornyosultak, sötéten, mozdulatlanul, mint az imént. Francis Davey kezére támasztotta az állát, és figyelt.

– Elaludt – szólalt meg.

A lány a fejét rázta, agya még mindig a lidérces álommal küzdött, amely mintha nem is lett volna álom.

– Maga nagyon fáradt – folytatta a férfi. – Mégis ragaszkodott ahhoz, hogy megvárja ébren a hajnalt. Alig múlt éjfél, s hosszú az idő virradatig. Engedjen a természetnek, Mary, és pihenjen. Azt hiszi, bántani akarom?

– Semmit sem hiszek, de nem tudok aludni.

– Egészen átfázott. Itt, ahol én ülök, valamivel jobb, mert a sziklarepedés légárama ide nem ér el. Jobb lenne, ha mellém feküdne, és melegítenénk egymást.

– Nem, köszönöm, nem fázom.

– Csak azért ajánlottam, mert ismerem az éjszakát – mondta. – A leghidegebb órák hajnal előtt következnek. Nem teszi bölcsen, ha egyedül üldögél ott. Jöjjön,

támaszkodjék rám, s aludjék el, amikor szükségét érzi. Eszem ágában sincs... és nem is vágynék arra, hogy magához nyúljak.

A lány tagadón rázta a fejét, és karját összefonta a köpeny alatt. Nem láthatta a férfi arcát, mert árnyékben ült, de Mary érezte, hogy mosolyog a sötétségben, és lenézi a félelme miatt. Igaza volt Daveynek: fázott, és egész teste meleg után vágyott, de nem akar közeledni hozzá menedékért. Keze teljesen elzsibbadt, s a lábát is alig érezte, mintha már nem is hozzá tartozna. Agya újra meg újra álomba kókadt, és a férfi abban folyton-folyvást megjelent: hatalmas, torz alak, fehér szem, fehér haj, torkát simogatta és fülébe suttogott. Új világba érkezett álmában, amely megtelt a Davey-féle alakokkal, s folyton kinyújtott karral állták el az útját. De mikor újra fölébredt, az arcát érő hűvös szél emlékeztette a valóságra. Semmi sem változott. A sötétség, a köd és az éjszaka ugyanúgy ott rémlett fölötte, s alig valami idő múlt el a legutóbbi ébrenléte óta.

Néha – mikor újra meg újra elbóbiskolt – Spanyolországban járt a férfival, aki hatalmas, bíborvörös virágokat szedett, s közben folyton mosolygott rá. Ő el akarta dobni a virágokat, de azok a szoknyájába kapaszkodtak, mint az indák, a torkára kúsztak, és halálos, mérges ölelésben fojtogatták.

Máskor egy kocsiban utazott Davey mellett. A kocsi zömök kis szörnynek látszott. A négy fal rájuk csukódott, nyomódott, s testükből kiszorított minden életet és leheletet, amíg végre laposan, megtörve és szétroncsolva feküdtek egymás mellett, mint földrengés után a széthányt kövek az örökkévalóságban.

Ebből az utolsó álomból lidérces valóságra ébredt;

érezte, hogy a férfi keze a szájára tapadt. Ezúttal nem tévelygő agyának játéka volt ez, hanem a komor valóság. Védekezni, küzdeni próbált, de a férfi keményen fogta, és rekedten csöndre intette.

Hátracsavarta a karját, és megkötözte. Nem sietett, és nem volt durva, nyugodtan és hűvösen dolgozott; saját övét használta gúzsnak, amely nem okozott fájdalmat, de megfelelt a célnak. A férfi végigsimított Mary csuklóján, hogy meggyőződjön az öv nem sérti-e föl a bőrét.

A lány tehetetlenül figyelte, és Davey tekintetét kutatta, mintha abból kiolvashatná a szándékát.

A férfi ezután zsebkendőt vett elő kabátzsebéből, összehajtotta és a lány szájára kötötte úgy, hogy Mary nem tudott beszélni vagy segélyért kiáltani. Amikor ezt befejezte, talpra segítette. A lába szabad volt, így a férfi a sziklákon túl a lejtős útra vezette.

– Mindkettőnk érdekében kellett ezt tennem, Mary – mondta Davey. – Amikor tegnap este elindultunk, nem számítottam a ködre. Ha elvesztem ezt a játszmát, a köd lesz az oka. Figyeljen csak... s akkor megérti, miért kötöttem gúzsba, és miért menekülhetünk meg, ha csöndben marad.

A dombtető szélén állt, s a lány karját megfogva, lemutatott a fehér pára felé.

– Figyeljen csak! – mondta újra. – A maga hallása talán élesebb, mint az enyém.

Mary most már sejtette, hogy tovább aludt, mint gondolta, mert a sötétség hasadozni kezdett a fejük fölött, és lassan hajnalodott. A felhők alacsonyan szálltak, lassan kúszva az égen át. Kelet felé halvány izzás jelezte a sápadt, vonakodóan kelő napot.

Lent az ingoványt még mindig köd takarta, mint valami

nehéz takaró. A lány tekintetével a férfi karjának irányát követte, de semmit sem látott, csak ködöt és ázott bozótot. Tovább hallgatózott. Messze, a köd alól nesz támadt, mely kiáltás hívásféle lehetett. Először túlságosan távoli volt ahhoz, hogy pontosan fel lehessen ismerni, és furcsán éles, mintha nem is emberé lenne. De aztán közeledett, és ez izgalommal töltötte meg a levegőt. Francis Davey a lányhoz fordult. A köd még mindig ott fehérlett a szempilláin és a haján.

– Tudja, mi ez? – kérdezte.

A lány rábámult, és fejét rázta, de nem is tudott volna felelni, hiszen be volt kötve a szája. Még sohasem hallott ilyen kiáltást. A férfi mosolygott – lassú, komor mosoly volt, amely mint sebhely húzódott végig az arcán.

– Egyszer már hallottam, és mégis elfelejtettem, hogy a földesúr vérebeket tart a birtokán. Kár, mindkettőnk számára kár, hogy erről megfeledkeztem.

A lány megértette. De aztán rémülten nézett a férfira, majd a két lóra, melyek türelmesen várakoztak, mint két sziklatömb.

– Igen... – mondta a férfi, Mary pillantását követve. – Szabadon kell engednünk a lovakat. Leküldjük a két állatot az ingoványba. Már nem vehetjük hasznukat, s csak a nyakunkra hoznák a falkát. Szegény Nyugtalan, te újra elárulnál.

A lány elszoruló szívvel figyelte, hogyan engedi el a férfi a két állatot; a domb meredek lejtőjéhez bevezette mindkettőt. Aztán lehajolt, kavicsokat markolt föl, és kőzáport zúdított a két állat lágyékára, mire a szerencsétlen állatok csúszva-botladozva menekültek a bozótos domboldalon. A férfi folytatta a dobálást, mire a két állat ösztönétől hajtva, rémülten horkantva bukdácsolt,

félig csúszva a lejtőn. Közben tömbök és földbuckák váltak la a dombról, és görögtek a nyomukba, míg a két állat végleg el nem tűnt a fehér párában. A kopófalka mély, makacs vonítása egyszerre közelebbről hallatszott. Francis Davey hirtelen Maryhez futott, letépte magáról a hosszú, fekete kabátot, amely térdéig ért, és kalapjával együtt a hanga közé hajította.

– Jöjjön! – mondta. – Akár barát, akár ellenség, most megosztjuk a veszélyt.

Mászni kezdtek fölfelé a sziklák között. Davey átkarolta a lányt, mert Mary csak ügyetlenül tudott kapaszkodni hátrakötözött keze miatt. Mélyen belegázoltak a szikkadt, fekete hangába, és így kanyarogtak hasadékok, sziklák között egyre magasabban a Roughtor csúcsa felé. Itt, a csúcs közelében a gránitsziklák hatalmasan tornyosultak előttük. Mary kifulladva lerogyott az egyik kőtömb tövébe, teste vérzett, ahol a bozót menet közben fölsértette. A férfi egy kissé följebb szilárd talajt keresett az üreges, barlangos sziklán. Aztán lenyúlt feléje, s bár a lány a fejét rázta, jelezve, hogy nem bírja tovább, mélyebbre hajolt, és talpra rántotta. Letépte az övet a kezéről és a zsebkendőt a szájáról.

– Meneküljön, ahogyan tud! – kiáltotta Davey. Szeme izzott sápadt arcában, és fehér haja lobogott a szélben. A lány egy tízlábnyi magasan kiugró tömbre kapaszkodott, kimerülten lihegve, miközben a férfi továbbkúszott, s szikár, fekete alakja piócaként tapadt a sziklára. A kopók üvöltése pokolian hangzott föl a ködtakaró alól. A kutyák kórusát most férfiak kiáltozása és izgatott lárma erősítette, ami annál szörnyűbb volt, mert a hangforrás láthatatlan volt. A felhők gyorsan szálltak az égen, és a nap sárga korongja előbukkant a ködfátyol fölött. A pára kettévált és

oszladozni kezdett. Kanyargó, füstös oszlopokban szállt föl a talajról, s a rohanó felhőbe kapaszkodott. A talaj, amelyet oly sokáig borított el, most sápadtan, félénken bámult az égre. Mary lenézett a meredek lejtőre. Kis emberpontok álldogáltak, térdig a bozótba süppedve. A nap sugarai megcsillantak rajtuk. A barnavörös kopók vonítottak a szürke grániton, és úgy szaladgáltak ide-oda, mint fejvesztett, dühös patkányok.

Az emberek gyorsan közeledtek az ösvényen. Körülbelül ötvenen lehettek. Izgatottan mutogattak a sziklatömbök felé, a kopók vonítása visszhangzott a hasadékokban és üregekben.

A felhők is eloszlottak, mint a ködpára, és tenyérnyi égbolt kéklett a fejük fölött.

Valaki újra fölordított, és az egyik férfi, aki Marytől alig ötvenméternyire térdelt, vállához emelte puskáját, és tüzelt.

A golyó nekivágódott a gránitfalnak, közvetlenül Mary mellett. Amikor a férfi fölkelt, a lány látta, hogy Jem volt az, aki nem vette észre őt.

Újra tüzelt; a lövés ezúttal a lány füle mellett fütyült el, és szinte érezte a légáramlatot, amely a golyó röpte nyomán támadt.

A kopófalka körbe rohangált a hasadékok között, s egyikük a lány mögött lévő kiugró sziklára vetette magát, nagy, nedves orra a kő tövében szaglászott. Jem újra tüzelt. Mary maga mögé nézett, és látta, hogy Francis Davey magas, fekete alakja kiválik az égből, és egy széles, oltárszerű tömbön áll a feje fölött. Egy pillanatig mereven állt, mint egy szobor, haja lobogott a szélben. Aztán szétvetette karját, mint egy madár, mely repülésre nyitja szárnyait. Hirtelen meggörnyedt és előrezuhant, a

gránitoromról le a nedves, nyirkos hangába, a szétmálló kavicsos földre.

Tizennyolcadik fejezet

Napos, de hideg januári reggel volt. Az országúti gödröket, árkokat, amelyek rendszerint sárral-vízzel teltek meg, most vékony jégréteg fedte, és a keréknyomokat a fagy csípte szürkére.

Ugyanaz a fagy simította végig fehér kezével a lápot, amely sápadtan és bizonytalan színben terült a látóhatár felé, ellentétben a tiszta, kék éggel. A talaj recsegő-ropogó volt, és a rövid fűszálak megcsikordultak a lépések nyomán. A rétek és mezők vidékén a nap már melegen süt ilyenkor, csalóka tavaszt varázsolva, de itt a szél élesen vágott az arcokba, és mindenütt a tél durva, jeges támadása érződött. Mary egyedül sétált a Tizenkettek lápján. Szilaj szél csípte az arcát, és azon tűnődött, hogy a balra emelkedő Kilmar miért nem fenyegető többé, s miért nem egyéb, mint fekete, repedezett szirt az ég alatt. Lehet, hogy az aggodalom elvakította, s nem látta a szépségét, talán összekeverte az embert a természettel. A lápvidék kopár szigorúsága furcsán egybemosódott a nagybátyja és a Jamaica Inn ellen érzett gyűlöletével s félelmével. A láp még mindig sivár volt, a hegyek barátságtalanok, de a régi rosszakarat eltűnt róluk, és most már nyugodtan sétálhatott köztük.

Most már mehetett, ahová tetszik. Gondolatai Helfordban jártak újra, a délvidék zöld völgyein. Furcsa, szorongató honvágyat érzett otthona és a barátságos, ismerős arcok iránt.

Mary fájdalmasan emlékezett a széles folyóra, amely a tengerbe torkollt, a zöld vízre, mely a partokat nyaldosta, minden illatra és neszre, amely oly sokáig az övé volt.

Emlékezett a patakokra, amelyek elágaztak az anyafolyóból, mint csintalan gyermekek, kis erekre oszlottak, s újra előbukkantak a fák törzseibe, virágszálakba, füvekbe szivárogva.

Az erdő pihenést adott a fáradt vándornak, és a nyári falevelek hűvös susogása mintha muzsikaszó lett volna. Még a télidőben is akadt menedék a kopár törzsek alján. Mary vágyott a madarak után, ahogy az ágak-bokrok között lebbent a szárnyuk. Éhesen kívánta a farm meghitt hangjait, neszeit: a tyúk kotkodálását, a kakas éles hangú kukorékolását, s a libák izgatott gágogását. Újra vágyott a fészerek, istállók átható, meleg szaga után, érezni akarta a tehenek forró leheletét, hallani kívánta a nehéz lépéseket az udvaron és a vödör csörömpölését a kút mellett. Neki akart dőlni a palánknak; kívánta, hogy újból végignézhessen a mezőn, üdvözölhessen egy-egy elhaladó barátot, és láthassa a kémények vidám, kék füstjét. Majd ismét hallja azokat a hangokat, amelyeket oly jól ismert, éles és gyöngéd hangokat, s valahonnan egy konyhaablakból nevetést... Csak a farm dolgaival fog törődni; korán kel, vizet merít a kútból, könnyedén és bizakodva tesz-vesz a kis nyáj között, meggörnyedt háttal dolgozik, és örömnek tartja majd ismét a fáradtságot, gyógyszernek a kín ellen. Mindegyik évszakot szívesen fogadja, akármilyen termést hoz; béke és elégedettség költözik majd a szívébe. A földhöz tartozik, az édes anyaföldhöz, és oda tér vissza, mert hiszen onnan ered, akár az ősei. Helford hozta a világra, és ha meghal, újra a falu részévé akar válni.

A magánnyal nem sokat foglalkozott. Az igazi munkás nem bánja az egyedüllétet, és alszik, ha véget ért a nap. Döntött a sorsa felől, és ez a helfordi élet jónak,

becsületesnek látszott. Nem fog tovább is céltalanul, határozatlanul ténferegni, hanem elmondja Bassatéknak a tervét, ha ebédre hazatér. A földesúrék nagyon kedvesek voltak hozzá, és sok-sok jó tanácsot adtak, többek között azt is, hogy maradjon náluk, legalább télidőre. Sőt azt is mondták, hogy valami állást is kaphat, talán a gyerekek mellett, vagy mint Bassatné komornája, úgy nem érzi majd magát tehernek.

Mary a tanácsokat engedelmesen, de vonakodva hallgatta meg; alig felelt, igyekezett nagyon udvarias lenni, és állandóan köszönetet mondott azért, amit tettek érte.

A jókedvű és kedves földesúr meg is feddte vacsora közben hallgatása miatt.

– Ejnye no, Mary, a mosoly meg a köszönet is szép dolog, de el kell döntened, hogy mi a terved. Túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy egyedül élj, és a szemedbe mondom, hogy nagyon csinos is vagy. Itt North Hillben otthont találhatsz, jól tudod, és a feleségem is arra kér, hogy maradj. Épp elég munka akad. Kertészkedés, levélírás, a gyerekek gondozása. Ígérem, hogy lesz elég feladatod.

A könyvtárban Bassatné ugyanezeket mondta, miközben barátságosan megsimogatta az arcát.

– Nagyon szeretnénk, ha itt maradna nálunk. Miért is kellene elmennie? A gyerekek imádják, Henry épp tegnap jelentette ki, hogy még a póniját is magának ajándékozza, csak egy szavába kerül. Biztosíthatom, ez nagy bók az ő részéről. Kellemes, szép élete lenne itt, nem lenne gondja-baja, és amolyan társalkodónőm lehetne, ha az uram nincs idehaza. Még mindig a helfordi otthon után vágyódik?

Mary erre újra mosolygott és hálálkodott, de azt nem tudta szóval kifejezni, hogy Helford mit jelent számára.

A földesúrék sejtették, hogy az elmúlt hónapok megpróbáltatásai még mindig a lányra nehezednek, és jóságukkal próbáltak ezen enyhíteni. De Bassaték vendégszerető házába sok-sok mérföldnyi körzetből látogattak el a szomszédok, és persze csak egy dologról beszélgettek. Bassat úrnak legalább százötvenszer kellett elmondani a történteket, és Altarnun meg a Jamaica Inn neve már utálatosan hangzott Mary fülében. Örökre meg akart szabadulni ezektől az emlékektől.

Ez is oka volt távozásának. Mindenütt kíváncsiság és vita tárgyává lett a személye, és Bassaték kissé büszkélkedve mutatták be, mintha hősnő lett volna...

Mary mindent elkövetett, hogy háláját kellő módon kifejezze, de sohasem érezte magát felszabadultan közöttük. Nem az ő fajtájához tartoztak. Becsülte, kedvelte őket, de igazán szeretni nem tudta a családot és környezetét.

Csupa jóakaratból azt szerették volna, ha ő is mindig részt vesz a társalgásban, a vendégek között, hogy ne érezze mellőzöttnek magát. De Mary leginkább a saját kis hálószobájának csöndjét vagy Richards konyháját kedvelte, akinek almaképű felesége mindig szívesen fogadta.

A földesúr pedig tréfálkozva, jókedvűen fordult hozzá, nagyot hahotázva csaknem minden szavánál.

– Megürült az altarnuni vikáriuslak, Mary. Nem akarsz beköltözni, mondd?

A lánynak mosolyognia kellett a házigazda kedvéért, s közben azon tűnődött, vajon tényleg olyan ostoba-e a földesúr, hogy nem veszi észre, milyen keserű emléket idéznek föl a szavai.

– Nem lesz több csempészés a Jamaica Innben –

folytatta ilyenkor a földesúr –, s ha lehetséges, ivászat sem. Tisztára söpröm azt a helyet a sok ronda pókhálótól, s nem akad majd olyan csavargó, aki oda merészkednék. Egy becsületes fickót fogok odavenni, aki még életében nem szagolt konyakot, köténytt visel majd a dereka körül, és azt írja az ajtó fölé, a táblára, hogy „Isten hozott”. És tudod, ki lesz az első látogatója? Te meg én, Mary. – Ilyenkor nagy hahotában tört ki, combját csapkodta, miközben Mary mosolyt erőszakolt az arcára, hogy a tréfa ne süljön el rosszul.

Ezekre gondolt, miközben a Tizenkettek lápján sétált egyedül, és tudta, hogy nagyon hamar ott kell hagynia a kastélyt, mert nem oda való, és csak a helfordi erdők-mezők között érezheti jól magát, ahol újra békét és nyugalmat találhat. Eltűnnek a rémes fekete éjszakák.

Kilmar felől egy szekér tartott feléje, a fehér, dércsípte talajban nyomot hagyva. A néma síkságon ez volt az egyetlen mozgó valami. A lány gyanakodva figyelte, mert Trewarthán kívül nem volt tanyaház ezen a környéken, és azt is tudta, hogy Trewartha üresen áll amott a Withy-patak völgyében. Nem is látta a gazdáját, Jem Merlynt, amióta a férfi majdnem rálőtt a Roughtoron.

– Hálátlan gazfickó – mondta róla a földesúr. – Már rég a börtönben lehetne, ha én nem segítek rajta. El kell ismerni, hogy később sok mindent jóvátett, és ő vezetett minket a nyomodra, de még csak nem is köszönte meg, hogy tisztáztam az ügyeit. Úgy látszik, a világ végére csavargott. Még nem akadt olyan Merlyn, aki jó útra tért volna, és Jem is a többi példáját követi.

Trewartha tehát üresen állt, s a lovak szilajon, szabadon tanyáztak a lápvidéken, mert gazdájuk otthagyta őket.

A szekér gyorsan közeledett a lejtőn, és Mary kezével

ellenzőt formálva figyelte. A ló meggörnyedt az erőlködéstől, s Mary látta, hogy szokatlan módon lábassal, edénnyel, matraccal van tele a szekér. Valaki nyilván elköltözik más vidékre, és a hátára vette a házát. Mary még most sem jött rá, ki az, csak mikor a szekér már mellé ért, s a mellette gyalogló kocsis fölnézett rá és integetett, akkor ismerte fel.

A lány lement a kocsi mellé, és igyekezett közönyös maradni. Rögtön a ló mellé lépett, és megveregette a hátát, mialatt Jem nagy kavicsot rúgott a kerék alá, hogy ne gördülhessen tovább a lejtőn.

– Jobban vagy? – kiáltott a férfi a szekér mögül. – Hallottam, hogy beteg voltál, ágynak estél.

– Rosszul hallottad – felelte Mary. – A kastélyban tettem-vettem, és sétáltam is eleget. Sohasem volt komoly bajom, kivéve, hogy utálom a szomszédságot.

– Az a szóbeszéd járja, hogy letelepszel itt, és Bassatné társalkodónője leszel. Hát elég kényelmes életed lesz velük. Kétségtelen, hogy kedves család, ha az ember jól megismeri őket.

– Kedvesebbek voltak hozzám, mint bárki más Cornwallban, amióta az anyám meghalt. Ez minden, amivel törődöm. De azért mégsem maradok a kastélyban.

– Nem?

– Nem hát. Visszamegyek Helfordba.

– Mit fogsz ott csinálni?

– Megpróbálok földet művelni, vagy legalábbis előbb megdolgozni érte, mert nincs meg a pénzem rá. De van ott barátom, meg Helstonban is, majd csak segítenek az elején.

– Hol fogsz lakni?

– Nincs egy ház sem a faluban, ahol ne találhatnék

otthont. Arra dél felé nagy a szomszédbarátság, tudod?

– Sosem voltak szomszédjaim, hát nem vitatkozom, de mindig úgy éreztem, hogy a falusi élet olyan, mintha ládába lenne az ember bezárva. A kerítésen át más ember kertjébe dugja az ember az orrát, s ha az ő krumplija nagyobb, mint a magáé, hát szóbeszéd támad, meg vita. S azt is lehet tudni, ha valaki nyulat süt vacsorára, mert még a szomszéd is élvezi a szagát. Hallod-e, Mary, nem élet az!

A lány nevetett, mert Jem undorodva húzta föl az orrát. Aztán végignézett a szekéren és a ráhordott rendetlen limlomon.

– Mit akarsz ezzel? – kérdezte a férfit.

– Én se szeretem a szomszédságomat, akárcsak te. El akarok innen menni, el a tőzegszagtól meg a Kilmartól, ettől a csúnya sziklapofától. Meguntam, hogy hajnaltól alkonyig rám bámul. Itt az otthonom, Mary, itt a szekéren, hát most magammal viszem, ahová kedvem tartja. Gyerekkorom óta barangoltam, sosem hittem a meggyökerezésben, a kapcsolatokban. Meglátod, úgy halok meg, mint csavargó. Csak az ilyen életet szeretem.

– Nincs béke a csavargásban, Jem. Az élet épp elég hosszú utazgatás anélkül, hogy külön terhet kéne rárakni. Majd eljön az idő, amikor te is megkívánsz egy darab földet a talpad alá, négy falat, tetőt és egy kuckót, ahová lepihentesd fáradt testedet.

– Az egész ország az enyém, Mary, ha meggondolom. Az égbolt a tetőm, s a föld az ágyam. De te nem értheted. Te nő vagy, és a te otthonod a te birodalmad, a mindennapi apró ismerős dolgokkal együtt. Én sosem szerettem az ilyen életet, és nem is fogom megszeretni. Egyik éjjel a domboldalon alszom, másik éjjel a városban. Itt-ott,

mindenütt, bárhol szeretek szerencsét hajhászni; kedvelem az idegenek társaságát és a futó ismerősök barátságát. Meg – megismerkedem valakivel – egy óráig vagy egy évig együtt maradunk, de lehet, hogy holnap újra továbbáll. Más nyelven beszélünk, Mary, te meg én.

A lány tovább simogatta a lovat, keze az állat jó meleg nyakát érintette. Jem halvány mosollyal figyelte.

– Merre mégy? – kérdezte a lány.

– Tamartól valamerre keletre – felelte a férfi. – Különben nem is fontos. Sosem jövök vissza nyugatra, legföljebb ha öreg leszek, és már sok mindent elfeledtem. Arra is gondoltam, hogy Gunnislake után északra tartok, és az ország belsejét látogatom meg. Ott gazdag a nép, és mindenben megelőztek minket. Vagyon vár arra az emberre, aki odamegy. Talán pénz is lesz a zsebemben egy szép napon, és vásárolni fogom a lovakat, nem pedig lopkodni.

– Undorító, fekete táj az a vidék – mondta Mary.

– Nem törődöm a talaj színével – válaszolta Jem. – A láp is fekete, nem? És az eső is fekete, ha a disznóólba is esiknálatok Helford felé. Mi a különbség?

– Csak a vita kedvéért beszélsz, Jem. Nincs értelme annak, amit mondasz.

– Hogyan legyen értelme, amikor te nekidőlsz a lovamnak, hajad belekeveredik a sörényébe, és tudom, hogy öt vagy tíz perc múlva túl leszek azon a dombon, nélküled, és a Tamar felé fordított arccal járom az utat, miközben te visszamégy North Hillbe, hogy megteázz Bassat úrral?

– Halaszd el az utat, gyere velem a kastélyba!

– Ne légy már olyan átkozott bolond, Mary. El tudsz engem képzelni, ahogy a földesúrral teázom – ha

egyáltalán megengedné –, és a gyerekeit lovagoltatom a térdemen? Nem illek én oda. De te se...

– Tudom. Ezért megyek vissza Helfordba. Honvágyam van, Jem. Újra a folyót akarom szagolni, és az én földemen szeretnék járni-kelni.

– Menj hát! Fordíts hátat, és eredj már! Tíz mérföld után kiérsz az útra, amelyik levezet Bodminból Truróba, onnan meg Helstonba. Ott megtalálod a barátaidat, és náluk lelsz otthont, amíg a farmodat meg nem szerzed.

– Nagyon durva vagy ma, és kegyetlen.

– A lovamhoz is durva vagyok, ha makacskodik. De az nem jelenti azt, hogy kevésbé szeretném.

– Soha életedben nem szerettél még semmit – szólt Mary.

– Nem sok hasznát veszem ennek a szónak, ez az oka – felelte a férfi.

Hátrament a szekér mögé, és elrúgta a kavicsot a kerék alól.

– Mit csinálsz? – kérdezte a lány.

– Már dél is elmúlt, és tovább kell mennem – szólt Jem. – Elég időt vesztegettem itt. Ha férfi volnál, mondanám, hogy gyere velem, vesd át a lábad az ülésen, és maradj velem, amíg csak tetszik.

– Veled mennék, ha délre vinnél.

– De én észak felé tartok, és te nem vagy férfi, csak nő, és honnan tudnád, milyen árat kell azért fizetned, ha velem tartasz. Eridj arrébb az ösvényről, Mary, és ne ráncigáld a zablát! No, megyek. Isten áldjon.

Kezébe fogta a lány arcát, és megcsókolta. Mary látta, hogy a férfi nevet.

– Ha vénkisasszony leszel majd odalent Helfordban, erre emlékezni fogsz – mondta –, és az emlék talán az

életed végéig is elkísér. Lovakat lopott, mondod majd magadban, és fütyült a nőkre, s ha nem lettem volna olyan büszke, most vele lennék. Ezt mondod majd, ugye?

Fölkapaszkodott a szekérre, lenézett a lányra, ostorát pattintotta.

– Ma estig még ötven mérföldet kell megtennem – mondta –, aztán úgy alszom majd, mint a tej, egy útszéli sátorban. Tüzet gyújtok, és szalonnát sütök vacsorára. Gondolsz majd rám?

De a lány nem hallgatott rá. Arcával dél felé fordult, habozott, és ujjait csavargatta. A dombok mögött, amott a kopár láp termékeny legelővé változik, a legelő völggyé és patakká. Helford békéje és csöndje vár rá a folyó mellett.

– Nem a büszkeség az oka... – mondta –, tudod jól. De honvágy van a szívemben az otthon meg az olyan dolgok iránt, amiket elvesztettem.

A férfi nem szólt, csak kezébe fogta a gyeplőt, és füttyentett.

– Várj! – mondta Mary. – Várj, tartsd féken a lovat, és nyújts ide a kezed!

A férfi félretette az ostort, lenyúlt a lányért, és föllendítette a bakra.

– És most? – kérdezte. – Hová vigyelek? Tudod-e, hogy most hátat fordítasz Helfordnak?

– Igen, tudom – mondta a lány.

– Ha velem jössz, kemény és néha vad élet vár rád, Mary, kevés pihenés vagy kényelem. A férfinép rossz útitárs, ha olyan a kedve, és a Mindenható tudja, hogy én vagyok a legrosszabb valamennyi között. Keveset kapsz a farmod helyébe, és nincs sok reményed arra a békére, amire vágysz.

– Vállalom a kockázatot és a rossz kedvedet.
– Szeretsz, Mary?
– Azt hiszem, igen, Jem.
– Jobban, mint Helfordot?
– Erre nem tudok felelni.
– Hát akkor miért ülsz itt mellettem?
– Mert így akarom, mert itt kell ülnöm, mert most és örökre ide tartozom – felelte Mary.

A férfi nevetett, megfogta a lány kezét, és odaadta a gyeplőt. És Mary nem nézett többé hátra, hanem arcát a Tamar felé fordította.

TARTALOM

- Első fejezet
- Második fejezet
- Harmadik fejezet
- Negyedik fejezet
- Ötödik fejezet
- Hatodik fejezet
- Hetedik fejezet
- Nyolcadik fejezet
- Kilencedik fejezet
- Tizedik fejezet
- Tizenegyedik fejezet
- Tizenkettedik fejezet
- Tizenharmadik fejezet
- Tizennegyedik fejezet
- Tizenötödik fejezet
- Tizenhatodik fejezet
- Tizenhetedik fejezet
- Tizennyolcadik fejezet

Table of Contents

Első fejezet
Második fejezet
Harmadik fejezet
Negyedik fejezet
Ötödik fejezet
Hatodik fejezet
Hetedik fejezet
Nyolcadik fejezet
Kilencedik fejezet
Tizedik fejezet
Tizenegyedik fejezet
Tizenkettedik fejezet
Tizenharmadik fejezet
Tizennegyedik fejezet
Tizenötödik fejezet
Tizenhatodik fejezet
Tizenhetedik fejezet
Tizennyolcadik fejezet

Tartalomjegyzék

Első fejezet	4
Második fejezet	20
Harmadik fejezet	35
Negyedik fejezet	44
Ötödik fejezet	69
Hatodik fejezet	84
Hetedik fejezet	105
Nyolcadik fejezet	116
Kilencedik fejezet	142
Tizedik fejezet	172
Tizenegyedik fejezet	189
Tizenkettedik fejezet	204
Tizenharmadik fejezet	225
Tizennegyedik fejezet	240
Tizenötödik fejezet	259
Tizenhatodik fejezet	273
Tizenhetedik fejezet	290
Tizennyolcadik fejezet	312